

Giới thiệu Tổng Tài Phúc Hắc: Không Nên Yêu Anh

Truyện Không Nên Yêu Anh của tác giả Dư Tiểu Thuần xoay quanh một câu chuyện tình đầy đau thương của dư Vũ Lam. Cuộc đời của cô đã thay đổi từ khi nhận được món quà cực kỳ lớn của người ông để lại.

Món quà đó chính là một món nợ cả trăm tỷ mà ông để lại, bọn đòi nợ đã bắt cóc cô để làm con nợ thay cho số tiền đó.

Còn anh là một ông chủ chỉ chuyên lừa gạt phụ nữ, trong đó có cô! Cô đã nhẹ lòng tin và mất đi tất cả tình yêu tình mẹ con trong đôi tay của người đàn ông đó.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Phúc Hắc: Không Nên Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chiếm đoạt

Dư Vũ Lam ngồi trong căn phòng tối, trong lòng nom nớp sợ hãi, lúc này chủ nợ của cha cô - Đường Lãnh Phong đã sai người bắt nhốt cô vào đây. Căn phòng tối như mực, không chút ánh sáng, vừa này lúc bị đẩy vào cô còn thấy một cái giường tròn to, bên cạnh là cây đèn bàn, nhờ ánh sáng bên ngoài chiếu vào, vậy mà bây giờ chỉ còn một mảng đen tối. Đường Lãnh Phong đã tuyên bố, anh sẽ cưỡng đoạt cô, đây cũng là một phần trong câu nói "Tôi muốn làm gì em cũng được?" Dư Vũ Lam thực rất muốn bỏ chạy, nhưng căn phòng này, xung quanh bị bao bọc bởi những bức tường dày cộm, ngay cả một cái cửa sổ cũng không có. Cô tuyệt vọng ngồi dưới đất, cha cô làm như vậy, há chẳng phải tuyệt tình với cô? Dù cho ông có ghét cũng không thể đối xử với cô như vậy, Dư Vũ Lam cười nhạt, tự chế giễu bản thân, từ trước đến nay đã từng có ai yêu thương cô???

* Cách....- Cánh cửa phòng được mở ra, ánh sáng bên ngoài chiếu vào, một dáng người cao lớn bước vào, cả người toát ra một cỗ tàn mát, Dư Vũ Lam ngồi nép lại bên góc tường, Đường Lãnh Phong đã xuất hiện...

"Đến đây!" - Giọng nói lạnh lẽo, khiến người khác như rơi xuống hầm băng bất giác mà phát run, anh nói lỏng cả vạt rồi tháo ra, tiện tay ném xuống giường. Dư Vũ Lam giương mắt nhìn anh, cô đứng dậy bước đến, chỉ là đứng cách anh một khúc, Đường Lãnh Phong đưa tay nắm lấy cánh tay cô mà kéo mạnh đè xuống giường. Dư Vũ Lam giật mình sợ hãi, hai tay giữ chặt lấy áo, cô đề nén sự sợ hãi, cứng rắn nói "Ngài...muốn gì?" Anh nghiêng đầu, khuôn mặt không chút biểu tình, thanh âm lạnh lẽo, hơi thở đầy quý dị phút chốc phát ra "Chẳng phải tôi đã nói, tôi muốn làm gì em cũng được sao?"

"Tôi không phải hạng con gái dễ dãi, đồng ý để ngài làm gì cũng được. Mau tránh ra." - Cô cắn răng phản kháng, dùng sức đẩy anh ra, nhưng cơ thể vạm vỡ rắn chắc ấy vẫn không có chút xô dịch nào. Anh nhếch miệng cười khinh miệt "Vậy em thuộc loại nào? Đã bị gán nợ cho tôi còn dám chống đối?" Dư Vũ Lam, tôi nói cho cô biết số nợ hai trăm tỷ, dù có làm việc ở đây cả đời...cô cũng không trả đủ." - Dứt lời, bàn tay to khỏe thô bạo kéo tay cô ra, hung hăng xé toạc lớp vải trên người cô, Dư Vũ Lam sợ hãi hét lên "Dừng...dừng lại."

Mặc kệ lời cầu xin của cô, anh bình thản liếm mát cái cổ ngọc ngà của cô. Dư Vũ Lam bất giác run nhẹ, miệng không ngừng kêu la "Đường Lãnh Phong, mau buông tôi raaaaaaa!"

*Cộc cộc - Bên ngoài cánh cửa chợt có tiếng gõ, tiếp theo đó là một giọng nói khá trẻ cung kính nói "Chủ tử!" Đường Lãnh Phong nhú mày, ngưng việc đang làm lại, gần giọng cất tiếng "Chuyện gì?"

"Đã bắt được Diệp đồng." - Người bên ngoài thận trọng trả lời. Anh ngồi dậy, lạnh nhạt nói "Tôi biết rồi." Sau đó đứng dậy, đi thẳng ra cửa để lại một dáng người nhỏ nhắn sợ hãi mà run lập cập. Dư Vũ Lam che ngực lại, khuôn mặt trở nên thất thần. Thật đáng sợ...sao anh có thể làm vậy với cô? Với vàng bước xuống giường, cô cầm lấy cái áo vest của anh, chỉ là mượn tạm để che đi chiếc áo bị anh xé rách, vội vã chạy đi, vốn định mở cửa ra nhưng đột nhiên, một hầu gái xuất hiện, Dư Vũ Lam lùi lại, cố giữ bình tĩnh. "Đây là hành lý của cô. Mời đi theo tôi!"

Dư Vũ Lam kéo hành lý bước theo hầu gái, lên đến tầng hai. Đến căn phòng thứ hai gần cầu thang, người hầu gái dừng lại, cất tiếng "Đây sẽ là phòng của cô." - Nói rồi cúi đầu bước đi. Cô mở cách cửa đi vào, trước hết là phải thay quần áo, không để bộ dạng như vậy được. Thay đồ xong, cô mới sắp xếp lại đồ đạc, lúc này cô mới quan sát căn phòng. Cửa sổ sát đất cao, bị tấm vải lụa màu xanh nhạt che phủ, chiếc giường chạm trổ hoa văn theo kiểu Trung Quốc bên trên đặt một tấm nệm lớn, gra giường, gối, chăn, tất cả đều là màu xanh lam nhạt đặt gần góc tường, bên phải là bàn trang điểm, với hàng loạt mỹ phẩm cao cấp cùng tấm gương to tròn được xếp gọn gàng, bên trái là chiếc bàn nhỏ, đặt một cái đèn ngủ, với hoa văn đơn điệu mà quý phái. Đồ dùng trong căn phòng này, dù là hoa văn được thiết kế đơn điệu hay quý phái đều rất đẹp và tỉ mỉ và tinh tế. Trong phòng còn tỏa ra một hương thơm dịu nhẹ, lúc ẩn lúc hiện phả vào không gian. Dư Vũ Lam kéo tấm rèm cửa ra, rồi im lặng ngồi trên giường, nơi này hoàn toàn xa lạ đối với cô, và trong căn nhà này có một người còn nguy hiểm hơn dã thú. Cô lục trong vali lấy ra một con thú bông nhỏ đặt lên giường, rồi nằm phịch xuống. Cô tự hỏi, cuộc sống của cô sau này sẽ tồi tệ như thế nào?

Đêm khuya thanh tĩnh, ánh trăng sáng chiếu xuyên qua cánh cửa kính, rọi vào phòng ngủ của cô. Dư Vũ Lam đang nằm nghiêng người trên chiếc giường êm ái, tận hưởng giấc ngủ yên lành. Vì sợ Đường Lãnh Phong sẽ về nhà nên cô phải khóa trái cửa mới yên tâm đi ngủ. Mái tóc màu hạt dẻ phủ xuống khuôn mặt hình trái xoan của cô, hơi thở đều đặn, hẳn là đã ngủ rất sâu. Cánh cửa gỗ từ từ mở ra. Bóng dáng cao lớn chậm rãi bước vào, không để lại một tiếng động nào. Ánh mắt màu đen trong bóng tối chợt lóe sáng lên, nguy hiểm hệt như một con thú đang rình mồi, và miếng mồi thơm ngon ấy đang ở trước mặt anh. Dù là trong bóng đêm, Đường Lãnh Phong cũng có thể thấy được hình dáng của nữ nhân kia, anh ngồi xuống bên mép giường, đưa tay vén nhẹ tóc cô qua một bên. Người con gái này tuy không phải xinh đẹp tuyệt trần như bao phụ nữ mà anh đã gặp nhưng lại mang một

vẻ đẹp riêng. Nét đẹp dịu dàng, tao nhã, có chút lạnh lùng, sự quyến rũ cũng không kém, đoán chừng không dưới hai mươi. Đường Lành Phong kéo tấm chăn lông dày cộm ra, cả thân hình xinh đẹp lộ ra trước mắt anh. Dư Vũ Lam khẽ run, gió lạnh khiến cô từ từ mở mắt. Cô vội bật dậy khi nhận ra trong phòng ngủ vừa xuất hiện thêm một người.

Anh đã về...Đường Lành Phong...tại sao có thể vào đây.

"Em gặp ác mộng sao?" Ghé sát bên tai cô, một giọng nói trầm ấm nhưng lại hừng hực khiến cho cô giật nảy người quay lại. Đôi mắt màu đen u ám của anh trong bóng đêm thật hấp dẫn người nhìn, trông thấy khuôn mặt tuấn tú hé ra ngũ quan rõ ràng, trong ánh sáng mờ mờ của ánh trăng, càng tăng thêm phần tà ác nguy hiểm, không khỏi khiến kẻ khác khiếp sợ. Cặp mắt đen láy được ánh trăng chiếu vào, lóe sáng khác thường, càng có vẻ thâm thúy khó dò. Cộng thêm đôi môi mỏng quyến rũ vô thức giương lên, nở nụ cười châm chọc, cô lùi lại, mở miệng nói "Không có." Cánh tay khỏe mạnh vươn ra, giữ lấy tay cô không cho thoát lui, Dư Vũ Lam nhú mồm mở miệng "Ngài muốn gì?"

Đường Lành Phong kéo cô lại gần. Hai tay đặt trên eo cô, cúi đầu xuống thấp, anh nhìn thật kỹ người con gái trước mặt, hai người lúc này chỉ cách nhau mỗi hơi thở. Đường Lành Phong lại bình thản nói "Chẳng phải chúng ta còn việc đang làm dở lúc chiều sao?"

Dư Vũ Lam quay mặt đi, dáng vẻ vẫn kiên cường, bản năng trời dậy, cô muốn tránh xa anh. Thực rất muốn tát mạnh vào mặt anh, nhưng cô không thể, Dư Vũ Lam tự biết mình không thể và cũng không được đắc tội với Đường Lành Phong. Nếu không chỉ tức họa vào thân. Cô cố ý lơ đi lời nói của anh, thận trọng nói "Số nợ của cha tôi, tôi sẽ cố gắng trả cho ngài. Làm ơn buông tôi ra." Nghe câu nói của cô, bàn tay mạnh mẽ nắm chặt cái cằm nhỏ của Dư Vũ Lam quay lại, không cho phép cô lảng tránh anh, mặt đối mặt mà cất tiếng "Em nghĩ có thể trả được sao?" Dứt lời, anh hung hăng hôn lên môi cô,

Dư Vũ Lam khiếp sợ không thôi, dường như chịu không được muốn đẩy hẳn ra, nhưng khi tay của cô định giờ lên thì lại bị anh giữ lại.

Không cách nào rút tay ra và né tránh nụ hôn mãnh liệt của anh, cô đành phải cố chịu đựng.

Bàn tay to lớn của hắn nắm chặt phía sau thắt lưng nàng, ôm cô ép sát vào thân thể anh.

Môi lưỡi của Đường Lành Phong bá đạo mà mạnh mẽ làm cho cô nhận không được lại muốn phản kháng, nhưng anh lại nắm phía sau gáy của cô ép cô ngẩng đầu lên để cảm nhận anh, dây dưa với môi lưỡi anh. Cô bị cưỡng hôn, nụ hôn đầu đời của cô. Hồi lâu sau, anh mới chậm rãi buông cô ra, lúc này cô mới có thể đẩy anh ra, quay mặt đi mà thở gấp. Người đàn ông khôn khéo này rõ ràng là cô ý để cho cô nhận ra dục vọng đang trời dậy của anh. Dư Vũ Lam tức giận, trừng mắt nhìn anh "Đường Lành Phong, rốt cuộc anh muốn tôi phải làm sao?" Đường Lành Phong thích thú, giương mắt đắm chiều nhìn cô. Cá tính thật mạnh mẽ, rất thú vị, anh đưa tay xoa mặt cô, giọng nói có ý châm biếm "Muốn em thuộc về tôi."

"Anh điên sao?" Vừa nói hết câu đôi môi đỏ mọng của cô một lần nữa lại bị anh chiếm đoạt. Cô cố nghiêng chặt rằng không cho anh xâm nhập, nhưng Đường Lành Phong vẫn kiên quyết dùng lưỡi tách răng cô ra, Dư Vũ Lam vùng vẫy, hai tay đánh mạnh lên lồng ngực vạm vỡ của anh. Hơi thở nam tính xa lạ lại thêm chút thô bạo, cô như là một con mồi bị bao vây, cánh tay to khỏe của anh nắm chặt cả vai yếu ớt của cô, không được! Cô không thể trao cho anh thứ quý giá của cô. Cô chỉ mới hai mươi tuổi, cô không thể bị giam lỏng trong nơi như địa ngục trần gian này....Đau quá!

Chết tiệt! Anh cần cô.

Dư Vũ Lam đẩy anh ra, khoe môi cô đau nhức, cô đưa tay lên môi, mở miệng thở dốc. Lợi dụng lúc cô đang mở miệng anh liền đưa tay kéo cô lại, chiếc lưỡi tà ác xâm nhập vào miệng cô, dây dưa với cái lưỡi đỉnh hương ngây ngô mềm mại của cô, nuốt hết hoảng sợ, tiếng thở dốc cùng mật ngọt của cô.

"A!"

Cô mở căng mắt, môi lưỡi của anh bừa bãi di chuyển xuống dưới, Dư Vũ Lam khó chịu, cơ hồ xấu hổ mà đỏ mặt, chỉ có thể phát ra âm thanh không rõ ràng. Cô đẩy anh ra, như muốn tách khỏi thân hình rắn chắc của anh, nhưng anh lại nghiêng người đè xuống, dùng thân thể to lớn của mình mà ép cô vào tấm đệm mềm mại, không cho phép cô bỏ chạy.

Thân thể nam tính cường tráng, ép chặt cô vào lòng, trong lúc đó chỉ cách nhau lớp quần áo trên người, rắn chắc và mềm mại, hai người dính vào nhau không có khe hở. Trên dưới toàn thân của cô bị anh làm nóng bừng đỏ cả lên. Đôi tay to lớn, dễ dàng tìm kiếm mục tiêu, cách lột áo ngủ bằng lau mỏng của cô, khẽ nắm bóp bầu ngực tròn trịa của cô, mềm mại, đầy đặn, nhưng săn chắc. Sự đầy đặn của cô, khiến anh rất vừa lòng, vừa đủ bàn tay anh càng kích thích dục vọng mãnh liệt của anh. Đường Lành Phong cử động nửa thân hình cường tráng, vương bàn tay to đến, không chút lưu tình xé rách áo cô, sau vài tiếng xé chói tay và thô bạo, chiếc áo ngủ nhỏ bé trên người Dư Vũ Lam, trong nháy mắt biến thành các mảnh vụn, rơi rớt trên sàn nhà, cơ thể trắng nõn mịn màng như da em bé của cô phơi bày dưới ánh trăng sáng.

Cô cắn chặt đôi môi đỏ mọng, hô hấp khó khăn, đưa hai tay ôm lấy ngực, xấu hổ muốn che đậy cơ thể trần trụi của mình, hai tay ép chặt trên bầu ngực sữa, nén lại càng làm nó trắng và đầy đặn hơn, càng tăng thêm vẻ mê người không gì sánh được. "Thả tay ra." – Tiếng nói trầm thấp nam tính vang lên, bởi vì bị dục vọng mà trở nên khàn khàn. Cô nghe thấy nhưng hai cánh tay không cách nào nhúc nhích, lại thêm sợ hãi nên càng không thể buông tay. Trên khuôn mặt khôi ngô, lạnh lùng, lộ ra một chút không kiên nhẫn và khó chịu.

"Thả tay ra." – Anh chậm rãi nói, lặp lại câu nói lúc này, bây giờ là mệnh lệnh. Ép buộc cô phải buông hai tay ra. Cô vẫn im lặng, không nhúc nhích, nhưng khi thấy anh nhú mồm, trong lòng cô bất giác run lên, ban đêm yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng thở dốc của cô. Dư Vũ Lam đành phải di chuyển hai tay nhưng sao lại khó khăn như thế, khi nhìn vào ánh mắt sắc bén của anh, cô sợ đến mức tim như muốn ngừng đập. Chịu không nổi hành động chậm chạp của cô, Đường Lành Phong mạnh mẽ lôi hai tay cô ra, bàn tay to khỏe giữ chặt hai cổ tay mảnh khảnh nhỏ bé của cô, dùng sức giữ chúng trên đầu cô, khiến thân thể trần trụi lộ ra, ánh mắt u ám nhìn không sót thứ gì. Cô thở hổn hển, nhạy cảm nhận thấy được ánh mắt anh giống như lửa, chạy qua da thịt cô. Bàn tay nam tính có chút thô ráp của anh hướng về nhụy hoa run rẩy của cô, bừa bãi chà sát nơi nhạy cảm ấy, không thể nói rõ cảm giác

này là gì, đau đớn hay là kích thích, nhưng lại làm cho cô thờ dốt không thôi.

“Dừng lại.” – Dư Vũ Lam yêu cầu van xin. Nhưng anh lại đề ngoài tai những lời của cô, bàn tay lại tiếp tục nhẹ nhàng kích thích nụ hoa mẫn cảm, cảm giác chấn động này chạy khắp tào thân cô, khiến cô không tự chủ được mà vận vẹo vòng eo nhỏ nhắn. Trong màn đêm tĩnh lặng ấy, vang lên tiếng cười khàn khàn, tuy rất nhỏ nhưng cô lại có thể nghe được, và nhận ra đó là tiếng cười mỉa mai của anh.

Cảm giác như đang bị anh si nhục, gần như muốn xé cô ra. Cô ép tiếng rên rỉ xấu hổ xuống, cô cắn chặt môi, biết không thể thoát khỏi anh, cô chỉ đành phải nhắm mắt, cắn chặt môi chịu đựng sự nhục nhã chưa từng có này.

“Không cần nhìn.” – Tiếng cười thấp thỏm, ác ý vang lên như nhìn thấu tâm tư của cô. Mặc cho anh đang chế giễu, cô vẫn im lặng. Anh cúi người xuống, trước ngực cô mà nói tiếp “Bởi vì, em không thể.” Anh há miệng, mút mút cắn cắn cặp nguyệt lê của cô, dùng lưỡi liếm để cảm nhận sự đầy đặn ở đó. Khoái cảm lạ lẫm mãnh liệt, giống như ngọn lửa đốt cháy cô, cô không thể kiềm chế được, dưới sự đùa bỡn của anh, cô chỉ có thể thờ dốt, cả thân nóng lên, run rẩy từng chút, nhưng cô vẫn kiên quyết không mở miệng kêu than. Cô cố giãy giụa giằng đôi tay ra khỏi bàn tay cứng chắc của anh nhưng tất cả đều vô ích, lúc này, chiếc lưỡi ấm nóng của anh di chuyển quanh nhũ hoa của cô, thấm ướt cô, khẽ cắn cô, hưởng thụ sự run rẩy của cô, trực tiếp tiến vào giữa hai chân cô.

“Không được, mau tránh ra....” – Bất giác, Dư Vũ Lam hét lên, cô vùng vẫy, không cho anh chạm vào nơi nhạy cảm ấy, thấy sự phản kháng của cô, anh thích thú nhếch miệng cười, rút cả vạy ra trói chặt cổ tay cô buộc vào đầu giường, bàn tay nâng cầm cô lên, cất tiếng đùa bỡn cợt “Em có quyền cầm tôi sao?”

Đầu ngón tay anh, ân cần thăm dò, nhẹ nhàng khám phá nơi mềm mại được che đậy kỹ càng ấy, vẫn dịu dàng cho đến khi chạm vào nhụy hoa ướt át, anh mới từ từ tiến công, lấy đầu ngón tay cọ sát nơi đó, ra vào, dụ dỗ cô chảy ra chất lỏng ngọt ngào.

“Dừng, dừng lại, làm ơn...á...” – Cô hoảng sợ thét lên, bởi vì anh không ngừng cử động, đùa giỡn khiến thân thể cô không ngừng tăng lên, da thịt non nớt toát ra chút mồ hôi. Khoái cảm thần bí vây chặt lấy cô, càng lúc càng dâng cao lên, ngón tay tà ác khiến cho hai tay nàng phản ứng, nắm chặt lại, từng móng tay sắc dài đâm vào lòng bàn tay cô nhưng nỗi đau ấy không khó chịu bằng sự gầy vò này. Trên môi dưới từ từ xuất hiện dấu răng do cô để lại. Dư Vũ Lam mơ màng, nhìn xung quanh, cô bắt lực thờ dốt. Đường lãnh phong nhìn người phụ nữ trước mặt, lại nhếch môi cười. Thân thể trong lòng anh mềm mại, non nớt và mẫn cảm hơn những người đàn bà bình thường, phản ứng không quen thuộc của cô đều lên lút mang theo sự chống cự, nhưng trái lại khơi mào hứng thú của anh, làm dục vọng anh ngày càng tràn đầy.

Trút bỏ quần áo, thân hình nam tính to lớn, có chút tính toán đến bên người cô, dùng thân thể thô ráp cẩn thận cọ sát với cơ thể cô, anh cúi đầu vào cổ cô, phả ra hơi thở nóng bỏng, tham lam hưởng dụng hương thơm dịu nhẹ trên người cô, thân thể cao lớn xâm nhập giữa hai chân cô, làm cho cô không thể khép chân lại, tiếp đó trong nháy mắt, anh tiến nhập vào cô.

Đóa hoa mềm mại bị vật nam tính khỏe mạnh của anh hung hăng tiến chiếm, cho dù có tiết ra dòng nước ngọt ngào bôi trơn nhưng sự tiến đóng của anh làm cho cô đau đến run rẩy thất lung, ngực phập phồng mãnh liệt. Ngay cả khi vô cùng đau nhức, cô cũng không tỏ ra yếu đuối mà kêu than, đôi môi đỏ mọng ngậm chặt lại, chỉ có thể thốt ra tiếng thờ mệt mỏi. Cặp mắt nhắm lại, không cần, cô không cần phải nhìn người đàn ông tàn nhẫn trước mặt. Anh chăm chú nhìn cô, dục vọng thô sơ nóng hổi, thông thả đi càng sâu, cảm thụ sự phản ứng của cô. Chỉ có điều...người phụ nữ này thật cứng đầu. Rõ ràng rất khó chịu lại không chịu kêu than. Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, vì đau đớn mà càng trở nên trắng bệch thêm hại hơn. Anh nâng chân cô lên, bắt đầu tiến sâu thêm nữa vào trong cơ thể của cô, ép buộc vùng cấm địa dịu dàng phải bao bọc hết vật nam tính của anh. Tiếp theo đó là sự ra vào liên tục của anh. Dư Vũ Lam thờ gấp, đau đớn vô cùng, anh chính là muốn ép cô phải cất tiếng van xin anh, nhưng dù vậy. Cô vẫn cứng đầu không lên tiếng, chỉ phát ra tiếng rên khe khẽ từ đôi môi kia. Dư Vũ Lam cắn mạnh, thật mạnh môi dưới, dường như phần môi ấy cũng muốn chảy máu.

Anh cười lạnh một tiếng.

"Em không thể cứ im lặng, em không thể nhìn!" - Từ ngữ nóng bỏng kèm với lực chạy nước rút, lúc nơi mềm mại của cô mở rộng, anh đã mạn thẳng tiến liên hồi, vân vê, đùa giỡn với nơi u cốc chưa từng bị người thăm dò. Hai người cứ đẩy dùa với nhau cho đến khi khoái cảm dâng trào. Cô cũng bị khoái cảm ấy đánh úp đi lên đỉnh của sự khoái lạc.

Cao trào qua đi, Dư Vũ Lam mệt mỏi thiếp đi, trên người thấm chút mồ hôi. Trên môi dưới xuất hiện chút máu tươi do cô cố gắng cắn chặt để ép tiếng kêu than. Đường Lãnh Phong cúi chiếc cả vạy ra, phát hiện lòng bàn tay cô có nhiều vết móng tay, anh nhếch miệng cười. Thanh âm lạnh lẽo vang lên "Thật cứng đầu."....

Mãi đến sáng hôm sau cô mới tỉnh dậy, cảm nhận được phần thân dưới đầy đau nhức, cô nhớ lại tối hôm qua, việc anh làm với cô, thật không khỏi căm phẫn. Hít mạnh một hơi, cô khò sở bước vào phòng tắm. Mở vòi sen ra, nước lạnh xối lên thân thể trắng nõn của cô.

Dư Vũ Lam muốn xóa bỏ mọi dấu vết của, a anh trên người, bàn tay nắm chặt chà mạnh, rửa sạch những hương thơm còn vương lại của anh. Cô nhìn khuôn mặt mình trong gương, dù đã xóa hết mùi hương của anh nhưng trên người cô những ấn ký màu đỏ chất đầy. Cô tức giận, lại tiếp tục ngâm mình trong nước lạnh, dòng nước liệu có thể xóa hết những tui nhục đó của cô ??? Ngâm mình trong nước hồi lâu cô mới đứng dậy bước ra ngoài. Khoác trên mình chiếc áo sơ mi màu trắng cùng chiếc quần short, cô từ từ đi ra phòng, mái tóc vẫn còn vương vài giọt nước, cô đưa tay gài nút áo lại để che đi những ấn ký của anh. Dư Vũ Lam mệt mỏi nhìn ra cửa sổ sẫm tối, trời hôm nay thật trong xanh. Cô tự hỏi, tiếp theo cô phải chịu đựng những gì ở cái nơi này !???

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Phúc Hắc: Không Nên Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Quá khứ cô không nên biết.

Liên tiếp mấy ngày liền Đường Lãnh Phong không về nhà , Dư Vũ Lam thì lặng yên ở trong phòng . Người giúp việc trong nhà đều đặn mang cơm cho cô nhưng cô chỉ ăn một chút rồi để đó , có lúc còn không động đến . Cô không biết và cũng không muốn biết anh đã đi đâu và làm gì . Cô chưa từng bước ra khỏi căn phòng màu lam (đồ dùng và đồ trang trí đều là màu xanh lam và màu trắng) , mọi người không ai biết cô ở trong phòng làm gì , những người giúp việc mỗi khi mang cơm lên chỉ thấy cô ngồi yên lặng bên cửa sổ sát đất , trong phòng lại xuất hiện giá vẽ , cọ , màu và một số bức tranh . Cô đơn giản là vẽ ra những bức tranh đầy màu sắc nhưng lại có một nét gì đó đượm buồn . Như thường ngày , cô đang cầm cúi vẽ cảnh ngoài trời . Ngày hôm nay lại có mưa , mưa rơi tầm tã trên khắp tòa nhà xa hoa , lộng lẫy.

Cách... - Tiếng mở cửa phát ra , Dư Vũ Lam vẫn yên lặng đưa cọ lên tồ , chỉ nghĩ rằng lại có người mang cơm đến .

"Em rất thích vẽ !?" - Một thanh âm lạnh lẽo vang lên , khiến cho cả căn phòng như rơi vào hố băng , tay cô bất động một lúc , lấy lại bình tĩnh , cô từ từ quay đầu lại . Một dáng người cao to đứng trước cửa , mái tóc màu nâu , cặp mắt đen láy sắc bén như nhìn thấu tâm tư người khác , đôi lông mày rậm thoát ẩn thoát hiện dưới phần tóc mái gọn gàng . Ẩn dưới cái mũi cao là đôi môi mỏng , khi nhìn thấy vẻ mặt hốt hoảng của cô lại khẽ nhếch lên một cách hời hợt . Đường Lãnh Phong khoác trên mình bộ Âu phục màu xám , cả vạt được thắt ngay ngắn , thẳng tắp , hai tay đút vào túi quần , dáng vẻ vô cùng cao ngạo , anh chậm rãi bước đến gần cô , anh nghiêng đầu , lại cất tiếng nói "Em gặp quý hay sao ?"

"Không phải." - Dư Vũ Lam điềm đạm trả lời.

"Em sợ tôi?"

"Phải."

"Rất thành thật ! Tôi còn tưởng em là người không biết sợ !?"

"Là con người , ai cũng phải biết sợ..." - Dừng lại một chút , cô đưa mắt nhìn anh , không chút sợ hãi nói tiếp "Kể cả anh."

Khóe môi Đường Lãnh Phong khẽ nhếch lên , anh đưa tay nâng cằm cô , nở nụ cười mỉa mai , châm biếm "Em thật không biết sợ là gì sao ? Nếu em đã nói là sợ tôi . Vậy mà dám trả lời kiểu này nữa sao ?"

"Tuy tôi sợ anh , nhưng không có nghĩa là tôi phải hạ thấp mình với anh." - Dư Vũ Lam cương quyết nói .

"Được . Vậy tôi sẽ cho em nếm thử cảm giác như thế nào là sợ và như thế nào là hậu quả khi chống đối tôi."

"Kể từ hôm nay , em sẽ là người hầu riêng của tôi . Còn nữa , đừng nghĩ đến việc bỏ trốn , vì nếu tôi biết được , tôi sẽ cho em nếm thêm mùi vị của địa ngục." - Dứt lời , Đường Lãnh Phong cúi người hôn lên môi cô , một nụ hôn thật sâu , không cách nào chống cự , Dư Vũ Lam đành đứng im , trong lòng đầy căm phẫn . Một hồi lâu , cô mới đẩy được anh ra , khóe miệng anh lại nở một nụ cười nhạt , rồi quay lưng bỏ đi.

Dư Vũ Lam tức giận đưa tay chùi miệng , trong lòng cô , lửa giận đang dâng lên , đôi mắt màu nâu nhìn về phía cánh cửa đầy căm phẫn ! "Đường Lãnh Phong , anh đừng tưởng tôi dễ bắt nạt."....

Dư Vũ Lam dậy rất sớm , cô cầm bộ đồ của người hầu gái đi vào phòng tắm để thay , tối hôm qua đã có người đưa cho cô và căn dặn rất nhiều thứ "Ông chủ là người rất khó tính , mỗi buổi sáng ngài ấy thường dùng cà phê hay trà xanh thay cho phần cơm sáng . Ngài ấy rất ít khi ăn sáng . Nhiệm vụ của cô là chuẩn bị mọi thứ cho ông chủ như : bữa sáng , trưa , tối , dọn dẹp , dọn đồ , quét dọn phòng của ngài . Nhưng tuyệt đối không được chạm vào bất cứ thứ gì trong phòng của ông chủ." - Lời của lão quản gia già vang lên trong đầu cô . Dư Vũ Lam lười biếng mở cửa phòng . Đây là lần đầu tiên cô bước ra khỏi phòng . Chậm rãi bước xuống cầu thang , cô đi vào phòng ăn , chỉ cần pha cà phê là được rồi phải không ? Việc này quá đơn giản !

"Ai da . Thật không ngờ anh lại có thể nói như vậy đó."- Một giọng nói nhõng nhẽo vang lên từ ngoài phòng ăn . Đường Lãnh Phong ôm eo một người phụ nữ lạ bước vào trong bếp . Kéo chiếc ghế ngồi ở vị trí đầu bàn , anh thông thả ngồi xuống .

"Ngài muốn dùng gì cho bữa sáng ?" - Dư Vũ Lam quay mặt lại , chào anh một cái rồi cất tiếng.

"Như bình thường !" - Anh lạnh nhạt nói .

"Vậy còn cô?" - Lại quay sang người phụ nữ trang điểm lòe loẹt , người cứ như không xương , luôn dựa vào người của anh .

"Một phần ăn nhẹ là được rồi !" - Cô ả cất tiếng . Vô cùng kiêu kì và khó chịu , đó là tính nết của anh đưa về vào tối hôm qua tên là Kỳ Hiểu Oánh . Cô cũng nhận ra được thái độ đó , nhưng cũng chẳng quan tâm rồi quay mặt đi.

Lát sau một ly cà phê đặt xuống bàn của anh . "Mời ngài . "

"Nè . Của tôi đâu ?" - Kỳ Hiểu Oánh cất giọng chanh chua ., vô cùng bực tức .

"Đầu bếp đang chuẩn bị ạ."

"Tại sao cô không làm ? Chẳng lẽ cô không phải là người hầu sao ?"

"Tôi...."

"Cô ấy là người hầu tôi . Không phải của cô." - Đường Lãnh Phong lạnh nhạt cất tiếng . Đưa ly cà phê lên nếm thử dường như rất vừa lòng khiến khóe miệng anh chợt giương lên.

"Phong..." - Cô ả bắt mắt hậm hực . Anh nhàn nhạt liếc một cái khiến cô ả giật nảy mình. Sợ hãi im bất.

"Không cần ăn nữa . Đi khỏi đây đi."

"S...sao !???"- Kỳ Hiểu Oánh ngỡ ngàng . Vội vã nài nỉ "Phong , em..."

"Vấn câu nói đó . Tôi không thích lặp lại." - Thanh âm Đường Lãnh Phong chùng xuống , dù biết anh đang không vui. Cô ả liền đứng lên bỏ đi , trước khi bỏ đi cũng quên quăng cho cô một cái liếc lạnh người. Dư Vũ Lam khó hiểu nhìn anh , sao anh đột nhiên tốt bụng vậy . Còn nói giúp cô ?

"Đừng nghĩ là tôi giúp em." - Anh nhàn nhạt nói . Tuy không nhìn cô nhưng anh cũng đủ biết cô đang nghĩ gì . Dư Vũ Lam giật mình , bị anh nhìn thấu tâm tư khiến cô không vui , quệt mồ hôi nói "Tôi biết rồi." Rồi quay sang dọn dẹp mọi thứ . Đặt ly cà phê xuống bàn , anh đứng dậy rời khỏi phòng ăn .

Dư Vũ Lam nhìn bóng dáng anh dần dần khuất sau bức tường có chút khó hiểu , con người anh thật kì lạ . Cô chậm chậm bước lên tầng hai , dù sao cô cũng không còn việc gì để làm. Gần cuối dãy hành lang tầng hai , có một căn phòng với cánh cửa màu hồng . Đó là cánh cửa duy nhất có màu hồng ở trong căn nhà này. Dư Vũ Lam chậm chậm bước lại , cánh cửa chỉ khép hờ . Cô đẩy nhẹ cửa đi vào , trong phòng treo đầy những bức ảnh của 2 người phụ nữ , 1 trẻ một trung niên , nơi đây được trang trí đơn giản và giống phòng con gái . Chiếc giường êm ái , bàn trang điểm , rèm cửa và cả những con thú nhồi bông ngộ nghĩnh dễ thương . Dư Vũ Lam đưa tay cầm khung hình trên mặt bàn lên xem . Bên trong hình là người con gái mái tóc vàng cùng đôi mắt to tròn ẩn dưới hàng mi cong vút , trên khuôn mặt xinh đẹp ấy hiện lên nụ cười hạnh phúc , đằng sau là người con trai anh tuấn ôm ngang hông cô gái tóc vàng. Người con trai ấy là Đường Lãnh Phong !? Dư Vũ Lam cầm tờ giấy sau khung hình , không khỏi ngạc nhiên khi cô đọc xong dòng chữ ngay ngắn.

Vũ nhi , hôm nay là sinh nhật của em , anh tặng em con gấu bông mà em thích nhất ! Vũ nhi , chúc em sinh nhật vui vẻ.

20.4.2004

Vũ nhi , chúng ta không phải anh em ruột , em cũng biết đúng không ? Vũ nhi , anh yêu em . Anh chưa từng xem em là em gái . Đối với anh , trong cuộc đời này anh chỉ yêu mình em.

25.5.2004

Dư Vũ Lam mở to mắt khi thấy những dòng chữ do Đường Lãnh Phong viết vào mười năm trước , anh đã yêu cô em gái không cùng huyết thống ấy . Cô ngây người nhìn , thì ra anh cũng giống như bao người khác , cũng biết yêu thương một ai đó ? Cô cứ tưởng anh là người lạnh lùng , lãnh khốc thật không ngờ anh lúc trẻ cũng đã từng yêu một người . Đặt khung hình xuống bàn , đôi mắt cô vô tình nhìn thấy quyển sổ cũ được giấu sau tấm gương lớn trên bàn , cô đưa tay cầm lên , dù biết nếu để anh biết được cô sẽ gặp rắc rối , nhưng sự tò mò lại lấn áp nỗi sợ hãi của cô . Dư Vũ Lam hít một hơi thật mạnh , sau đó lật từng trang , dù sao anh cũng đã đi làm , trên tầng hai lại không có ai , không cần phải sợ . Dư Vũ Lam tự trấn an lòng mình . Ngón tay thon dài xinh đẹp lật liên tục nhưng trang giấy cũ đã phai màu , những gì cô đọc được trong quyển sổ ấy khiến lòng cô thật rất xót thương , câu chuyện của cô gái tên Vũ Nhi ấy rất đáng thương .

"Được gia đình họ Phong nhận nuôi , mình quả thật hạnh phúc và may mắn , dù biết rằng điều này là không thể nhưng mình đã trót yêu anh Lãnh Thần...."

23.3.2004

Hôm nay anh Lãnh thần đã nói là anh ấy yêu mình , khiến cho tim mình rất hạnh phúc không ngờ anh ấy lại đáp lại tình cảm của mình.

Anh Lãnh Phong đã phát hiện ra mình và Lãnh Thần yêu nhau , không hiểu vì sao anh ấy lại rất tức giận , lại còn ngăn cấm , mẹ thì không nói gì nhưng có sao anh ấy lại phản đối ?

25.3.2004

Phải làm sao đây mình đã bị Lãnh Phong nhốt rồi , Lãnh thần cũng bị anh ấy đánh đập . Bây giờ mình mới biết anh ấy yêu mình...Mình thực rất sợ , sợ rằng anh ấy sẽ giết chết Lãnh Thần . Mình phải làm sao ?

.....

30.3.2004

Hôm nay mình và Lãnh Thần sẽ cùng nhau bỏ trốn , nhất định mình sẽ rời khỏi đây . Cả đời mình chỉ có mình anh Lãnh Thần ,...

Đến cuối trang , đột nhiên dòng nhật kí bị đứt quãng , 1 trang tiếp theo đó bị xé nát . Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ? Chợt 1 bức ảnh bị rơi ra từ quyển sổ , Dư Vũ Lam cúi người nhặt lên , đó là bức ảnh chụp 1 gia đình , có Đường Lãnh Phong , mẹ của anh , Đường Vũ Nhi và còn có một người con trai

trẻ hơn anh đứng bên cạnh Đường Vũ Nhi, người đó chắc hẳn là Đường Lãnh Thần, đằng sau bức ảnh lại thêm nhưng dòng chữ nữa

“Vũ Nhi, sao em không yêu anh? Tại sao lại chọn Lãnh Thần? Anh yêu em nhiều hơn em ấy mà, tại sao hai người lại cùng nhau bỏ trốn, nếu không phải cả hai bỏ trốn anh cũng không cần phải phái người đuổi theo... thì em và Lãnh Thần sẽ không chết...”

Dư Vũ Lam ngớ người, là do anh đã hại chết hai người họ, anh nhẫn tâm vậy sao? Ngăn cấm họ, truy đuổi họ? Đường Lãnh Phong thực quá nhu nhược và độc đoán...nhưng...anh cũng chỉ vì quá yêu cô ấy... Dư Vũ Lam chột thờ dài...anh không đáng trách...!???

“Cô làm gì ở đây?” – Thanh âm lạnh lẽo vang lên từ sau lưng cô, Dư Vũ Lam giật mình quay lại, vội giấu quyền sở kia đi. Ngay lúc này, đôi mắt anh đục ngầu, anh đang rất tức giận. Cả người cô bất động, sợ đến mức không thể trả lời câu hỏi của anh. Đường Lãnh Phong chậm chậm bước đến gần, chưa bao giờ vô tình nhìn thấy anh như vậy, cả người toát ra sát khí, hết như quỷ dữ. “Chẳng phải tôi đã nói là không được chạm vào đồ của tôi?”

“Tôi...”

*Pặc... – Bàn tay to khỏe hùng hăng bóp chặt cổ của Dư Vũ Lam, cơ hồ có chút mạnh bạo mà khiến xương tay phát ra những tiếng kêu răng rắc ghê rợn, Vẫn về mặt lãnh khốc, Đường Lãnh Phong một lần nữa cất tiếng “Cô dám để lời nói của tôi ngoài tai?” – Bàn tay không chút thương tình càng bóp chặt cổ cô, Dư Vũ Lam khổ sở vùng vẫy, đưa tay cố đẩy tay anh ra, khó nhọc nói “Tôi...tôi...không cố ý...tôi xin lỗi...vì...vì...vì...”

“Im ngay!” – Tiếng gầm hung tợn vang lên tiếp theo đó là hành động đập mạnh ca cơ thể yếu mềm vào tường. Quân gia nghe tiếng hét của anh vội chạy lên thì đã thấy cảnh tượng kia. Anh nắm chặt hai bả vai của cô mà bóp chặt, rít lên từng chữ “Chết tiệt, ai cho phép cô tự tiện vào đây?”

Dư Vũ Lam đau đớn, hai bên vai truyền lên cơn đau khủng khiếp, lực của anh rất mạnh như muốn bóp nát vai cô “Tôi không cố ý, tôi...không nói dối! Tôi không cố ý đọc những gì trong quyền sở ấy!”

“Dư Vũ Lam, cô chỉ là một món hàng, tốt nhất là cô nên đứng đúng vị trí của mình, đừng quên thân phận của mình là gì trong cái nhà này!?”

Dư Vũ Lam nghe từng lời gai góc của anh, nhất thời tức giận hết lên “Anh là gì mà có quyền sỉ nhục tôi? Cha tôi nợ anh, không phải tôi! Đường Lãnh Phong, tôi nói cho anh biết tôi cũng là con người cũng có tôn nghiêm của mình, không phải là người tùy tiện để anh sỉ nhục. Sao anh lại có thể độc đoán như thế, cũng chính điều đó đã hại chết hai người em của anh!”

“Câm miệng!” – Đường Lãnh Phong gầm lên, anh buông cô ra, rút khẩu súng DE, chĩa mũi súng vào đầu cô, Dư Vũ Lam vẫn bình tĩnh đứng nhìn, đứng trước họng súng của anh, vẫn giữ dáng vẻ bình thản. Cô không sợ chết! Phải, từ trước đến giờ cô không sợ chết. Anh nhếch miệng cười nhạt, nụ cười khiến cho người ta muốn rụng tóc gáy “Tôn nghiêm!? Hừ...cô rốt cuộc cũng chỉ là loại gái qua đường. Cô là gì mà dám đứng đây lớn tiếng?”

“Vậy còn anh? Anh ép người mình yêu phải bỏ trốn, khiến cô ấy chết. Vậy anh là loại người gì? Nếu muốn giết thì cứ giết.”

Mày đẹp nhũn chặt lại, anh đánh mặt, cất giọng mỉa mai đầy khinh miệt cô “Dư Vũ Lam, cô thật không biết sợ là gì? Tôi là loại người, một khi đã nói là nhất định sẽ làm. Tôi từng nói sẽ cho cô nếm thử cảm giác ở đại ngục đúng không?”

*Đoàng... – Tiếng súng vang dội cả căn phòng, viên đạn sượt ngang vai cô để lại một đường rạch dài, Dư Vũ Lam cắn chặt răng đưa tay ôm lấy vai. Người đàn ông chết tiệt này, sao lại thích hành hạ cô như thế? Đường Lãnh Phong nhìn cô khổ sở với vết thương, trên khuôn mặt lãnh khốc xuất hiện nụ cười nhạt “Cô đừng tưởng mình có thể chết nhẹ nhàng, tôi sẽ cho cô tận hưởng thế nào là sống không bằng chết. Nói xong anh lạnh lùng bỏ đi, Ngay cả một cái ngoái đầu cũng không, lão quân gia đứng nhìn thấy anh bước ra, liền cúi đầu chào, lại quay sang nhìn Dư Vũ Lam đang đau đớn với vết thương chỉ đánh lắc đầu quay đi, ông không thể giúp cô, như vậy chẳng khác nào chống đối anh, việc đó tất nhiên không thể! Dư Vũ Lam cực khổ đi về phòng, máu từ bả vai cứ từ từ tuôn xuống, từng giọt máu tươi rơi xuống sàn theo bước chân của cô.

Mở cánh cửa phòng ra, Dư Vũ Lam ngồi phịch xuống đất, cô đưa tay mở ngăn tủ lấy hộp cứu thương ra, mặt cô lúc này đã tái nhợt, cắn chặt môi dưới, cô bắt đầu tự băng bó cho chính mình. Vết thương khá sâu, máu chảy ra cũng không ít. Sau một hồi khó nhọc để băng vết thương, cả khuôn mặt nhỏ bé trắng nõn thấm đầy mồ hôi. Dư Vũ Lam dựa vào tường, cô thở dốc, rất đau...lúc này đã bị anh siết chặt rồi, bây giờ lại thêm vết thương này nữa, cô thực không thể chịu được. Chợt chuông điện thoại của cô vang lên, vươn cánh tay mảnh khảnh cầm lấy, giọng cô thều thào “Tôi nghe!”

“Tiểu thư, là em, A Đào.” – Bên kia là giọng nói của một cô gái, người đó là A Đào người hầu của cô, đã ở bên cạnh Dư Vũ Lam từ nhỏ, tuy hai người cùng tuổi nhau nhưng theo tục lệ của nhà họ Dư cô phải xưng hô theo vai vế người hầu “Tiểu thư – em”. Vào hai năm trước, cô đã sang Anh làm một số việc và bây giờ đã quay lại Đài Loan.

“Em về rồi sao?”

“Vâng! Tiểu thư, cô đang ở đâu, em vừa về nhận được tin lão gia đã qua đời, cô hiện đang ở đâu?”

“Ta đang ở Đường gia.”

“Đường gia, sao cô lại ở nhà của Đường Lãnh Phong. Cô đừng lo, em sẽ cứu cô ra.”

“Cứu ta? Không cần, em không thể cứu ta ra khỏi đây đâu!” – Dư Vũ Lam cười khổ, thoát khỏi Đường gia? Đó chỉ là một ảo tưởng, cô không thể thoát ra khỏi chốn địa ngục trần gian này.

“Em sẽ nghĩ cách, em nhất định sẽ cứu cô ra. Tiểu thư, cô hãy chờ em.”

“Được !” – Dư Vũ lam chỉ đành trả lời gọn một câu, dù vậy cô cũng còn một chút hi vọng đặt lên A Đào . Cúp máy , cô thở dài , rốt cuộc thì trên đời này ngoài A Đào ra , không còn ai dành trọn sự quan tâm dành cho cô.

“Cô Dư , ông chủ có lệnh , cô phải lau sạch vết máu ở dọc hành lang và căn phòng ở phía cuối dãy.” - Ở ngoài cửa , một giọng nói vang lên , khi nói hết câu lẳng lặng bỏ đi . Cô từ từ đứng dậy , thật chậm rãi bước ra khỏi phòng , cầm miếng giẻ lau cô khom người lau từng vết máu đỏ tươi , đó là máu của cô , Dư Vũ Lam cẩn thận xóa sạch , dù vai cô vẫn còn rất đau nhưng cô vẫn cắn răng mà chịu đựng . Đến căn phòng của cô gái tên Đường Vũ Nhi , cô đẩy cửa đi vào , anh đang ngồi dựa vào thành giường , vẻ mặt vô cùng đau khổ .

Dư Vũ Lam lặng người nhìn anh , đáng vẻ anh lúc này thật đáng thương , cô chợt nghĩ , có phải do cô đã động đến nỗi đau của anh ? có phải cô không nên khơi quá khứ của anh ? Con người không phải thần thánh nên ai cũng có quá khứ đau buồn , cũng từng lầm lỗi , có điều những lỗi lầm ấy , họ chỉ muốn che đậy , tuyệt nhiên chẳng muốn nhắc đến ! Ngay lúc này mọi cảm phần , mọi tức giận của cô dành cho anh đều biến mất . Đường Lãnh Phong vẫn lặng người nhắm mắt tựa vào đầu giường , chắc là anh đã ngủ ! Dư Vũ Lam đi nhẹ nhàng đến bức tường dính máu , nhẹ nhàng lau sạch , chỉ là khi đang lau , chiếc giẻ chợt khô , Dư Vũ Lam bước vào phòng tắm , mở vòi nước ra nhúng giẻ lau vào . Cô muốn đưa tay lên vắt nhưng vai phải lại đau , dù vậy một Dư Vũ Lam mạnh mẽ như cô không bỏ cuộc , vẫn cứng đầu cầm lấy vắt sạch , dù đau đến thấu xương , nhưng cô chỉ nhủ thầm , cắn chặt môi dưới , một lát sau lại bước ra , cô cực khổ thở dốc , dù đau cũng không dám kêu than , lại sợ là anh thức giấc , lau xong bức tường , Dư Vũ lam liền đi ra , lúc đi còn ngoảnh đầu lại nhìn anh “Xin lỗi. ...” – Một tiếng xin lỗi thật nhỏ , và nhẹ như không khí phát ra từ đôi môi nhợt nhạt của Dư Vũ Lam , cô muốn xin lỗi anh vì đã nói những câu khiến anh tổn thương rồi mới đóng cửa lại . Ánh đèn pha lê mờ lung lọi vào khuôn mặt người đàn ông tuấn tú trên giường , anh từ từ mở mắt ra , cặp đồng tử đen láy hiện lên .

Từ đầu lúc cô vừa bước vào Đường lãnh Phong chưa hề ngủ , anh chỉ là đang trầm mặc , một mình trở lại với quá khứ lúc trước . Mọi cử chỉ của Dư Vũ lam dù là nhỏ nhẹ đến mức nào anh cũng nhận biết được . Chỉ là lúc ấy anh không muốn mở mắt .....

Buổi tối , Dư Vũ Lam vẫn đang làm việc của mình là chuẩn bị cơm tối cho anh , dù biết vai cô bị thương nhưng cô vẫn phải cố gắng làm việc . Lúc này Đường Lãnh Phong đã ra khỏi nhà , quản gia nói phải chuẩn bị cơm tối cho anh . Đứng bếp hồi lâu , cô mới hoàn thành xong bữa cơm , tuy là một thiên kim tiểu thư nhưng Dư Vũ Lam nếu ăn rất giỏi lại khéo may vá , từ nhỏ cô đã luôn đi theo Dư mẫu học hỏi nữ công gia chánh . Dọn dẹp mọi thứ xong cô đi lên phòng . Dù sao cũng đã tối , cô cũng cần phải ăn cơm . Lựa một bộ đồ thật dễ chịu và thoải mái , Dư Vũ Lam từ từ bước xuống sảnh , thấy cô bước xuống , lão quản gia già liền cất tiếng “Ông chủ dặn , phải chờ ngài ấy về cô mới được ăn cơm”

“Chờ ngài ấy về ? Nhưng tôi phải chờ bao lâu ?”

“Việc đó thì tôi không biết !” – Trả lời xong , ông quay lưng bỏ đi.

Dư Vũ Lam trở mặt nhìn , chờ anh về ? Chẳng lẽ cô phải chờ đến khuya mới được ăn cơm ??? Cái tên thói tha đó , thật thích hành hạ người khác , uổng công lúc này cô còn nghĩ anh đáng thương nên mới mở miệng xin lỗi . Thực quá đáng . Trong lòng cô đầy ai oán... chỉ đành phải ngồi chờ anh ở dưới sảnh , cô thầm mong anh mau mau về nhà để cô còn được ăn cơm , còn phải đi ngủ . Dư Vũ Lam cô đâu có rảnh rỗi như anh mà có thể tùy tiện anh uống lúc nào cũng được !???

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Phúc Hắc: Không Nên Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Dư Vũ Lam ngồi đợi anh trong bếp cho đến khuya , vì đói quá nên cô đã tự ý ăn trước , nhưng cô vẫn phải chờ Đường Lãnh Phong về để dọn dẹp . Cô ngồi chờ mãi cho đến khi ngủ lúc nào không hay . Gần 12 giờ , bên ngoài có tiếng mở cửa nhưng Dư Vũ Lam vẫn say ngủ . Tiếng bước chân thật chậm rãi , từ từ tiến vào phòng ăn . Bóng dáng cao lớn thoáng chốc đã bước đến chỗ của Dư Vũ Lam , ánh mắt sắc bén lướt nhìn cô , bàn tay to khỏe đập mạnh xuống bàn . *Rầm..... Dư Vũ Lam giật nảy mình khiến cô bật người ra phía sau , ngã xuống sàn .

"Á..." - Đôi mắt to tròn nhìn người đàn ông đang đứng kế bên , chính anh đã khiến cô té nhào như thế , làm cho cô trở thành một màn nháo kịch cho anh xem . Cô lồm cồm bò dậy , tức giận nói "Anh làm cái trò gì vậy hả ?"

Đường Lãnh Phong nhàn nhạt liếc cô một cái rồi ngồi xuống , khuôn mặt không chút biểu tình , lạnh giọng cất tiếng "Ai cho phép cô ăn trước ?"

"Tôi không ăn trước không lẽ phải chờ đến tận bây giờ ? Tôi rất đói !" - Dư Vũ Lam bất mãn trả lời . Anh có bị điên không , bắt cô phải nhịn đói , lẽ như chờ anh về , anh lại không cho cô ăn , lúc đó cô phải ôm bụng đói đi ngủ sao ???

"Đó là việc của cô , cô xem lời nói của tôi là gì ?"

"Được rồi , vậy coi như tôi chưa ăn . Tôi sẽ ngồi ăn chung với anh." - Cô bậm môi thương lượng , cô tự hỏi có khi nào anh ăn cơm một mình thấy buồn nên mới ra lệnh cho cô chờ anh ?? Chắc không phải đâu...hừm..

"Đi hâm nóng lại ." - Đường Lãnh Phong lạnh nhạt nói , anh ngã người về sau , dựa vào chiếc ghế gỗ , hai tay khoanh lại , đáng vẻ vô cùng ngạo nghễ . Dư Vũ Lam nghe vậy cũng làm theo , vừa hâm đồ ăn vừa tùm tùm cười , vậy là cô đoán đúng , haha...

Một lát sau , thức ăn được dọn lên bàn , cô xới com cho anh , xếp đĩa ngay ngắn rồi kéo ghế ngồi bên cạnh .

"Tôi có nói là sẽ cho cô ăn ?" - Chính là lúc cô định đưa đĩa gấp thức ăn thì anh cất tiếng , cô rút đĩa lại , ngẩng người nhìn. Đường Lành Phong chẳng thèm nhìn cô , thong thả bỏ miếng thịt vào miệng mà nhai . Một lần nữa bị chọc tức , cô đứng dậy nghiêng rằng nói "Vậy anh muốn tôi phải làm sao ?"

"Ngồi yên đó !"

"Hả ?"

Anh không thèm trả lời , chậm rãi dùng bữa tối . Còn cô thì muốn phát điên lên , cô xin thề , sau này tốt nhất là đừng bao giờ nghĩ anh tử tế hay đáng thương này nọ vì tất cả đều là do cô tự ảo tưởng mà thôi.

Dưới ánh đèn pha lê lờ lợt kì ảo , trong phòng ăn Đường Lành Phong đang nhàn nhã ăn com , còn Dư Vũ Lam thì...đang rất tức giận . Anh là tên khôn khiếp , rõ ràng cô nấu rất ngon , vậy mà anh cứ chê này chê nọ rồi bắt cô nấu lại. Đây là lần thứ ba cô nấu lại nồi canh cho anh . Một ít phút sau , cô múc một chén canh nóng hổi đặt trước mặt cho anh "Xong rồi."

"Cá quá chín , tôi không thích ăn , mau nấu lại " - Đường Lành Phong quăng đĩa cá chiên cho cô , lười biếng cầm đĩa gấp món khác bỏ vào chén. Dư Vũ Lam cầm lấy đĩa cá quay đi , cô thật rất muốn ném vào đầu anh đĩa cá này . Quá chín !? Vừa này thì nói quá cứng , lúc thì quá mặn !? Anh quả thực là đồ khôn khiếp và khó hầu hạ . Dư Vũ Lam vừa làm bầm vừa làm cá , cô thầm mong nếu có thể cô đã bỏ nguyên hũ ớt bbột cực cay vào đây , cho anh biết thế nào là lễ độ . Làm sạch cá xong , cô đem lên chảo bắt đầu chiên , vì dầu quá nóng nên khi bỏ cá vào , dầu đã văng trúng tay cô . Dư Vũ Lam nhúm mày , tay hơi run , nhưng vì vẫn chưa thả hết con cá vào chảo nên cô đành phải cố chịu đựng . Đến khi đã bỏ vào cô vội xoa nước vào tay , Dư Vũ Lam cắn chặt môi dưới , đau quá....!! Giữ tay trong nước một lúc cô mới tắt nước , bàn tay cô đỏ ửng lên , vô cùng rát.

"Nếu để khét thì cô phải làm lại." - Tiếng nói Đường Lành Phong vang lên bên ngoài , cô vội quay sang , trời ạ , con cá của cô khét mất rồi ??? Dư Vũ Lam hậm hực mở tủ lạnh lấy con khác nhưng cá để trong tủ đã hết. Cô bước ra ngoài , quệt mồ hôi oán "Hết cá rồi."

"Vây đi mua đi." - Đường Lành Phong cất tiếng , đặt đôi đĩa xuống , anh rút tiền đưa cho cô sau đó không thèm để ý đến thái độ của cô mà bước ra sảnh.

"Bây giờ đã gần 1 giờ sáng , tôi phải mua cá ở đâu chứ ?"

"Nếu không mua được thì ra khu rừng sau biệt thự mà cầu."

"Anh...Đường Lành Phong , anh đừng có mà quá đáng." - Dư Vũ Lam tức giận hét lên , cô như sắp bốc hỏa . Cá cá ? Cô làm gì biết câu ?

Anh bước đến quầy rượu , rót một ly rượu vang đỏ , anh lắc nhẹ rồi bước đến chỗ cô , cặp đồng tử đen lấy u ám đến mức nguy hiểm nhìn chằm chằm cô . Đưa tay nâng cằm cô lên , thanh âm lạnh lẽo mà trầm thấp vang lên "Cô là người hầu của tôi . Tên của tôi tùy tiện cho cô gọi sao ? Dư Vũ Lam , có vẻ như...cô vẫn chưa rút ra được bài học gì từ chuyện lúc chiều ?" Bàn tay to lớn có chút thô ráp rời khỏi cằm cô , đặt lên vai phải . Dư Vũ Lam chưa kịp trả lời thì bàn tay anh đã bóp mạnh vai cô . Con đau từ vai phải lại nhói lên , cô cắn môi dưới không cho tiếng kêu phát ra dù rất đau , khuôn mặt nhỏ bé thoáng chốc trắng bệch . "Dư Vũ Lam , cô....là kẻ điếc không sợ súng sao ?" Vừa nói ly rượu vang đỏ từ từ đổ xuống vai cô , bả vai đã thấm máu nay lại thêm rượu càng tăng thêm đau đớn cho cô . Đường Lành Phong cười nhạt , càng siết chặt vai cô hơn , rít lên từng tiếng ghê rợn "Ngu ngốc , hừ....tốt nhất là cô nên mua được cá tươi về đây và chế biến thành năm món nếu không...tôi sẽ biến cô thành món thịt năm món ." - Dứt câu , anh hất Dư Vũ Lam ra , cô loạng choạng , cố gắng đứng vững . Nhìn bóng lưng anh rời đi , cô khụy xuống , ôm lấy bả vai đang vô cùng nhức nhối . Dư Vũ Lam thờ dốt , nước mắt từ từ rơi , cô đau đến phát khóc , anh thật tàn nhẫn.

"Đừng nghĩ là cô có thể chạy trốn." - Tiếng của anh vang vọng trên tầng một , sau đó lại trở về trạng thái tĩnh lặng. Cô lau nước mắt đứng lên , máu lại từ vai tuôn ra , cổ nhắc cánh tay lên , Dư Vũ Lam khô sở đi vào toilet trong nhà bếp , cô phải băng lại vết thương. Hít một hơi thật mạnh , cô tự nhủ không được tỏ ra yếu đuối , dù đau đến đâu cũng phải gắng gượng. Trong đầu cô lúc này chỉ hiện lên một câu :

Đường Lành Phong là kẻ không có tâm....

Dư Vũ Lam cầm đèn pin rọi xung quanh , những cơn gió đêm thổi mạnh khiến cho cô run nhẹ , cố gắng chen qua tán lá cây rậm rạp để đến được con suối gần đó. Dưới ánh trăng mờ ảo ,Dư Vũ Lam cực khổ với cánh tay bị thương , cố gắng để tìm ra con suối mà anh nói. Đây là khu rừng phía sau tòa biệt thự xa hoa kia , những tiếng động của màn đêm dù chỉ rung nhẹ cũng khiến cô giật mình.

"Đến rồi....." - Dư Vũ Lam thờ dốt , cuối cùng cô đã tìm được con suối đó , dưới ánh trăng , dòng suối trở nên kì ảo , lấp lánh , bàn chân nhỏ bé từ từ bước đến "Phải bắt làm sao đây ?" Không có cần câu , chỉ có một cái xô nhỏ để đổ . Cô thờ dài , không lẽ phải dùng tay !??

Hít thật mạnh , cô xắn tay áo lên lội xuống suối , vì đã khuya nên dòng nước trở nên rất lạnh cộng thêm cơn gió lạnh lại thổi mạnh , thân hình nhỏ bé bật run nhưng vẫn gắng gượng , cắn mạnh môi dưới cô cố gắng tìm kiếm những con cá chép thật to . Với bàn tay và bả vai đang bị thương việc đó quả thực rất khó đối cô .....

"Oái..."

Lại thêm một lần nữa , Dư Vũ Lam ngã xuống nước , đã hơn một tiếng mà cô chỉ mới bắt được hai con , cô ngã cũng hơn ba lần , toàn thân cô đã ướt hết. Lồm cồm đứng dậy , lại tiếp tục bắt cá , đến lúc này vai cô lại rướm máu .

Cách đó khá xa , một bóng người cao lớn đứng sát cửa sắt đất , trong màn đêm tĩnh lặng , cặp mắt sắc bén luôn nhìn chăm chăm về phía khu rừng , mỗi lần thấy Dư Vũ Lam bị té , trên khuôn mặt lãnh khốc chợt xuất hiện một nụ cười mỉa mai . Thanh âm trầm khề vang lên “Cuộc chơi chỉ mới bắt đầu !”

Dư Vũ Lam mệt mỏi ngồi xuống đất , cuối cùng cô cũng đã bắt được đủ năm con cá tươi , cả người cô bây giờ lạnh buốt , ngay cả hơi thở cũng sắp biến thành khói trắng hiện rõ trong không trung. Cô ngồi co rúm bên bờ suối , cô sắp lạnh chết rồi , cả đôi môi đã tái nhợt cộng thêm vết thương ở vai càng tăng thêm sự mệt mỏi cho cô . Bây giờ cả người cô không còn tí sức , Dư Vũ Lam loạng choạng đứng dậy , cố gắng xách xô cá lên , rảo bước đi theo lối mòn của khu rừng để có thể đi ra ngoài , sương đêm đã buông xuống trải dài quanh khu rừng , cảm giác lạnh lẽo đến thấu xương , trong tâm dư Vũ Lam chợt cảm thấy sợ...?? Đôi mắt to tròn khể híp lại , cô tìm được đường ra , chắc không phải là cô bị lạc rồi đây chứ ?

“Á...” * Phịch...” – Dư Vũ Lam bắt chợt ngã nhào xuống đất , cô vấp phải khúc gỗ , cả xô cá bị đổ , cô cực khổ bò dậy , đưa tay nhặt những con cá lên nhưng vừa đứng dậy lại khụy xuống....

Chân cô bị trặc rồi...!

“Không phải chứ ? Ngay cả ông trời cũng muốn trêu chọc tôi sao ?” – Cô hét lên , thật xui xẻo mà , ngay cả ông trời cũng muốn hành hạ cô nữa sao ?? Dư Vũ Lam ngồi nép mình bên góc cây , cả người cô đầy thương tích . Bất chợt , từng giọt nước lạnh lẽo từ trên cao rơi xuống , bao phủ thân hình cô ! Mưa ?? Dư Vũ Lam bắt lực ngồi co rúm bên góc cây , quả thật là ông trời đã theo phe Đường Lãnh Phong , luôn bắt nạt và hành hạ cô . Cô cúi đầu , gục mặt xuống đầu gối... Đau... Chân , tay cô đều rất đau... “Hic...” – Hai dòng nước nóng chợt lăn dài trên khuôn mặt nhỏ bé , cô òa khóc , dù rằng cô không cho phép bản thân mình yếu đuối , dù thế nào cũng không được khóc , không được gục ngã , vậy mà tại sao cô không thể được . Bao nhiêu tủi hờn , tức giận cô đều tỏa ra hết , òa khóc thật lớn.

Bỗng , những tiếng xào xạc phát ra thật lớn , cùng với tiếng mưa , xé tan không khí màn đêm tĩnh mịch . Một giọng nói trầm âm phát ra “Cô thật vô dụng !”

Dư Vũ Lam ngẩng đầu nhìn anh , cô lười biếng trả lời . Chỉ quay mặt đi chỗ khác , đủ rồi , cô mệt rồi...không muốn cự với anh nữa .

"Cầm lấy !" - Anh đưa cho cô cây dù đang cầm trên tay , cô khó hiểu , giương đôi mắt nhìn anh , bàn tay trắng bệch , khẽ run lên vì lạnh cầm lấy cây dù màu trắng . Đường Lãnh Phong cúi người nâng cô lên.

"Anh...anh làm gì vậy ?" - Dư Vũ Lam giật mình vội nói , anh mặc kệ cô đang cố gắng đẩy anh ra , dùng sức kéo cô lên , anh lạnh giọng nói cắt tiếng "Ngồi yên."

Chỉ một câu nói của anh , Dư Vũ Lam bắt chợt im lặng để mặc cho anh cõng cô trên lưng. Tiếng mưa rơi rì rào , cùng cơn gió lạnh thổi mạnh khiến cho khu rừng giống như đang di chuyển .

"Tại sao anh đột nhiên tốt như vậy ?" - Dư Vũ Lam ngồi sau lưng anh , nhướn người lên hỏi.

"Nếu không cõng cô về , ngày mai tôi phải tốn sức phái người đi tìm " - Đường Lãnh Phong lạnh nhạt cắt tiếng , vẫn bước đều trên lối mòn của khu rừng.

Dư Vũ Lam cảm thấy lạnh càng siết chặt cổ anh hơn , trong vô thức cô chợt thiếp đi , gục đầu trên vai anh . Đường Lãnh Phong bước từng bước rời xa khu rừng phía sau tòa biệt thự , trên khuôn mặt tuần tú lâu lâu lại hiện lên một nụ cười nhạt.

Sáng hôm sau , Dư Vũ Lam mơ màng tỉnh dậy , nhìn chiếc đồng hồ xinh xắn trên bàn đã hơn 6 giờ . Cô giật mình tỉnh dậy. Trễ mất rồi ! Cô vội bước xuống giường , nhưng vừa định chạy đi thì chân trái cô liền nhói lên. Phải rồi , chân cô vừa bị trặc. Dư Vũ Lam đứng lên , từ từ di chuyển đến phòng tắm . Nếu không mau thức dậy , Đường Lãnh Phong nhất định sẽ làm khó cô.

Một lúc sau , Dư Vũ Lam bước xuống dưới sảnh , mọi người đều lặng im như thường ngày. Cô cảm thấy những người trong tòa biệt thự đều như bị cắt mất đầu lưỡi không hề mở miệng nói một lời . Lão quản thi lạnh nhạt ít lời. Dù thế nào Dư Vũ Lam cũng biết một điều , mọi người từ cao đến thấp đều rất sợ Đường Lãnh Phong . Dư Vũ Lam đi khắp khiêng vào phòng ăn , cô xắn tay áo lên chuẩn bị bữa sáng cho anh.

"Ông chủ đã đến công ty , cô không cần làm bữa sáng." - Quản gia thấy cô liền mở miệng nói. Dư Vũ Lam quay lại nhìn ông. Lại tiếp lời "Không còn việc của cô nữa , cô có thể ăn sáng hoặc làm việc muốn làm."

Dư Vũ Lam gạt nhẹ đầu , rồi quay đi. Cô thật không hiểu nổi con người anh , lúc thì lạnh nhạt lúc tàn nhẫn nhưng đôi khi lại dịu dàng. Đường Lãnh Phong quả thật rất khó đoán.

Cũng như mọi ngày , Dư Vũ Lam lại về tranh , cô ngoan ngoãn ở trong phòng . Ngoài việc phục vụ anh ra thì cô chỉ ở yên trong phòng không bước chân ra khỏi phòng. Mưa chợt rơi bên ngoài . Nhìn trời mưa cô lại nhớ tới hôm qua , anh đã cõng cô về nhà. Bờ vai anh rất rộng , Dư Vũ Lam chợt sùng người , tại sao cô lại nhớ tới anh ??? Thật là điên rồi , cô lắc mạnh đầu , cô không muốn nhắc hay nhớ tới Đường Lãnh Phong , một chút cũng không.

"Cô Dư , trưa hôm nay ông chủ có dặn , cô phải chuẩn bị bữa trưa cho ngài ấy. Ông chủ sẽ về ăn cơm." - Tiếng của lão quản gia vang bên ngoài cửa .

"Vâng , tôi biết rồi !" - Dư Vũ Lam trả lời , sau đó hạ bút về xuống , chỉnh trang lại trang phục sau đó bước chậm ra ngoài. Anh về ăn cơm sao ?? Cô

cầu mong anh đừng giống hôm qua lại hành hạ cô.

Buổi trưa , sau khi làm bữa trưa xong , Dư Vũ Lam bước ra ngoài , cô muốn đi xung quanh căn nhà này xem thử . Dù sao đây cũng là lần đầu tiên cô bước ra khỏi cánh cửa gỗ to lớn này . Từ khi bị bắt về đây , Dư Vũ Lam lần đầu đi tham quan tòa nhà này. Thảm cỏ xanh mơn mơn trải dài xung quanh tòa nhà , những khóm hoa nhỏ mọc xung quanh , hồ bơi dài cả mấy chục thước , dòng nước trong veo lấp lánh dưới những tia nắng ấm sau cơn mưa . Dư Vũ Lam hít thở không khí trong lành nơi đây , trên môi nở nụ cười nhẹ , cũng đã lâu cô không cười , có lẽ sống trong thế giới này khiến cô phải tự ép buộc bản thân trở nên lạnh cảm..

Chợt , từ phía cổng một chiếc xe BMW màu trắng chạy thẳng trước , trên xe là Đường Lành Phong , anh đang thông thả lái xe vào , khuôn mặt anh tuấn , mái tóc màu nâu bay trong gió , đi theo sau là chiếc xe Porsche cũng là màu trắng , người đàn ông ngồi trên xe , một tay gác lên cửa xe , một tay cầm vô lăng lái theo sau xe của Đường Lành Phong . Anh đeo chiếc kính râm hàng hiệu mắc tiền , nhìn khá tuấn tú . Cả hai người cùng bước xuống xe . Dư Vũ Lam cúi đầu chào , như những gì quản gia đã căn dặn trong nhà này anh là người làm chủ , mệnh lệnh của anh là trên hết . Phải tuân thủ theo những nội quy của anh .

"Đây là người giúp việc mới của cậu sao ?" - Người đàn ông hạ gờ mắt kính ra , để lộ cặp mắt màu xanh xanh đẹp , dưới mái tóc màu vàng ánh là đôi lông mày rậm . Cái mũi cao cùng đôi môi mỏng . Anh là con lai !? Nhìn thật đẹp trai. Anh tên là Hoàng Phủ Lâm , bạn thân của Đường Lành Phong.

"Phải." - Đường Lành Phong trả lời ngắn gọn một câu , sau đó đi thẳng vào nhà , Dư Vũ Lam thấy anh đi vào nhà cũng đi theo chỉ là do chân cô bị thương nên phải đi khập khiễng . Hoàng Phủ Lâm thấy vậy liền cất tiếng "Chân cô bị thương sao ?"

Nghe anh hỏi cô chỉ gật đầu một cái .

"Bị thương mà cô cũng phải làm việc à ?"

Cũng là cái gật đầu thay cho câu trả lời dành cho Hoàng Phủ Lâm . Do không nhận được câu trả lời anh nhíu mày nói "Cô không biết nói ?"

"Cậu sang đây làm gì ?" - Đường Lành Phong cất tiếng , Hoàng Phủ Lâm quay sang nhướn miệng cười "Biết rồi biết rồi." Sau đó cũng bước vào.

Thức ăn từ từ bày trên bàn , Dư Vũ Lam xới cơm cho hai người rồi đứng bên cạnh .

"Lấy chai Wishky đến đây." - Anh cầm đôi đũa , nhàn nhã gấp thức ăn rồi ra lệnh. Cô khập khiễng đi đến quầy rượu .

"Này , cô ấy đang bị thương sao cậu không cho nghỉ !?" - Hoàng Phủ Lâm cất tiếng.

"Không cần !"

"Hừm..." - Anh thở dài , quả thật anh cũng đã quen với tính cách của Đường Lành Phong , vì anh là tên máu lạnh từ trong bụng mẹ. Chỉ xem phụ nữ là món đồ chơi , dù biết vậy nhưng vẫn coi phụ nữ như con thiêu thân mà cầm đầu vào yêu anh. Chỉ có điều hình như đối với cô gái kia Đường Lành Phong có chút hứng thú.

*Cách - Dư Vũ Lam đặt chai rượu wishky cùng hai ly uống rượu trên bàn .

"Rót ra." - Đường Lành Phong lạnh nhạt nói. Cô cũng yên lặng mà làm theo lời anh. Cẩn thận rót rượu .

"Cảm ơn !" - Khi nhận được ly rượu từ tay cô , Hoàng Phủ Lâm nở nụ cười thân thiện . Dư Vũ Lam nhìn thấy nụ cười của anh có chút bối rối vội gạt đầu rồi lui ra . Cô cúi đầu chào , vốn định đi ra ngoài nhưng lại bị tiếng của Đường Lành Phong mà dừng lại.

"Đến đây !"

Dư Vũ Lam giật mình khi nghe hai từ đó , cũng hai từ "Đến đây" mà anh đã cướp đi sự trong sạch của cô. Một đêm nhớ như thế đã trở thành ám ảnh cuộc đời Dư Vũ Lam. Cô chậm chậm bước đến , cố gắng để giấu nỗi sợ hãi nhưng vẫn bị ánh nhìn thấu . Đường Lành Phong nhếch miệng cười nhạt , giọng nói trầm ấm vang lên "Ngồi xuống ăn."

Dư Vũ Lam vẫn ngây người khó hiểu , đứng im lặng nhìn anh . Hoàng Phủ Lâm vừa ăn vừa nhìn hai người trước mặt.

"Cô không có lỗi tại sao ?" Ánh mắt không liếc nhìn cô một lần , vẫn bình thản ăn cơm , Đường Lành Phong cất tiếng.

Cô kéo ghế ra , ngồi xuống , đây là lần đầu tiên cô ngồi kế anh khi ăn cơm ! Dư Vũ Lam bắt đầu gấp thức ăn bỏ vào chén , chậm rãi ăn .

Hoàng Phủ Lâm nhìn chằm chằm Dư Vũ Lam . Từ nãy tới giờ anh chưa nghe được giọng nói của cô . Cô không biết nói chuyện hay sao ? Anh cứ ôm cái thắc mắc ấy cho hết bữa ăn.

Sau bữa ăn, Hoàng Phủ Lâm cùng Đường Lành Phong đi vào phòng sách còn cô thì dọn dẹp.

"Cô gái đó bị câm sao !?" - Hoàng Phủ Lâm ngồi xuống ghế sofa đen đối diện với bàn làm việc trong phòng sách của Đường Lãnh Phong.

"Câu quan tâm đến cô ta sao ?" - Đường Lãnh Phong ngồi đối diện , lạnh lùng trả lời.

"Tôi chỉ tò mò thôi. Mà...cô ta là người mà cậu nói phải không. Dư Vũ Lam ?"

"Phải !"

"Cậu rất có hứng thú với cô ấy."

"Tôi chưa từng có hứng thú với người phụ nữ nào...ngoài Vũ Nhi."

"Trong tên cô ấy cũng có chữ "Vũ" mà . Phải không ?"

"Cô ta làm sao có thể so sánh được với Vũ Nhi ?" - Đường Lãnh Phong nhún mày . Dư Vũ Lam sao có thể sánh với người con gái anh yêu. Thực nực cười ! "Cô ta đơn giản chỉ là món đồ chơi cho cha cô ta để lại . Hạng con gái chỉ xứng làm kĩ nữ , cậu nghĩ tôi có thể yêu ?"

"Có nói quá không vậy ?" - Hoàng Phủ Lâm nhún mày , Đường Lãnh Phong sao có thể hạ thấp và sỉ nhục cô ấy như thế ? Rốt cuộc thì chuyện gì đã khiến cho anh giận như vậy ?

"Đối với tôi cô ta chỉ là món đồ chơi không hơn không kém." - Anh nhếch miệng cười khinh miệt . Từ đầu đến cuối anh chỉ xem Dư Vũ Lam làm trò tiêu khiển , đến một lúc nào đó khi trò tiêu khiển ấy không còn làm hài lòng anh , tuyệt nhiên , nó sẽ bị vứt đi .....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Phúc Hắc: Không Nên Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Say rượu

Dư Vũ Lam ở Đường gia cũng đã hơn 3 tháng , hằng ngày cô luôn đi theo anh , anh sai cô làm gì thì cô bắt buộc phải làm theo . Không biết từ bao giờ cô đã thích nghi với cuộc sống có anh. Mỗi sáng cô thường chờ anh thức dậy rồi dọn bữa sáng , buổi chiều chờ anh về nhà , buổi tối lại chờ anh xuống ăn cơm...dần dần cũng đã trở thành thói quen , cô không còn thấy khó chịu mỗi khi bị anh sai vặt . Từ sau khi anh vào rừng để giúp cô , công cô về nhà , trong tim Dư Vũ Lam đã bắt đầu có hình bóng của Đường Lãnh Phong .

Sáng sớm , vẫn như mọi ngày , Dư Vũ Lam đang làm bữa sáng cho Đường Lãnh Phong . Dọn sẵn lên bàn , cô ngồi xuống chờ anh . Đạo gần đây , Đường Lãnh Phong và cô thường hay ăn cơm chung với nhau , không biết vì lí do gì nhưng mà anh đã đối xử với cô tốt hơn trước.

Tiếng bước chân chậm rãi vang lên gần phòng ăn , Dư Vũ Lam đứng lên quay đầu nhìn anh "Chào buổi sáng."

"Ừm." - Đường Lãnh Phong chỉ ừ nhẹ một tiếng rồi ngồi xuống , tuy vậy cũng khiến cho cô cảm thấy vui , dù sao vẫn tốt hơn là anh không trả lời.

--- ----- ---

Tiếng mưa rơi rì rào bên ngoài cửa sổ sát đất làm lắng đọng tâm tư Dư Vũ Lam , cơn mưa mùa thu rơi tầm tã cùng cơn gió thổi mạnh khiến cho những nhành hoa phong lan ban ngoài cửa sổ bị , rừng chuyển những chiếc lá vàng yếu ớt bị thổi bay . Dư Vũ Lam ngồi lặng trong phòng , tay chống cằm nhìn ra ngoài , đã hơn bốn giờ chiều vậy mà anh vẫn chưa về , cô lại không nhận được thông báo của quản gia nên có chút bồn chồn . Cô chờ mãi cho đến khi trời chột sầm tối.

Tiếng mưa vẫn rơi rả rích bên ngoài hiên. Dư Vũ Lam ngồi ở dưới sảnh , trên người mặc chiếc đầm ngủ bằng lụa trắng , bên ngoài khoác thêm chiếc áo len để giữ ấm.

Hôm nay anh không về nhà !

Đêm khuya , tòa biệt thự xa hoa phá lẽ yên tĩnh . Tiếng xe hơi từ ngoài sân phát ra , cô giật mình mở mắt , đôi bàn chân trần nhỏ bé bước vội ra cửa, Đường Lãnh Phong được hai người vệ sĩ đưa vào trong , cô đứng nép sang một bên để nhường đường cho họ .

Sau khi đưa anh lên phòng hai vệ sĩ bước nhanh xuống rồi rời đi. Anh chắc hẳn đã uống rất nhiều rượu nên mới say đến nỗi đi không nổi như vậy. Dư Vũ Lam đi vào trong bếp pha trà giải rượu cho Đường Lãnh Phong .

Đầy nhẹ cánh cửa phòng thứ hai trên tầng một , Dư Vũ Lam bước vào thấy anh ngồi trên sofa cô lại gần đưa ly trà cho anh "Anh uống đi !"

Đường Lãnh Phong im lặng , chỉ thấy mặt anh rất khó chịu . Cô đặt ly trà lên bàn , cúi người nhìn anh "Anh có sao không ?"

"Vũ nhi..." - Tiếng gọi thật khẽ phát ra , Dư Vũ Lam giật mình khi bàn tay bị nắm chặt , anh ngược mắt nhìn cô , loạng choạng đứng dậy , cô vội đỡ anh ,

mắt đà mà ngã xuống chiếc giường bên cạnh . Cả thân hình to lớn đè lên cơ thể cô . Cô gần anh đến mức có thể ngửi được mùi rượu trên người anh, hương rượu thơm mát tuy hòa trộn với mùi hương hổ phách độc nhất của anh , xen lẫn mùi hương ấy còn có một mùi hương khá nồng , nhũn nhũn suy nghĩ một chút Dư Vũ Lam cuối cùng cũng đã tìm ra mùi hương ấy là hương hoa hồng Pháp , là loại nước hoa được chiết từ tinh dầu hoa hồng xanh cực kì hiếm , đôi khi còn pha lẫn với hương trầm luân , tạo nên một mùi hương vô cùng thơm mát , là sản phẩm của hãng nước hoa Bella vô cùng khan hiếm và mắc tiền . Ất hẳn anh đã ở cùng người phụ nữ khác trước khi về đây , đột nhiên một cảm giác khó chịu tim cô lại đau đến khó thở . Dư Vũ Lam dùng sức để đẩy anh ra nhưng Đường Lãnh Phong lại không hề cô xuống , hôn sâu lên đôi môi anh đào của cô.

"Vũ Nhi... Vũ Nhi..." - Đường Lãnh Phong không ngừng gọi tên "Vũ Nhi" , cái tên ấy khiến cô cảm thấy rất đau lòng , Dư Vũ Lam hét anh ra , cô bực bội cất tiếng "Tôi không phải là Đường Vũ Nhi ! anh nhìn cho kỹ đi , tôi là Dư Vũ Lam"

Anh nhũn nhũn nhìn cô , bàn tay to vươn ra , chạm khẽ khuôn mặt nhỏ bé kia , trên khuôn mặt xuất hiện nụ cười thống khổ "Anh yêu em...thực rất yêu em ! Vũ Nhi." - Đè mạnh cô xuống bàn tay thô bạo xé toạc chiếc váy ngủ mỏng manh trên người Dư Vũ Lam. Bất giác sợ hãi cô hét lên "Buông ra.....tôi không phải là cô ấy...mau buông ra...."

"Câm miệng !" - Tiếng quát chứa đầy tức giận vang lên lấn áp tiếng hét của cô . Cặp mắt u ám nhìn sâu vào cặp đồng tử của cô , rít từng tiếng "Tại sao lại luôn cự tuyệt anh !? Tại sao ???"

Tiếng xé vải vang lên trong màn đêm yên tĩnh , Dư Vũ Lam không cách nào phản kháng được . Anh lại muốn làm nhục cô sao ? Cô không phải Đường Vũ Nhi , không phải cô ấy . Cô biết những hành động lúc này của anh không phải là dành cho cô , cả câu nói chứa đựng đầy yêu thương kia cũng không phải , nhưng tại sao cô lại hứng chịu tất cả. Một lần chịu nhor nhục đã quá đủ với cô ....Cô thờ dốt , hành động của anh như muốn xé toạc cô ra nhưng đầu đó lại có chút dịu dàng nâng niu như bảo vật , chỉ vì anh nghĩ cô là Đường Vũ Nhi ?

Con đau này cô lại phải cam chịu lần nữa , cả trái tim cô bây giờ cũng rất đau. Dư Vũ Lam siết chặt lấy thân thể cường tráng của Đường Lãnh Phong , đau đớn mà siết lấy anh , ngay cả móng tay cũng đâm sâu vào lưng anh. Đường Lãnh Phong luôn miệng gọi tên người con gái kia , cho đến lúc cao trào...

Ánh mắt vô hồn nhìn về phía xa xăm, khuôn mặt mệt mỏi của cô hiện rõ trong ánh trăng mờ ảo. Dư Vũ Lam bước thật chậm cố gắng đi đến phòng tắm, cô nhìn người phụ nữ trong gương , xinh đẹp , mái tóc màu hạt dẻ rủ xuống hai bên vai , làm nổi bật lên ngũ quan xinh xắn , cô cười khổ , người đó...không phải cô....Chìm mình trong màn nước lạnh buốt , đến lúc này cô mới biết , cô...đã yêu Đường Lãnh Phong ! Nhưng anh...trong tim anh dù có chết cũng chỉ có hình bóng của Đường Vũ Nhi .

Cô thực không biết phải làm thế nào mới có thể tìm được đường vào trong tim anh . Đi sâu vào và hiểu được anh..... Dù cô biết cô không nên yêu anh ! Vẹn khiếp không nên lụy tình vì anh....

--- -----

Ánh mặt trời ngày giữa thu len lỏi tìm đường chiếu vào phòng của Đường Lãnh Phong , ánh sáng loe loét khiến anh tỉnh giấc , đưa tay lên xoa xoa mi tâm , hôm qua anh uống nhiều đến nỗi không còn nhớ gì. Nhìn đồng hồ trên bàn cũng đã 7 giờ , Đường Lãnh Phong sai bước đi vào phòng tắm ....

Trong phòng ăn , Dư Vũ Lam đã dọn sẵn bữa sáng cho anh . Hôm nay anh vẫn như mọi khi , bộ Âu phục lịch lãm, cà vạt trắng tắp ,mái tóc màu nâu chải gọn gàng , kéo ghế ra anh từ từ ngồi xuống , cô đưa cà phê cho anh rồi cúi đầu chào. Đường Lãnh Phong cũng không màng đến biểu hiện của cô vẫn thong thả dùng bữa sáng , Dư Vũ Lam cũng không nói gì cô đoán anh sẽ không nhớ gì về chuyện tối qua , cô cũng không cần phải nhắc vì chắc rằng anh sẽ không quan tâm.

"Công ty sắp tổ chức đi nghỉ mát vài ngày , cô có muốn đi không ?" - Chợt anh cất tiếng nói.

"Tôi...có thể đi sao ?" - Dư Vũ Lam mờ to mắt ngẩn người hỏi.

"Cô là người của tôi. Tôi cho phép."

"Tôi muốn đi." - Dư Vũ Lam nhoèn miệng cười đúng lúc anh vừa ngước mặt lên . Đó là lần đầu tiên anh nhìn thấy trên khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn kia xuất hiện nụ cười. Anh nhũn nhũn "Cô thích đi chơi vậy sao ?"

"Phải." - Ngay cả cô cũng không nhận ra rằng mình đang cười chỉ biết anh đang nhìn cô rất cổ quái.

"Được thôi." - Đặt tách cà phê xuống , anh đứng dậy cầm cặp tài liệu quay lưng đi .

"Bao giờ..."

"Ngày mai." - Hai chữ ngắn gọn cắt ngang câu hỏi của Dư Vũ Lam. Cô vui vẻ đi dọn dẹp bàn ăn . Lần đầu tiên cô đi chơi cùng anh , trong lòng cực kỳ vui thích nhưng Dư Vũ Lam không thể biết được đây vốn dĩ cũng chỉ là trò đùa của Đường Lãnh Phong..

Cửa thang máy mạ vàng cao cấp được đặt phía bên trái công ty dành riêng cho giám đốc đang chuẩn bị khép lại thì một bóng người vừa kịp lúc chạy vào.

"Xin chào ! Đường tổng !" - Hoàng Phủ Lâm cười tươi chào hỏi. Nhưng anh chẳng buồn để ý vẫn mạnh lạnh không cất tiếng khiến tên kia tức giận "Này này , cậu không biết lịch sự là gì hay sao ?"

"Không."

"Cậu..."

"Ngày mai...Dư Vũ Lam cũng sẽ đi." - Anh lạnh nhạt cất tiếng.

"Cậu cho cô ấy đi chung sao?"

"Tất nhiên, nếu thiếu cô ta thì còn gì là thú vị."

"Vậy sao?"

*Đình...

Cánh cửa thang máy mở ra, anh chậm rãi bước đi, vẫn dáng vẻ kiêu ngạo ấy. Hoàng Phủ Lâm cũng đi sau, coi bộ...ngày mai sẽ là một ngày khó quên đối với Dư Vũ Lam. Anh rất muốn biết Đường Lãnh Phong định làm gì ???

Buổi sáng hôm sau, Dư Vũ Lam hứng khởi chân bị đồ đạc, cô chỉ đem những thứ thực sự cần thiết bỏ vào trong chiếc balô xinh xắn, bây giờ đã là giữa thu nên trời có vẻ lạnh, Dư Vũ Lam quyết định mặc áo somi, bên ngoài mặc thêm áo len trắng cùng quần leggin đen. Chải gọn mái tóc sau đó cô mở cửa đi xuống dưới.

Dưới sảnh Đường Lãnh Phong đang đọc báo, khác với mọi khi. Hôm nay anh mặc chiếc áo somi đen không cài hai nút trên để lộ thân hình vạm vỡ rắn chắc, tùy tiện xắn tay áo lên, tay đeo đồng hồ vàng VXC hàng hiệu cực. Quần Jean đồng màu nhìn anh thật anh tuấn và nam tính lại mang khí thế cao ngạo. Dư Vũ Lam ôm balô bước đến, mở miệng nói "Tôi chuẩn bị xong rồi."

"Cô tự bắt xe đi đến khu resort "Nam Kinh" đi." - Ánh mắt vẫn không rời tờ tạp chí, thanh âm lãnh lẽo phát ra.

"Tự đi!?" - Cô mở to mắt nhìn anh, tự đi ?? Cô làm sao tự đi được chứ ??

"Phải!" - Bỏ quyển tạp chí xuống, Đường Lãnh Phong cầm lấy áo khoác da quay lưng đi ra ngoài. Để lại khuôn mặt ngây ngốc của Dư Vũ Lam đang nhìn theo bóng lưng anh rồi cũng hậm hực bỏ đi.

"Tiểu Đào, em giúp ta một chuyện nhé!" - Dư Vũ Lam đứng bên đường cầm điện thoại gọi cho Tiểu Đào.

"Chuyện gì ạ?"

"Ừm...thật ra..."

Tin tin Chợt tiếng còi xe khiến cô ngưng lại, đôi mắt to tròn trong trẻo như nước nhìn chiếc xe Cabrera sang trọng trước mặt, từ trong xe một người nghiêng đầu ra, kéo mắt kính xuống, khoe miệng khê cong lên "Chào!"

"Ừm...lát nữa ta gọi cho em!" - Dư Vũ Lam vội cúp máy, cúi đầu chào Hoàng Phủ Lâm.

"Lãnh Phong để em một mình sao?"

Dư Vũ Lam gật đầu.

"Để tôi đưa em đi!"

"Không...không cần!" - Cô vội xua tay từ chối.

"Chà, thì ra em cũng biết nói sao?" - Hoàng Phủ Lâm tươi cười, xem ra anh cũng có hứng thú với cô gái này rồi. "Nếu em cứ đứng đó thì dù cho trời tối cũng không thể bắt được xe đâu. Nghe lời tôi, lên đi."

Dư Vũ Lam chân chừ một chút rồi vòng ra đằng sau mở cửa bước vào. Anh khê cười sau đó nổ máy rồi đi. Nhìn cô phút chốc lại ngáp một cái xem ra rất mệt, lại cất tiếng "Nếu em mệt, cứ ngủ đi. Khi nào đến tôi sẽ gọi em."

"Ừm" - Dư Vũ Lam dựa đầu vào cửa xe, từ từ nhắm mắt lại. Quả thật thì hôm nay cô dậy rất sớm. Hôm qua lại thức khuya nên giờ cô rất buồn ngủ.

"Vũ Lam!"

Tiếng gọi trầm ấm vang lên, Dư Vũ Lam mơ màng tỉnh dậy! "Vũ Lam" cũng đã lâu chưa có ai gọi tên cô một cách dịu dàng như vậy. Ánh mắt mơ màng nhìn người đàn ông trước mặt, bàn tay nhỏ nhắn dịu dàng đôi mắt ướt nhẹp, "ừm" khê một cái. Hoàng Phủ Lâm chăm chú nhìn cô, Dư Vũ Lam lúc

này rất giống một đứa con nít.

"Đến rồi sao ?"

"Phải !"

Dư Vũ Lam mở cửa bước xuống xe , Oaaa ! Không khí ở đây thật trong lành và mát mẻ , vừa thoáng mát lại dễ chịu. Chợt một chiếc xe buýt cũng vừa mới đến. Hàng chục người trên xe ồa xuống , vui vẻ nói chuyện với nhau.

"A ! Phó Tổng , anh đến sớm thật đấy !" - Một nhân viên nữ tươi tắn bước đến gần Hoàng Phủ Lâm .

"Chào."

"Đây là ai vậy ?" - Ánh mắt cô ta tùy tiện quét một lượt trên người Dư Vũ Lam . Rồi mới cất giọng.

"Cô ấy là Dư Vũ Lam , người của Đường tổng."

"Vậy sao ?"

"Cậu ấy chưa đến. Để tôi chỉ phòng cho em !" - Anh quay sang cô vui vẻ nói Dư Vũ Lam gật đầu rồi bước theo. Những người khác đều chăm chú nhìn lại bàn tán xôn xao.

"Đây là phòng của em. Chắc một chút nữa Lãnh Phong mới đến."

"Ừm." - Cô đi vào phòng , có chút thất vọng . Rõ ràng anh đi trước nhưng tại sao bây giờ vẫn chưa đến. Đặt ba lô xuống giường , cô chậm rãi đi ra ngoài ban công ngắm cảnh.

Hoàng Phủ Lâm ngồi trong phòng nghe nhạc , anh nhớ lại về mặt lúc biết Đường Lãnh Phong chưa đến của Dư Vũ Lam , anh chợt thờ dài "Em không nên yêu cậu ấy....bởi vì nếu yêu cậu ấy đồng nghĩa với việc , em tự rạch nát trái tim mình !".....

Ngồi ngoài ban công hơn một tiếng Dư Vũ Lam chợt thấy Đường Lãnh Phong vừa đến , đôi mắt cô sáng rực , vội đứng lên định chạy xuống nhưng khi thấy anh ôm eo người phụ nữ khác cô chợt sững người. Người phụ nữ bên cạnh anh rất đẹp , mái tóc đen dài , cặp đồng tử lấp lánh như nước , đôi môi đỏ mọng khẽ đóng mở cứ như tiên nữ , bên cạnh anh quả thực rất xứng đôi. Lồng ngực cô lại nhói lên , đau đến khó thở. Cô buồn bã đi vào trong năm úp xuống giường....

Buổi trưa , sau khi ăn trưa xong mọi người được tự do đi chơi và ngắm cảnh , còn cô thì phải đi theo hầu Đường Lãnh Phong cùng người tình của anh là Phương Khả Nhu . Hai người họ tự nhiên ôm ấp thân thiết với nhau trước mặt cô , ngoài mặt cô vẫn bình thản nhưng trong lòng thì vô cùng khó chịu và buồn chán. Chỉ có Hoàng Phủ Lâm là để ý đến biểu hiện của cô.

"Đưa đây !" - Anh lạnh nhạt cất tiếng , đưa tay cầm lấy ly trà . Lúc này anh bắt cô phải về nhà lấy trà cho Phương Khả Nhu nhân tiện còn làm chút đồ ăn cho cô ấy khiến cô phsi lặn lội đi về , anh thì tốt , thông thả đi từ từ còn cô thì phải vác theo một đồng đồ.

"Ai...nóng quá đi mất. Đây , cô có mang nước không ?" - Phương Khả Nhu ồng ẹo nói . Vô cùng kiêu kì nhìn cô.

"Chẳng phải cô vừa uống trà sao ?" - Dư Vũ Lam nhú mồm trả lời. Cô gái này thật khó tính cứ như thể đang cố ý hành hạ cô vậy. Lúc này thì đòi uống trà bây giờ lại uống nước . Tiết trời se lạnh như thế mà bảo nóng sao ??

"Tôi hỏi thì cô trả lời đi."

"Tôi có mang." - Cô lục trong túi lấy chai nước suối đưa cho cô ả. Phương Khả Nhu giật lấy , cau có liếc cô. Đường Lãnh Phong thì im lặng bước tiếp không nói lời nào.

"Để tôi giúp em cầm những thứ này." - Hoàng Phủ Lâm cúi người đưa tay cầm lấy túi đồ trên tay cô . Dư Vũ Lam vội từ chối "Không cần , tôi tự cầm được. Tôi không muốn gặp rắc rối."

Cô mệt mỏi bước theo sau hai người kia , giờ thì cô đã biết , lý do anh cho phép cô đi nghỉ mát chung là gì !!

"Đây , tôi muốn ăn chút trái cây , cô về lấy đi." - Phương Khả Nhu lại dõ giọng ra lệnh cô. Dư Vũ Lam tròn mắt , cô quay lại nhìn phía sau , khu nhà nghỉ ở mãi phía xa không còn thấy rõ vậy mà cô ta bắt cô đi bộ về sao ? "Về nhà ? Nhưng đã đi rất xa rồi."

"Chẳng phải cô đi đến đây chỉ là kẻ theo hầu thôi sao ?"

"Sao cô không tự về mà lấy ?" - Hoàng Phủ Lâm nhú mồm cất tiếng. Anh quay sang nhìn Đường Lãnh Phong vẫn bình thản nghe nhạc , sao cậu ta có thể để người khác bắt nạt cô như thế.

"Sao...sao chứ ?" - Cô ả tức đến nghẹn họng không nói được câu nào , nên nắm lấy cánh tay Đường Lãnh Phong , hậm hực "Phong , anh xem , người ta

hùa nhau bắt nạt em kia."

"Về lấy đi ." - Anh quay sang , mặt vẫn lạnh như tiền mà nhìn xô ra lệnh. Dư Vũ Lam sững người. Anh....sao anh lại có thể....Đường Lành Phong...anh quả thật là người đàn ông đáng ghét. Cô mím môi quay mặt bỏ đi , hai bàn tay siết chặt lại để nén cơn giận xuống . Hoàng Phủ Lâm nhìn về mặt hờ hững của cô à lại quay sang nhìn Đường Lành Phong , anh kéo anh sang một bên.

"Cậu điên sao ? Sao lại để cô ta bắt nạt cô ấy như thế ?"

"Thì sao ? Vốn dĩ tôi cho phép cô ấy đi là vì mục đích này." - Đường Lành Phong lạnh nhạt cất tiếng trả lời vẫn giữ nguyên dáng vẻ kiêu ngạo mà đối mặt với Hoàng Phủ Lâm.

"Cậu không thấy Vũ Lam rất tội nghiệp sao ? Khi cô ấy đến đây trước cậu thì luôn ngóng trông , chờ đợi . Khi cậu đến rồi thì lại sai vặt cô ấy. Bắt cô ấy cực khổ vừa vác theo một đồng hồ để phục vụ cậu và Phương Khả Nhu , bắt cô ấy đi lên đi xuống. Lành Phong , cậu muốn hành hạ Vũ Lam đến mức nào đây ? Cô ấy cũng chỉ là một cô gái chân yếu tay mềm , tuy có chút lạnh lùng nhưng vẫn là phụ nữ mỏng manh." - Hoàng Phủ Lâm tức giận , từng lời lên án của anh đều lọt vào tai Đường Lành Phong.

"Vũ Lam ? Cậu gọi tên cô ta nghe thật là êm tai đấy !? Cậu yêu cô ta rồi sao ?"

"Cậu.... !?? Lành Phong , cậu hãy nghĩ lại đi. Cô ấy đã phải chịu đựng những gì mà cậu gây ra. Nhưng có từng nói với cậu rằng , cô ấy không thể chịu được nữa . Có bao giờ nói rằng hận cậu chưa ? "

"Phủ Lâm , chẳng phải từ đầu tôi đã nói , tôi đối với cô ta , không hơn không kém chỉ là hạng phụ nữ qua đường hay sao ?"

Nghe câu nói của anh. Hoàng Phủ Lâm thực rất tức giận , nhưng anh chỉ lườm Đường Lành Phong một cái rồi quay đi. Anh tự hiểu rõ , dù có nói một trăm , một ngàn lần với tên máu lạnh này cũng vô ích .

--- -----

* 2 tiếng sau....

"Lành Phong , Vũ Lam mất tích rồi. Không thấy cô ấy đâu cả." - Hoàng Phủ Lâm bước vào phòng anh , vội nói.

"Vậy à ." - Khuôn mặt anh chẳng có chút biểu tình , tay vẫn ôm eo Phương Khả Nhu . Lúc này vì không có hứng thú đi dạo tiếp nên anh đã trở về khu nghỉ mát .

"Cậu !" - Chỉ nhận được câu trả lời ngắn gọn không chút hứng thú của Đường Lành Phong khiến anh một lần nữa tức giận , tức tối quay đi , trước khi ra khỏi phòng cũng không quên nhắc nhở Đường Lành Phong "Đối với cậu , Dư Vũ Lam không là gì nhưng đối với cô ấy thì ngược lại."

"Hừ....Phong à mặc kệ cô ta đi!" - Phương Khả Nhu đưa tay vuốt ve lồng ngực anh , nhõng nhẽo nói. Đường Lành Phong cúi người hôn lên môi cô à , bắt đầu chìm vào trong mê say.

Hoàng Phủ Lâm chạy dọc các con đường để tìm kiếm Dư Vũ Lam , anh cũng đã phái người đi tìm nhưng trời cũng gần tối vẫn chưa tìm được cô. Hoàng Phủ Lâm vô cùng tức giận , Đường Lành Phong không thấy cô đáng thương sao ?

Gần 7 giờ tối , vẫn chưa tìm được Dư Vũ Lam. Đường Lành Phong đứng bên ban công , ánh mắt luôn nhìn ra bên ngoài như thể đang ngóng chờ ai. Trong lòng anh chợt nghĩ Dư Vũ Lam đã bỏ trốn !

"Đã tìm được chưa !?" - Thanh âm lạnh lẽo vang lên .

"Chưa tìm được." - Bên kia điện thoại tiếng của Hoàng Phủ Lâm chợt vang.

Anh cúp máy , lấy áo khoác cùng chìa khóa xe đi ra ngoài.

"Anh đi đâu vậy ?" - Phương Khả Nhu nằm trên giường vội hỏi nhưng anh vẫn bước đi không quay lại nhìn cô một lần . Bàn tay nắm chặt lấy gra giường , cô nghiến răng , tức giận vô cùng.

--- -----

"Đây là đâu vậy ?" - Dư Vũ Lam mệt mỏi , cố gắng tìm đường về khu nhà nghỉ. Lúc này cô vốn là đi về lấy trái cây nhưng đột nhiên lại quên mất đường , đi loay quanh mãi thì bị lạc . Cô lại không biết số điện thoại của ai. Lại càng không muốn gọi cho Tiểu Đào , chỉ sợ làm cô ấy lo lắng. đứng lên đi tiếp , trời đã tối cô cũng đói bụng rồi. Đi mãi trong rừng cô vừa lạnh lại vừa sợ . Dư Vũ Lam thầm mong những "thứ đó" đừng xuất hiện . Nếu không cô sẽ chết mất.

* thứ đó = ma hoặc các sinh vật lạ hoặc những thứ không được "bình thường" (theo từ điển trong đầu Dư Vũ Lam)

"Oái " - Vì trời tối , rừng lại um sùm nên Dư Vũ Lam đã sợ ý bị trượt chân té xuống vách núi . Khu rừng về đêm quả thật rất đáng sợ đôi khi lại quá yên tĩnh có thể nghe thấy tiếng gió thổi vi vu , lâu lâu lại phát ra những tiếng kêu kì lạ . Dù là can đảm đến đâu , Dư Vũ Lam vẫn cảm thấy lo sợ.

Ở vách núi này có một cái đầm lầy có vẻ khá sâu. Trong đầu cô chợt nghĩ ở đầm lầy....chắc không có cá sấu đâu nhỉ ? Phải làm sao đây !?? Cô phải chờ người đến cứu sao ? Vậy phải chờ đến bao giờ ? Dư Vũ Lam vô tình nhớ đến anh , cô bật cười , cười đến lố bịch . Chờ anh đến cứu sao ? Không chừng lúc này anh đang ân ái cùng với người phụ nữ kia ! Dư Vũ Lam cố đứng dậy , cô phải tìm đường rời khỏi đây.

--- -----
"Vẫn chưa tìm được sao ?" - Đường Lãnh Phong lạnh nhạt cất tiếng . Anh đã lái xe đi tìm khắp nơi . Người cũng đã tăng thêm nhưng tại sao vẫn chưa tìm được ? Bước xuống xe , Hoàng Phủ Lâm liền đi đến chỗ anh đang đứng "Không tìm được sao ?"

"Cô ta dám bỏ trốn ?" - Đường Lãnh Phong nhún mày , đóng mạnh cửa xe. Anh không ngờ , Dư Vũ Lam lại to gan dám bỏ trốn !??

"Cô ấy không bỏ trốn. Bởi vì cô ấy...đã gặp chuyện." Hoàng Phủ Lâm cất tiếng . Anh đưa cho Đường Lãnh Phong xem móc điện thoại của cô . Lúc đi tìm anh đã tìm thấy móc điện thoại ở bên đường . Đường Lãnh Phong cầm lấy , đây đúng là móc điện thoại của cô . Anh vội chạy đi tìm một lần nữa. Anh không hiểu , đột nhiên trong lòng lại dâng lên một cảm xúc kì lạ , vừa sợ vừa bất an.

Hoàng Phủ Lâm đứng nhìn theo bóng dáng anh khẽ lẩm bầm "Cậu...vốn không xem cô ấy là đồ chơi..." Rồi cũng tiếp tục tìm kiếm.

"Mau lấy hồ sơ của Dư Vũ Lam ra rồi đưa số điện thoại cho tôi." - Anh gọi cho vệ sĩ. Chợt nhớ đến đồng hồ sơ mà anh phái người điều tra Dư Vũ Lam . Chỉ cần biết số điện thoại của cô , anh sẽ lập tức tìm được cô. Ít phút sau , số điện thoại của Dư Vũ Lam đã được gửi tới.

Tiếng mưa rơi rả rích , cả khu rừng ngập trong màn mưa trắng xóa . Gió thổi mạnh làm những nhánh cây lung lay phát ra những tiếng xào xạc trong đêm rất đáng sợ. Dư Vũ Lam co mình , úp mặt xuống đầu gối . Trong lòng đang tự trấn an bản thân rằng không được sợ , nhất quyết không được sợ. Cô ngồi trú mưa bên gốc cây lớn , mưa lớn hắt vào người , tiếng sấm vang dội khiến cô giật mình mấy lần. Chợt tiếng điện thoại cô reo lên. Dư Vũ Lam vội cầm điện thoại lên , là số lạ ?

"Tôi...."

"Cô đang ở đâu ?" - Chưa kịp lên tiếng thì bên kia đã vang lên tiếng quát nạt giận dữ.

"Đường Lãnh Phong !?" - Nhận ra tiếng nói của anh , trong tâm cô thực rất vui mừng nhưng vẫn muốn hỏi lại để xác minh.

"Tôi hỏi cô đang ở đâu ?"

"Tôi...tôi không biết. Vừa nãy tôi bị trượt chân té xuống vách núi...tôi...tôi..." - Khi đã xác nhận , cả cơ thể cô chợt phát run , dù cô biết nếu để anh thấy cô yếu đuối thì sẽ bị anh chế cười nhưng lúc này cô thực rất sợ , chợt khóc nức nở "Mau...anh mau đến cứu tôi đi...làm ơn..."

"Ồ yên đó đợi tôi."

Anh sẽ đến cứu cô !?

Dư Vũ Lam khi nghĩ đến điều đó liền cảm thấy hạnh phúc . Rốt cuộc thì anh cũng có chút quan tâm cô . Nhưng sao lúc này cô lại cảm thấy mệt đến như vậy !???

"Dư Vũ Lam...Dư Vũ Lam..." - Tiếng gọi vang lên trong bóng đêm. Khi biết đó là anh , cô vội la lên "Tôi ở đây."

Trong ánh sáng loe loét của đèn pin , một bóng người to cao chợt xuất hiện. Đường Lãnh Phong , là anh . Là anh...

"Cô điên hay sao mà lại ngồi dưới mưa ?" - Đường Lãnh Phong tức giận hét lên , người phụ nữ này ngu ngốc đến nỗi không biết tìm chỗ trú mưa hay sao ?

"Tôi không đi được , chân tôi bị trặc rồi !? Trời vừa tối lại mưa lớn nên tôi...không thấy đường!"

Đường Lãnh Phong nhìn người phụ nữ đang run rẩy trước mặt , nhớ có tín hiệu GPS mà anh mới có thể tìm ra cô sớm như vậy . Cởi áo khoác ra , anh vòng tay choàng lên người cô , cất tiếng "Đề tôi cõng cô , đằng kia có cái hang , vào đó trú mưa !"

Anh cõng cô đi nhanh đến cái hang phía xa , Dư Vũ Lam siết chặt anh , vừa lạnh vừa mệt làm cho cô trở nên yếu đuối. Cô chán ghét bản thân mình vô dụng như thế này nhưng mỗi lần ở bên anh, sự kiên cường và mạnh mẽ của cô đột nhiên đều biến mất . Nước mắt lăn dài trên khuôn mặt bé nhỏ , trong lòng thầm nghĩ , chỉ cần một chút quan tâm từ anh thôi , chỉ một chút cũng đủ làm trái tim em rung chuyển...

"Ngồi xuống đây , đưa chân cho tôi xem" - Đặt cô ngồi trong hang , anh ngồi xổm cầm lấy bàn chân cô , tháo giày ra , anh xoa nhẹ chân cô . Dư Vũ Lam cắn chặt môi dưới , chờ đợi anh .

* Rắc..."Ừm..." - Đường Lãnh Phong xoa mạnh chân cô , Dư Vũ Lam kêu nhẹ một tiếng , rồi thở dốc , đau chết mất. Đường Lãnh Phong lau những giọt nước đang lăn dài trên mặt cô , lạnh nhạt nói "Cô không biết kêu cứu sao ?"

"Tôi...có kêu thì cũng đâu có ai nghe."

"Cô ngu ngốc đến nỗi ngay cả đường đi cũng không thể nhớ."

"Tôi không phải anh , làm sao có thể đi một lần là nhớ chứ ? Tôi..." - Nghe lời mỉa mai của anh , Dư Vũ Lam mím môi ai oán nói , nhưng chợt ngưng lại , nói lí nhí một mình "hầu không phải tại anh thì tôi đâu ra nông nổi này."

"Tạm thời ở lại đây !" - Anh liếc cô một cái rồi cũng ngồi xuống , dùng đèn pin chiếu xung quanh , mưa cứ rơi rả rích bên ngoài. Dư Vũ Lam ngồi cạnh anh , lâu lâu lại đưa mắt nhìn .....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Phúc Hắc: Không Nên Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Mưa vẫn không ngớt , càng ngày càng to hơn , Đường Lãnh Phong đã lấy chút củi khô trong hang để nhóm lửa .

Ánh mắt vô tình liếc nhìn Dư Vũ Lam . Chỉ thấy cô liên tục run lẩy bẩy.

"Cô sao vậy ?"

"Lạnh....lạnh quá."- Dư Vũ Lam thều thào trả lời , cánh tay mảnh khảnh tự ôm lấy mình để sưởi ấm.

Anh đưa tay lên sờ trán cô , cô sốt rồi ! Đường Lãnh Phong cời lớp áo bên ngoài của cô , Dư Vũ Lam vội ngăn lại "Anh làm gì vậy ?"

"Cô đang sốt , nếu mặc đồ ướt chỉ tăng thêm nhiệt độ thôi." Anh tiếp tục cời áo cô ra , Dư Vũ Lam mệt mỏi không còn sức đẩy anh ra , không chút sức lực mà ngã vào người anh , cô ngất đi. Đường Lãnh Phong nhìn cô , khuôn mặt nhợt nhạt , cả hơi thở cũng nóng bừng . Cởi bỏ hết quần áo trên người Dư Vũ Lam ra , Đường Lãnh Phong cũng cời áo somi để gọn bên đống lửa . Đưa tay kéo cô , ôm vào lòng . Vòng tay chặt chẽ siết lấy cô. Dư Vũ Lam nằm trong lòng anh , khóe mắt chợt ngấn nước , cô cảm nhận được có một người đang bao bọc lấy cô nhưng cảm giác ấy càng làm cô buồn bã hơn . Chỉ sợ cảm giác ấy mau chóng biến mất...

"Mẹ ơi...." - Cô mê mẩn không ngừng gọi mẹ , Đường Lãnh Phong cúi đầu nhìn cô , chỉ thấy khuôn mặt thấm đầy nước .

"Mẹ ơi...mẹ đâu rồi....mẹ đâu rồi...đừng bỏ con...đừng mà....làm ơn...."

"Cứu con với...mẹ ơi....dẫn con đi theo với...đừng bỏ con ở lại....Mẹ ơi..." - Bàn tay mảnh khảnh siết lấy tấm áo đang đắp trên người anh , cả cơ thể cô không ngừng run lên . Đường Lãnh Phong để mặc cho cô gọi , để cô khóc , anh có thể hiểu cô đã mơ thấy gì. Lúc trước khi phái người điều tra cô , anh đã biết được , mười năm trước mẹ của Dư Vũ Lam đã tự tử vì bà không thể chịu đựng cha cô được nữa , bà luôn bị đánh đập , gả cho ông nhưng lại bị ông hắt hủi , đã có lần bà thấy ông đang cùng người phụ nữ khác ngủ cùng nhau...

Đối với cô lúc này , anh cảm thấy cô thật đáng thương . Khi bàn tay to lớn vừa chạm nhẹ vào tóc cô , thì bị bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt.

"Mau cứu mẹ tôi...cứu bà ấy...cứu bà ấy đi mà....huhuhu..." - Dư Vũ Lam hoảng sợ hét lên , đôi mắt to tròn ngấn đầy nước , cô níu lấy người anh nài nỉ , van xin.

"Được rồi...bình tĩnh lại..." - Anh cố trấn an cô , nhưng cô vẫn không ngừng run rẩy mà khóc . Tiếng khóc nghẹn lại không thành lời. Vòng tay to khỏe ôm lấy cô mà dụ dỗ "Nghe lời tôi...đừng lo . Ngoan ngoan ngủ đi. Tôi sẽ cứu mẹ em..."

Nghe những lời của anh , tâm Dư Vũ Lam chợt nhẹ hẳn , chôn đầu vào lồng ngực anh rồi thiếp đi. Anh vừa vỗ về vừa nhìn những dòng nước mắt cứ lăn dài trên khuôn mặt cô. Những giọt nước mắt ấy như những mũi kim đâm vào tim anh. Lúc này trong tâm can anh chợt hiện lên một cỗ cảm xúc khó hiểu , chỉ biết rằng thứ cảm xúc ấy khiến anh rất khó chịu , tim đau thắt. Đường Lãnh Phong nghĩ có lẽ anh bị lây bệnh rồi. Chợt thở dài , vòng tay vẫn chung thủy ôm lấy cô mà chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau , khi tiếng chim hót ríu rít vọng lại từ trong khu rừng. Dư Vũ Lam từ từ mở mắt ra , mơ màng nhìn xung quanh , chợt một bàn tay chạm vào ngực cô , vừa nắn vừa bóp , một phút định thần cô giật bắn người lên , tiếng hét thất thanh vang vọng làm Đường Lãnh Phong thức giấc , anh nhíu mày cất tiếng "Em hét cái gì ?" Lúc này anh mơ thấy cái gì đó nên mới đưa tay bắt lấy thứ đó ai ngờ , vô tình chạm vào ngực cô.

"Đường...Đường Lãnh Phong...sao anh có thể thừa nước đục thả câu với tôi chứ ?" - Cô lấy tấm áo che người lại.

"Tôi đã làm gì em ?"

"Vừa nãy anh đã chạm vào ngực...." - Dư Vũ Lam vội dừng lại không nói tiếp , khuôn mặt bỗng chốc đỏ bừng lên vì xấu hổ. Nhìn thấy biểu hiện của cô , anh chợt nhếch miệng cười "Dù sao đây cũng không phải lần đầu tôi với em gần gũi."

"Cái gì !?"

"Trời đã sáng rồi . Đi về thôi." - Anh đứng dậy , lấy áo mặc vào rồi nhìn cô "Em muốn sống ở đây luôn sao ?"

"Tôi...đồ của tôi ở bên chỗ anh." - Cô chỉ tay về xấp đồ bên đồng hồ đã tàn . Anh đứng bên cạnh đứng đờ đẫn trả lời "Tự qua lấy."

"Ừm..." - Dư Vũ Lam bấm môi , cái áo khoác của anh chỉ che được phía trước lại chỉ dài gần bắp đùi cô. Nếu đứng lên đi đến chẳng phải sẽ bị anh thấy hết sao ?? Hai tay đút vào túi quần , anh đứng chắn trước mặt cô , ý tứ như không muốn cho cô lấy đồ. Dư Vũ Lam tức giận nói "Anh tránh ra !"

"Tôi thích đứng đâu là việc của tôi . Em có quyền cấm sao ?"

"Anh...!?" - Dư Vũ Lam nhú mày , lời anh nói cũng có lí , thực là chọc tức cô mà. Cô đành phải cố gắng đi vòng qua anh. Nhưng khi chuẩn bị đến gần thì bên ngoài cửa hàng có tiếng người...

"Ông chủ , ngài có sao không ?" - Tiếng của hàng chục người vang lên rồi sau đó chạy ủa vào. Dư Vũ Lam giật mình , cô không mặc đồ...phải làm sao đây , làm sao , làm saooo ??? Đang lúc cuống cuống thì một cánh tay vươn ra kéo cô lại , bao bọc lấy thân hình nhỏ nhắn vào lồng ngực rắn chắc của anh. Dư Vũ Lam tròn mắt , anh đang ôm cô ? Che chắn cho cô !?

"Cút hết ra ngoài !" - Anh quay lưng về phía đám người áo đen kia , quay đầu lại , Thanh âm trầm thấp vang lên mang chút giận dữ . Ngay lập tức toàn bộ đám người kia đều đi khỏi.

"Mau mặc đồ vào." - Đường Lãnh Phong buông cô ra , lạnh nhạt cất tiếng. Cô gạt đầu rồi cầm lấy quần áo mặc vào.

"Xong rồi." - Ít phút sau cô bước đến kéo áo anh .

"Đi thôi." - Anh chậm rãi bước ra , đám người áo đen thấy anh liền cung kính cúi chào. Dư Vũ Lam đi theo sau. Hoàng Phủ Lâm thấy Đường Lãnh Phong và cô đi về tươi cười nói "Chắc , tôi bảo cậu đi tìm cô ấy , nào ngờ cậu lại ở bên cô ấy cả đêm."

Nghe lời trêu chọc của anh Dư Vũ Lam khuôn mặt bỗng chốc đỏ bừng , còn Đường Lãnh Phong thì vẫn bình thản đi vào nhà nghỉ. Nhân viên trong công ty thì xôn xao , bàn tán lời ra tiếng vào rất nhộn nhịp.

*Chát...

Đột nhiên , Phương Khả Nhu xông ra , hung hăng tát thật mạnh vào mặt Dư Vũ Lam khiến cô không kịp phản ứng mà ngã xuống đất cũng chính lúc đó Đường Lãnh Phong đã bước gần tới cửa , mọi người đột nhiên im bật.

"Con khốn , mày đã làm gì với anh ấy ? Mày dám dụ dỗ người yêu của tao ?" - Phương Khả Nhu tức giận hét lên , phun ra từng lời cay nghiệt "Mày vốn dĩ chỉ là một người ở , ăn bám anh ấy . Có tư cách mà quyến rũ anh ấy sao. Dư Vũ Lam mày quả thật là mặt dày . Dám cướp Phong của tao sao con khốn !" - Nói xong liền bay lại định nắm lấy tóc của cô. Nhưng Dư Vũ Lam kịp thời né sang một bên , cô đứng dậy , quệt vết máu bên khóe miệng, lạnh nhạt cất tiếng "Cô thấy tôi quyến rũ anh ta sao ?"

"Rõ ràng là vậy ? Nếu không tại sao anh ấy lại ở lại cùng cô qua đêm. Đồ phụ nữ rẻ tiền."

"Vậy tại sao lúc anh ta chạy theo tôi. Cô không giữ lại , không níu kéo anh ấy. Đó chẳng phải đối với Đường Lãnh Phong cô cũng giống với hạng phụ nữ rẻ tiền. Hay nói đúng hơn , tôi...có giá trị hơn cô." - Dư Vũ Lam nhếch miệng cười hời hợt. Tất cả cũng tại anh mà cô mới ra nông nỗi này.

"Cô...khốn khiếp . Thật không có liêm sỉ. Chỉ là một kẻ hầu mà dám lớn tiếng với tôi. Đúng là hạng kỳ nữ" Phương Khả Nhu như bốc hỏa nắm lấy áo cô mà đẩy về đằng sau . Dư Vũ Lam nhú mày , cổ chân cô chột nhối lên , không thể đứng vững mà sắp ngã xuống đất. Thưa lúc đó cô ả cũng định giơ tay đánh Dư Vũ Lam. Hoàng Phủ Lâm thấy vậy vội chạy lại đỡ cô nhưng lại bị một bóng dáng cao lớn nhanh chân chạy lên đỡ cô trước đồng thời cũng chụp lấy cánh tay đang định đánh Dư Vũ Lam.

"Ph...Phong !" - Phương Khả Nhu ngớ người .

"Cô làm loạn đủ chưa ?" - Âm thanh lạnh lẽo vang lên, Dư Vũ Lam không khỏi ngớ ngàng khi thấy anh đột nhiên muốn bảo vệ cô.

"Tại sao ? Tại sao anh lại..." - Phương Khả Nhu tức giận định hét lên nhưng cổ tay lại bị anh siết chặt khiến cho cô ả đau đớn không thể nói tiếp.

Đường Lãnh Phong hất tay cô ả ra , hời hợt nói "Đó là việc của tôi !" Sau đó bế cô đi vào trong.

"Oái...anh làm gì vậy ? Mau thả tôi xuống." - Dư Vũ Lam bất ngờ bị anh bế lên hoảng sợ nói. Đường Lãnh Phong để mặc cô la hét thong thả bế cô đi.

"Được rồi , mọi người vào nhà đi !" - Hoàng Phủ Lâm nhoen miệng cười , ra lệnh cho tất cả mọi người đi vào , chỉ có Phương Khả Nhu là đang thất thần đứng sững người. Anh lắc đầu , vui vẻ đi vào trong. Lí do anh vui như thế thì không ai biết được....

--- ----- ---

"Anh muốn làm gì hả ?" - Dư Vũ Lam ngồi trên giường , bấm môi nhìn anh.

"Em tự cho mình là có giá trị hơn Phương Khả Nhu sao ? Thật có bản lĩnh." - Anh kéo chiếc ghế ngồi đối diện cô , nhếch miệng cười nhạt.

"Tôi tự biết đối với anh tôi không là gì." - Chợt ngưng lại...tự mình nói ra câu nói kia khiến tim cô nghẹn lại , hít một hơi thật mạnh , cô lại nói tiếp "Nhưng lúc đó...tôi phải nói vậy để bảo vệ chính mình. Dù sao , anh cũng đâu cần phải quan tâm làm gì."

"Bảo vệ chính mình ? Vậy còn chân của em ?"

"Tôi..." - Cô ngập ngừng , mím môi nhìn xuống chân của chính mình .

"Thật không biết lượng sức mình !"

"Mặc kệ tôi !"

Đường Lãnh Phong nhìn cô , thật sự anh cũng không biết mình đang làm gì . Đột nhiên lại quan tâm cô như vậy . Chắc là anh chỉ đang tội nghiệp cô thôi.

"Ừm..." - Dư Vũ Lam ngập nhẹ một cái , cô thực sự cảm thấy một mối.

Anh đứng dậy bước lên giường , kéo cô nằm xuống. Dư Vũ Lam giật mình , vội đẩy anh ra "Anh...anh..."

"Nếu mệt em cứ ngủ." - Đường Lãnh Phong nhắm mắt lại , vòng tay chắc chắn ôm trọn cô vào lòng. Hai người lúc này chỉ cách nhau mỗi lớp áo. Dư Vũ Lam dùng sức đẩy anh ra nhưng toàn bất lực , thân hình anh to lớn vốn không cách nào để lay chuyển , cô đành phải lặng im , mặc cho anh ôm. Nghĩ kỹ lại , anh đã cứu cô rất nhiều lần , dù là vô tình hay cố ý , những hành động ấy cũng đã khiến cô càng thêm yêu anh hơn.

"Cảm ơn anh !" - Dư Vũ Lam khẽ nói , cô vẫn chưa nói câu cảm ơn với anh. Thấy anh đã ngủ say cô mới mở miệng nói. Đôi mắt từ từ nhắm lại . Ngay lúc này cô có thể cảm nhận được hương thơm nhẹ dịu mùi hồ phách từ anh . Hơi thở như trung hòa với nhau trong không trung .

Nếu đây là một giấc mơ thì em cầu mong giấc mơ này sẽ không biến thành ác mộng...

--- -----

"Dư Vũ Lam...tao nhất định sẽ không tha cho mày. Tao sẽ bắt mày phải trả giá....nhất định..." - Phương Khả Nhu rít lên từng tiếng . Bàn tay siết chặt thành quả dấm...

Gần trưa khi mọi người đã ra ngoài đi chơi , Dư Vũ Lam mới mơ màng tỉnh giấc , cô nhìn xung quanh , có lẽ anh đã đi ra ngoài rồi . Bước vào trong phòng tắm , cô rửa mặt sạch sẽ rồi thay bộ đồ mới.

Một ngày giữa trưa mùa thu , tán lá phong ngoài vườn khu nhà nghỉ đều đã đổi màu , theo con gió từng chiếc lá khẽ rơi xuống đất. Dư Vũ Lam nhặt một chiếc lá lên , cô gió cao lên bầu trời , nhoen miệng cười. Cô thích nhất là mùa thu và cũng rất yêu thích lá phong. Cô tự hỏi đến bao giờ Đường Lãnh Phong mới yêu cô !?

"Cô là khách du lịch ở đây sao ?" - Chợt , một tiếng nói lạ lẫm phát ra , Dư Vũ Lam theo phản xạ quay đầu lại nhìn. Người đàn ông kia lại nói tiếp "Xin chào , tôi là Vương Trấn !"

"Xin chào !" - Dư Vũ Lam chỉ trả lời ngắn gọn , rồi định quẹo đi nhưng người kia lại có ý níu lại "Tôi có thể biết tên cô được không ?"

"Tôi nghĩ , không nên !" - Cô nhàn nhã trả lời một cách rất e dè , và không muốn nói chuyện . Vương Trấn nhú mày , cô là người đầu tiên dám cự tuyệt anh. Anh nhếch miệng cười "Tôi cũng là khách du lịch ở gần đây . Chẳng phải chúng ta nên làm quen sao ?"

Mày đẹp nhú mày , anh thật là dai quá đi. Chẳng phải cô đã cố tình không muốn nói chuyện với anh rồi sao. Cô thờ dãi "Tôi là....Dư Vũ Lam!"

"Ồ...tên nghe rất hay lại đẹp giống như cô vậy !"

"Anh đang tán tỉnh tôi sao ?"

Nghe câu nói của cô , Vương Trấn bật cười , cô rốt cuộc là loại người gì đây ? Sao có thể thẳng thắn như thế. Anh đưa tay nâng cằm cô lên , híp mắt cất tiếng "Em là người của Đường Lãnh Phong phải không ? Nếu vậy thì tôi nghĩ chúng ta sẽ có dịp gặp lại nhau thôi."

Dư Vũ Lam đẩy tay anh ra , lườm Vương Trấn một cái "Tôi thực không muốn gặp lại anh !" Sau đó bỏ đi , Vương Trấn nhìn theo bóng lưng của cô . Dư Vũ Lam là người con gái cá tính mạnh mẽ và lạnh lùng nhất mà anh từng gặp . Tuy không xinh đẹp tuyệt trần nhưng cô lại có sức hấp dẫn riêng biệt. Chúng ta nhất định sẽ gặp nhau sớm thôi ! - Trong lòng Vương Trấn thầm nghĩ...

Từ trên cao , Đường Lãnh Phong nhìn xuyên qua cánh cửa sổ . Anh nhìn thấy rõ những hành động của Vương Trấn và cô. Chỉ thấy trên môi anh nở nụ cười nhạt. Anh...lại sắp có kịch hay để xem rồi...

--- -----

Hai ngày sau , chuyến nghỉ mát của mọi người cũng đã kết thúc , Phương Khả Nhu cũng không thấy xuất hiện nữa . Buổi chiều , tất cả mọi người đều lên xe về nhà chỉ còn Dư Vũ Lam , Hoàng Phủ Lâm và anh ở lại về sau. Cô loay hoay chuẩn bị đồ đạc để xếp vào balô. Rồi đi ra ngoài , cô lại phải đi nhờ

xe với Hoàng Phủ Lâm..

Dur Vũ Lam thong thả bước xuống dưới , đứng chờ hai người đàn ông kia bước ra , hồi lâu sau mới thấy bọn họ đang nhàn nhã bước ra. Cô liền đi lại bên Hoàng Phủ Lâm

"Em làm gì vậy ?" - Đường Lãnh Phong nhíu mày nhìn cô.

"Tôi đi chung xe với Hoàng thiếu. Chẳng phải lúc đầu cũng vậy sao ?" - Dur Vũ Lam khó hiểu trả lời. Anh thật kì lạ !

"Tôi đưa em về !" - Đường Lãnh Phong lạnh nhạt cất tiếng , sau đó bước đi. Như thể ép buộc cô phải nghe theo lời anh , không được cãi lại. Dur Vũ Lam đứng ngây người, thấy vậy Hoàng Phủ Lâm mới cười tươi cất tiếng "Em nên nghe theo lời cậu ấy !"

Dur Vũ Lam đành bước nhanh theo sau , cùng đồng vali của anh . Cô như một tinh linh nhỏ , tay xách nách mang rất nhiều đồ hầu như toàn là hành lý của Đường Lãnh Phong. Cô cố gắng đi thật nhanh để có thể bắt kịp anh . Đến nơi để xe , Đường Lãnh Phong bước vào xe , rồi mở máy . Dur Vũ Lam vội hét lên.

"Tôi vẫn chưa lên xe mà."

"Tôi không thích chờ người khác." - Anh lạnh nhạt cất tiếng . Dur Vũ Lam bậm môi , hí hục chạy đến , mở cửa xe bước vào . Miệng không ngừng lẩm bẩm "Đồ đại ma vương !"

"Em đang chửi thầm tôi sao ?"

"Không....không có !" - Dur Vũ Lam bịt miệng , xua tay phủ nhận. Cô cúi đầu ai oán , thực là đáng ghét. Đường Lãnh Phong ngồi bên cạnh nhếch miệng cười thích thú....

"Chào ông chủ." - Quản gia cùng toàn người hầu trong nhà đều cúi đầu chào anh. Đường Lãnh Phong mặt không chút biểu tình đi thẳng vào trong . Dur Vũ Lam thì đi theo phía sau. Đến phòng của anh , anh để vali vào trong rồi đi ra ngoài

"Đứng lại." - Chính là lúc cô định bước ra ngoài thì anh chợt cất tiếng . Dur Vũ Lam quay lại nhìn anh . Anh lại tiếp "Sắp đồ vào trong tủ. " Rồi bước lên giường , ngồi dựa vào đầu giường đọc sách. Cô tròn mắt nhìn anh . Sao anh lại thích hành hạ cô như thế. Cô hậm hực kéo vali vào trong sắp từng bộ đồ vào trong tủ thật gọn gàng . Trong tủ của anh có rất nhiều đồ , áo sơ mi , cà vạt , áo sơ dài.... Nhìn cô loay hoay với đồng hồ, Đường Lãnh Phong nhếch môi cười. Có lẽ bây giờ trong anh có chút chuyển biến nhưng chỉ là do anh không nhận ra....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Phúc Hắc: Không Nên Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Vài ngày sau đó , cơ thể Dur Vũ Lam đột nhiên có những chuyển biến kì lạ . Cô thường hay mệt mỏi , lại khó chịu trong người. Đường Lãnh Phong cũng thường xuyên nói chuyện với cô hơn trước . Dù vẫn còn lạnh lùng nhưng sự dịu dàng của anh vẫn nhiều hơn . Khi mùa thu đi , đông lại tới. Tiết trời càng lạnh hơn , cơ thể Dur Vũ Lam cũng không khá hơn , nhưng cô không muốn khiến anh lo lắng nên đành phải im lặng.

"Em không khỏe sao ?" - Đường Lãnh Phong vừa nhàn nhã ăn cơm vừa liếc nhìn cô. Sắc mặt cô hình như không được tốt lắm.

"Hả !?...Không có ! Em không sao ." - Dur Vũ Lam khẽ cười , đành phải lảng sang chuyện khác "Hôm nay anh cho em ra ngoài một chút nhé."

"Cần mua gì sao ?"

"Vâng ! Em mua chút đồ ."

"Được rồi ! Tôi sẽ sai người đưa em đi !"

"Không cần , em tự đi được !" - Cô vội từ chối , cô vốn là định đi bệnh viện để khám sức khỏe . Cô không muốn cho anh biết tình trạng của mình.

"Được." Đường Lãnh Phong gật đầu rồi lại tiếp tục ăn sáng .

Chuẩn bị đồ xong , Dur Vũ Lam bước xuống cúi đầu chào quản gia rồi mới đi ra ngoài. Đây là lần đầu tiên sau bốn tháng cô ở Đường gia được phép đi ra ngoài. Có lẽ , cuộc sống ở bên ngoài đã thay đổi rất nhiều. Bước chậm bên đường , hàng người tấp nập nhộn nhịp. Khiến cô nhớ lại những ngày tháng

còn có tự do .

Đến trước cổng bệnh viện đa khoa , cô hồi hộp bước vào . Ngồi chờ trên dãy ghế dài khiến tim cô không ngừng đập mạnh. Chỉ sợ rằng cô mắc bệnh gì đó.

"Tiểu Lam !" - Một giọng nói của đàn ông phát ra , cô đưa mắt nhìn . Là Vương Trần !??? Cô thực sự không có thích người này chút nào. Vương Trần thấy cô không trả lời lại tiếp tục nói "Em không biết lịch sự là gì sao ?"

"Tôi không quen anh ! Tại sao phải trả lời ?" - Dư Vũ Lam lạnh nhạt cất tiếng.

"Tôi biết tên em , em cũng biết tên tôi. Chúng ta đã từng nói chuyện. Đó không phải là quen biết sao ?"

"Không phải !"

"Em là người đầu tiên dám nói chuyện với tôi bằng giọng điệu đó đấy !" - Vương Trần bật cười . Quả thật là một cực phẩm ! Trước giờ anh luôn là người có tiếng tăm, người phụ nữ nào thấy anh đều e dè. Chỉ cần anh lên tiếng thì biết bao phụ nữ ngã vào anh như con thiêu thân."Em bị bệnh !?"

"Liên quan gì đến anh ?"

"Đây là bệnh viện của nhà tôi !"

Dư Vũ Lam chán nản không thêm trả lời. Với kiểu người lăng tú trắng hoa như Vương Trần tốt nhất là cô không nên dính vào. Cô đứng lên , đi ngang người anh bước vào phòng khám , để mặc cho Vương Trần đang thích thú dõi theo.

Ít phút sau , Dư Vũ Lam vui vẻ bước ra . Trên khuôn mặt tràn ngập hạnh phúc , nhưng khi nhìn thấy Vương Trần vẻ mặt liền thay đổi . Cô đi ngang qua người anh , Vương Trần nhủ thầm nhìn ! Cô quả là một cực phẩm !

Dư Vũ Lam đi thật nhanh , cô muốn đi về nhà ngay bây giờ . Cô phải nói cho anh biết . Trong bụng cô hiện đang có một sinh linh nhỏ bé đang lớn dần. Chỉ là cô không nhận ra đằng sau có một đám người đang đi theo cô. Đến một con hẻm nhỏ gần đó , Dư Vũ Lam định chọn đường tắt để có thể đi nhanh về nhà. Vừa bước vào thì đám người đó liền xuất hiện .

"Cô là Dư Vũ Lam !?" - Một trong đám đàn ông to lớn kia cất giọng hỏi. Dư Vũ Lam quay lại .

"Phải."

*Chát - Vừa dứt lời , tên đó liền tát cô , khiến cô ngã xuống đất. Dư Vũ Lam sững người , trên khóe miệng xuất hiện vết máu.

"Mày thật to gan khi dám động vào người đó. Còn dám lớn tiếng hạ nhục ngài ấy." - Tên có khuôn mặt bặm trợn ngồi trước mắt cô , cất tiếng.

"Tôi không biết chủ của các người là ai . Nhưng tôi chưa từng đụng chạm ai cả !" - Cô cắn răng nói. Lau vết máu trên miệng , cặp đồng tử màu nâu xuất hiện tia lửa giận.

"Không có !? Chẳng lẽ mày đã quên..." - Chợt một giọng phụ nữ phát ra , đám người côn đồ nhường đường cho cô ta đi.

"Phương Khả Nhu ?" - Dư Vũ Lam mờ to mắt. Thì ra là cô ta gây ra chuyện này !?

"Hừ...tất cả cũng tại mày nên Phong mới rời ra tao . Con khốn !"

"Là do cô không thể giữ anh ấy. Liên quan gì đến tôi."

"Mày còn dám nói !?" - Cô ả hung hăng nắm tóc Dư Vũ Lam , tức giận hét lên "Bên cạnh Đường Lãnh Phong có biết bao phụ nữ , một đêm xong rồi sẽ vứt bỏ. Mày cũng chỉ là một trong số đó thôi , đừng tự đắc."

"Nếu vậy. Cô cũng là những người đó. Chỉ có điều tôi khác cô. Tôi có thể bên anh ấy lâu hơn cô ! Phương Khả Nhu...một người xinh đẹp như cô . Thật không ngờ lại bị ôi như vậy ?" - Dư Vũ Lam nhếch miệng cười hời hợt.

"Mày....hừ....để tao xem mày còn hống hách đến đâu!" - Phương Khả Nhu bật cười , cô ả lấy con dao ra , đứng đưa trước mắt cô. Dư Vũ Lam hít thật mạnh để giữ bình tĩnh ."Với khuôn mặt đầy vết cắt thì mày sẽ quyến rũ được ai đây." Quay sang đám người kia ả hất mặt "Giữ chặt nó lại."

"Mấy người làm gì vậy ? Mau buông tôi ra." - Dư Vũ Lam vùng vẫy , con dao sắc bén chuẩn bị sượt ngang mặt cô , Dư Vũ Lam hốt hoảng , không được , cô cố gắng vùng vẫy lại càng bị giữ chặt hơn. Khi con dao gần chạm vào mặt cô thì một tiếng súng vang lên , viên đạn cắm vào tay Phương Khả Nhu khiến con dao rơi xuống đất . Cô ả đau đớn ôm lấy bàn tay đang chảy máu .

"Chắc...một đám người như vậy lại đi bắt nạt một cô gái sao ?" - Giọng nói lạ vang lên , kèm theo giọng điệu chế nhạo . Dư Vũ Lam quay sang nhìn anh . Là Vương Trần !??

"Giết....giết hắn..." - Phương Khả Nhu cắn răng nói. Ngay sau đó cả đám người bặm trợn xông lên , bao vây lấy Vương Trần. Dư Vũ Lam vì còn sợ nên không thể đứng lên , chỉ có thể ngồi im nhìn cảnh vật trước mắt. Người đó có đôi mắt rất ngoan cường , chỉ trong chớp lát đã hạ gục đám người ấy. Ánh

mắt sắc bén nhìn cô , anh bước chậm đến bên Dư Vũ Lam "Em không sao chứ ?"

Dư Vũ Lam đưa mắt nhìn người đàn ông trước mắt , khuôn mặt thất thần không nói lên lời . Vương Trấn lau khóe miệng cô , dịu dàng nói "Để tôi đưa em về."

Anh đỡ cô đứng dậy , nhưng vừa đứng dậy cả cơ thể như không còn sức , mắt cô chợt hoa lên ngã vào người Vương Trấn.

"Này , Tiểu Lam ! Em sao vậy !??" - Vương Trấn hét hoảng gọi cô. Anh nhủ mày , chết tiệt , không ngờ anh lại đến trễ khiến cho cô hoảng sợ đến ngất xỉu. Vương Trấn bế cô ra khỏi con hẻm định sẽ đi vào xe , nào ngờ Đường Lãnh Phong lại xuất hiện trước mặt anh.

Mày đẹp nhũn lại , đôi đồng tử đen lầy u ám nhìn chằm chằm Vương Trấn như muốn ăn tươi nuốt sống . Thấy vậy , Vương Trấn cất tiếng "Cậu để cô ấy đi một mình , nếu không có tôi thì đã xảy ra chuyện rồi."

Đường Lãnh Phong bước đến , từ trên tay Vương Trấn ôm cô vào lòng. Vẫn giữ nguyên ánh mắt tức giận , anh quay mặt bỏ đi. Vương Trấn nhìn bóng lưng Đường Lãnh Phong , khóe miệng giương lên "Thứ tôi muốn nhất định phải có được !"

--- -----

Đường Lãnh Phong ngồi trên giường ngẩn người nhìn cô , ánh mắt dừng lại bên khóe môi cô . Rõ ràng là có người vừa tấn công Dư Vũ Lam . Ngón tay chạm nhẹ vào vết thương , lau đi vết máu còn đọng trên khóe môi của cô. Lúc anh thấy Vương Trấn bế cô trên tay không hiểu tại sao anh rất muốn xông đến Không cho hắn chạm vào cô dù chỉ là một sợi tóc . Bởi vì cô là của anh , vạn kiếp chỉ có một mình anh mới có thể chạm vào cô . Anh chợt giật mình , tại sao anh lại có cái suy nghĩ ấy . Anh rốt cuộc đang làm gì đây ? Đường Lãnh Phong rút tay lại , anh không yêu cô , anh không cho phép mình yêu cô , ngay từ đầu chẳng phải anh đã nói Dư Vũ Lam chỉ là trò tiêu khiển . Anh cười nhạt , anh tự huyền hoặc bản thân mình , kiếp này chỉ yêu mỗi Đường Vũ Nhi . Còn cô...đơn giản là người xa lạ vô tình bước vào cuộc sống của anh không chút giá trị..

Đôi mắt Dư Vũ Lam từ từ mở ra , cô nhìn xung quanh . Đây là phòng của cô . Tại sao cô lại ở đây ?

"Đã xảy ra chuyện gì ?" - Một giọng nói trầm ấm vang lên bên tai cô . Dư Vũ Lam quay đầu, bắt gặp ánh mắt sắc bén của Đường Lãnh Phong , vội trả lời "Không có gì."

"Em nghĩ là tôi không biết gì sao ?"

Dư Vũ Lam ngáp ngừng , cô còn nhớ lúc đứng dậy , đột nhiên cả người cô không còn sức , tiếp theo đó thì lại thấy mình ở đây. Dư Vũ Lam đành nói cho anh nghe mọi chuyện

"Lúc này , có người tấn công em."

"Là ai ?" - Vẫn vẻ mặt lạnh lùng . Đường Lãnh Phong lạnh nhạt hỏi.

"Phương Khả Nhu."

Nghe cái tên ấy , Đường Lãnh Phong chợt nhũn mày . Phương Khả Nhu lại là người ranh mãnh đến thế sao !?

"Lãnh Phong , em.."

"Em nghỉ đi , tôi ra ngoài." - Anh đứng lên xoa đầu cô rồi bước đi. Dư Vũ Lam ngây ngô nhìn , cô đặt tay lên bụng trong lòng thầm nghĩ , Không sao , từ từ nói cho anh ấy biết cũng được. Kéo tấm chăn dày bao bọc lấy cơ thể . Dư Vũ Lam nhắm mắt lại , cô nghĩ về đứa bé trong bụng đang lớn dần...

--- -----

"Chuyện gì ?" - Đường Lãnh Phong lạnh nhạt cất tiếng.

"Tôi muốn hợp tác cậu về dự án sắp tới. Tôi sẽ đầu tư vốn cho cậu." - Vương Trấn dựa lưng vào ghế , hai chân bắt chéo vô cùng cao ngạo.

"Cậu nghĩ tôi không đủ vốn ?"

"Ấy , tôi không có ý đó. Chỉ có điều nếu hợp tác với tập đoàn tài phiệt PNK của tôi. Chẳng phải cả hai rất có lợi sao ?

"Điều kiện của cậu là gì ?"

"Quả không hổ danh là Đường Lãnh Phong ! Rất thông minh . Điều kiện của tôi là : Dư Vũ Lam."

Có chút ngỡ ngàng với câu nói của Vương Trấn , Đường Lãnh Phong nhếch miệng "Vương thiếu đây...ngay cả người hầu cũng có hứng sao ?"

"Phải, dù sao tôi cũng nên đổi khẩu vị." - Vương Trấn vui vẻ trả lời. Anh muốn biết phản ứng của Đường Lãnh Phong sẽ như thế nào.

"Được thôi !" - Anh trả lời , Vương Trấn nhũn mày . Đường Lãnh Phong đối với cô không một chút tình cảm sao !?

"Hẹn gặp cậu ở bữa tiệc tuần sau. " - Anh đứng lên , lạnh lùng nói . Sau đó quay đi ., để mặc cho Vương Trấn đang suy nghĩ cái gì đó....

Dư Vũ Lam ngồi chờ anh dưới sảnh , khi nghe tiếng bước chân của anh , cô vội đứng dậy "Lãnh Phong."

"Có chuyện gì sao?" - Đường Lãnh Phong hỏi .

"Ừm...anh cho phép Tiểu Đào đến nhà nhé ! Cô ấy là bạn của em !"

"Được !" - Anh gạt đầu xoa nhẹ đầu cô , rồi bước thẳng lên phòng . Dư Vũ Lam vui vẻ lấy điện thoại gọi cho Tiểu Đào . Cô phải cho em ấy biết tin vui của mình.

"Tiểu Đào , em biết không . Ta đã có thai 2 tuần rồi." - Dư Vũ Lam vui vẻ nắm tay Tiểu Đào .

"Là con của Đường Lãnh Phong sao ?"

"Phải."

"Tiểu thư , cô yêu ngài ấy lắm sao ?"- Tiểu Đào nhìn cô , cô không biết cô chủ yêu Đường Lãnh Phong bao nhiêu chỉ có điều cô thấy tình cảm mà anh dành cho Dư Vũ Lam không giống với tình cảm của cô chủ dành cho anh.

"Ừ , ta yêu anh ấy rất nhiều . Em biết không, anh ấy là người đầu tiên ta yêu thật lòng đấy !" - Nhìn vẻ mặt hạnh phúc của cô khi nói về Đường Lãnh Phong khiến Tiểu Đào ngỡ ngàng . Cô chưa từng thấy vẻ mặt đó . Niềm hạnh phúc của Dư Vũ Lam hiện rõ trong lời nói và trên khuôn mặt trái xoan trắng nõn . Tiểu Đào mỉm cười "Thật tốt . Cuối cùng tiểu thư cũng được hạnh phúc."

"Ừm... Phải rồi , hôm nay em ở lại đây ngủ với ta nhé." - Dư Vũ Lam hí hóp nói.

"Được sao ?"

"Ừm , ta đã xin phép Lãnh Phong rồi , em yên tâm."

"Vâng !"

Đường Lãnh Phong cầm ly rượu lắc nhẹ . Anh nhìn xuyên qua dòng nước đỏ , vào buổi đầu giá tuần sau . Cô sẽ không ở đây nữa. Chính lúc đó , cô...sẽ thuộc về Vương Trấn . Anh quyết định bán cô lại cho Vương Trấn chỉ vì muốn chối bỏ và phủ nhận tình cảm của mình dành cho Dư Vũ Lam . Anh tự ép bản thân tuyệt đối không đc yêu cô . Cô chỉ là người hầu , cũng như bao phụ nữ khác , chỉ một đêm là chấm dứt tất cả vì vậy anh không đc yêu cô. Uống cạn ly rượu vang trên tay , anh bỏ vào phòng . Không sao , phụ nữ bên anh có vô số ! Mất hay thêm một người cũng chẳng sao . Nên anh không cần phải suy nghĩ nhiều làm gì....

Trên chiếc giường to êm ái , Dư Vũ Lam đang nói chuyện với Tiểu Đào . "Lâu rồi chúng ta chưa ngủ chung nhỉ !?" - Dư Vũ Lam bật cười , cô hí hóp nói.

"Vâng ! Đã hơn 3 năm rồi. Thật nhớ lúc còn nhỏ."

"Phải. Ta và em lúc đó luôn bên nhau. Haha..."

"Tiểu thư , cô định khi nào mới nói cho ngài ấy biết ?"

Dư Vũ Lam khẽ nhắm mắt , cô khẽ cười "Ta không biết . Đạo này ta thấy anh ấy rất bận . Em đừng lo , ta sẽ nói sớm thôi."

"Nhưng , tại sao cô không nói ngay bây giờ ?"

"Em đừng lo mà , phải rồi...tuần sau là sinh nhật của Lãnh Phong. Lúc đó , ta sẽ nói cho anh ấy biết ! Là ngày mùng 5 tháng 3." - Cô ngẫm nghĩ hồi lâu . Sắp đến sinh nhật Đường Lãnh Phong. Cô muốn tặng quà cho anh . Là một món quà thật tuyệt vời.

Nhìn Dư Vũ Lam vui vẻ như vậy khiến Tiểu Đào cũng vui theo. Đã lâu trên khuôn mặt cô chưa từng xuất hiện nụ cười hạnh phúc thế kia . Tiểu Đào quay sang , vui vẻ nói "Nếu ngài ấy biết chắc chắn sẽ vui lắm."

"Ừ...ta cũng mong như vậy lắm."

"Trời đã khuya rồi . Nên ngủ thôi , phụ nữ có thai không nên thức khuya ."

"Ừm." - Dư Vũ Lam thở dài . Aiz...cô nôn nóng đến tuần sau quá . Thực rất muốn nói cho anh biết ngay lập tức . Nhưng chỉ sợ anh đang bận việc không

có thời gian dành cho cô...

Sáng hôm sau , Tiểu Đào dậy sớm cùng cô chuẩn bị bữa sáng . Dư Vũ Lam đi lên phòng Đường Lành Phong , định đưa tay lên gõ cửa thì cánh cửa màu trắng chợt mở ra . Dư Vũ Lam rút tay lại , cất tiếng "Bữa sáng xong rồi."

"Được rồi. Đi xuống đi !" - Anh lạnh nhạt trả lời , rồi bước xuống . Dư Vũ Lam chậm rãi đi theo sau . Đến phòng ăn Tiểu Đào cúi đầu chào .

"Anh ăn trước đi . lát em sẽ cùng ăn với Tiểu Đào."

"Tôi chỉ uống cà phê thôi. Em cứ ăn đi. Còn nữa , nếu muốn cứ để cho cô ấy ở lại cùng em." - Đường Lành Phong cầm ly cà phê lên uống.

"Thật sao." - Đôi mắt to tròn sáng rực khi nghe anh nói vậy .

"Hôm nay không cần chờ tôi. Em cứ đi ngủ trước . Tôi về trễ." - Đặt ly cà phê xuống bàn . Nói xong anh liền quay mặt bỏ đi. Dư Vũ Lam chỉ trả lời ngắn gọn rồi vui vẻ ngồi xuống bàn . Tiểu Đào cùng cô ăn bữa sáng trông rất hạnh phúc.

"Thông tin về hai tập đoàn lớn mạnh vừa hợp tác với nhau đã lan ra trên toàn nước . Theo như phóng viên vừa nói : Tập đoàn chứng khoán Lành Phong vừa qua đã thu mua ba công ty lớn , số cổ phiếu tăng vọt. Tổng giám đốc của tập đoàn - Đường Lành Phong cũng vừa kí kết hợp đồng với tập đoàn tài phiệt PNK. Theo đó cho thấy Tập đoàn chứng khoán ngày càng đi lên với cương vị là một tập đoàn lớn mạnh nhất Đài Loan..."

"Chà , xem ra cậu đã đồng ý hợp tác với PNK." - Hoàng Phủ Lâm ngồi trên ghế sofa dài , hai chân bắt chéo đang thưởng thức ly rượu vang.

"Có lợi thì tại sao phải từ chối." - Đường Lành Phong tắt ti vi . Nhàn nhã nói.

"Tuần sau là ngày sinh của cậu phải không ? Nghe nói cậu muốn tổ chức một buổi đấu giá."

"Phải ! Bữa tiệc đó sẽ đấu giá rất nhiều thứ."

"Coi bộ rất thú vị. Phải rồi, cậu và Vũ Lam thế nào ?"

"Vẫn như cũ."

"Hả ? Vẫn không có tiến triển gì sao ? Sao cậu..."

"Xem ra cậu rất rành nhỉ?" - Anh cắt ngang lời Hoàng Phủ Lâm , khuôn mặt không chút biểu tình ra lệnh "Đi làm việc đi !"

"Này , tôi đang nói chuyện với cậu." Hoàng Phủ Lâm nhún mày , ai oán trả lời . Cái tên này sao đột nhiên lại lảng sang chuyện khác chứ ? Thật là.

"Cậu muốn nghỉ việc." - Anh đánh mặt lại , lườm Hoàng Phủ Lâm. Khiến anh ta đứng lên , gật gật đầu bắt mắt "Được rồi , được rồi."

Đường Lành Phong uống cạn ly rượu vừa rót , anh bắt trở nên u ám khác thường ! Cứ để Dư Vũ Lam tận hưởng những ngày còn có thể sống trong Đường gia...

Ngày 5 tháng 3 là sinh nhật của Đường Lành Phong . Dư Vũ Lam nôn nóng chuẩn bị quà cho anh . Chiếc khăn choàng len cô đã đan rất lâu , cũng đã hoàn thành . Trong tòa biệt thự to lớn này , mọi người vẫn bình thường . Vẫn không gian lạnh im như thế . Tiểu Đào đã ra ngoài mua đồ giúp cô , hiện tại , Dư Vũ Lam đang ăn sáng của anh.

"Chiều nay chuẩn bị sớm , cùng tôi đi dự tiệc." - Anh lạnh nhạt cất tiếng.

"Dự tiệc cùng anh sao ?"

"Phải. Sáu giờ tôi sẽ đưa em đến buổi tiệc."

"Vâng !" - Dư Vũ Lam hí hửng nói . Kể ra thì đây là lần đầu cô cùng anh đi dự tiệc . Thật là hay quá... Đường Lành Phong nhìn khuôn mặt hí hửng của cô , trong lòng đột nhiên cảm thấy khó chịu. Nụ cười ấy gần như muốn bóp nát trái tim anh.... Nhưng anh vẫn giữ vững cái suy nghĩ sẽ bán cô cho Vương Trấn....

Dư Vũ Lam đã chuẩn bị từ sớm chỉ chờ đến khi anh đến , cô sẽ lập tức ra ngay . Đúng sáu giờ , Dư Vũ Lam mở cửa phòng , đi xuống dưới , Đường Lành Phong đã ngồi chờ ở dưới sảnh . Anh mặc bộ vest màu đen lịch lãm , mái tóc chải gọn một bên , để lộ đôi lông mày rậm , cặp mắt đen lầy . Anh đưa mắt nhìn cô . Dư Vũ Lam khoác trên mình bộ váy dạ hội bằng voan màu hồng phấn , dài ngang đầu gối , để lộ đôi chân thon dài trắng nõn . Sa mỏng của làn váy dao động nhẹ , trong trẻo nõn nà , tôn lên làn da trắng mịn . Cả người như đóa hoa thuần khiết , gọi người khác thương yêu .

Váy thiết kế cổ chữ V, lộ ra đường rãnh no tròn đầy đặn. Ở thắt lưng còn gắn thêm chiếc nơ màu trắng nhỏ, nhìn cô lúc này hệt như một tiên nữ. Dư Vũ Lam đứng trước mặt anh, thấy anh không nói gì mới lên tiếng "sao vậy? Không đẹp sao?"

"À...không có! Đi thôi!" - Anh búng tỉnh, vội giấu về mặt lúng túng. Đường Lãnh Phong trả lời. Cô gật đầu, rồi bước theo anh. Chiếc siêu xe McLaren MP4-12C mui trần rời khỏi cổng của Đường gia, lướt như bay đi về phía trung tâm Đài Loan...Làn tóc màu hạt dẻ của Dư Vũ Lam bông bênh trong gió, ngồi bên cạnh anh, khiến cô rất hồi hộp, món quà mà cô cố gắng làm tặng anh được bảo quản rất kỹ, cô chỉ chờ đến thời điểm thích hợp sẽ tặng anh và nói ra tin vui của hai người....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Phúc Hắc: Không Nên Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Tại nhà hàng Pentol, hàng chục người ra vào. Đường Lãnh Phong nắm tay Dư Vũ Lam bước xuống xe, chậm rãi bước vào trong. Ánh mắt của mọi người đều hướng về phía anh. Anh đưa cô vào căn phòng kế bên nơi xảy ra yến tiệc. "Em ở đây chờ tôi, đừng đi lung tung."

"Vâng!" - Dư Vũ Lam gật đầu. Cô buông tay anh ra. Ngoan ngoãn ngồi trên giường, cánh cửa màu đồng đóng lại, cô đặt tay lên bụng, ánh mắt chăm chú nhìn chiếc khăn choàng len màu đỏ nâu. Cô hi vọng hôm nay sẽ nói cho anh biết mọi việc....

* Phòng kế bên...

"Hừm, cậu không đưa Vũ Lam đến sao?" - Hoàng Phủ Lâm nhìn xung quanh, thắc mắc hỏi.

"Cô ấy ở phòng kế bên." - Anh lạnh nhạt trả lời! Hoàng Phủ Lâm nhú mày "Sao cậu lại để cô ấy một mình."

"Xin chào, Đường tổng! Cậu giữ đúng lời hứa chứ?" - Vương Trấn cầm hai ly rượu Wishky bước đến trước mặt Đường Lãnh Phong, nở nụ cười nhạt.

"Tất nhiên! Nếu Vương thiếu đây có hứng thú thì có thể gặp cô ấy." - Anh nhận lấy ly rượu từ tay Vương Trấn, khước môi giương lên lại nói tiếp "Phòng bên cạnh!"

"Vậy thì không làm phiền!" - Vương Trấn uống cạn ly rượu, rồi sai bước đi. Hoàng Phủ Lâm không hiểu chuyện gì liền hỏi "Chuyện này là thế nào?"

"Tôi đã bán Dư Vũ Lam."

"Cho Vương Trấn!?"

"Phải!"

"Sao cậu có thể làm vậy?" - Hoàng Phủ Lâm tức tối nói. Không ngờ Đường Lãnh Phong lại có thể nhẫn tâm làm vậy với cô? Xem cô như món hàng muốn bán cho ai thì bán.

Đường Lãnh Phong vẫn bình tĩnh thưởng thức ly rượu trên tay, nhàn nhã trả lời "Ngay từ đầu, tôi đã nói giá trị của cô ta là gì!?"

"Chẳng lẽ những ngày qua cậu không có chút tình cảm với Vũ Lam sao?"

"Không!" - Anh trả lời dứt khoát, chỉ một chữ là đủ trả lời cho những thắc mắc của Hoàng Phủ Lâm. Khiến cho anh ta tức giận mà nắm lấy cổ áo của Đường Lãnh Phong "Lãnh Phong, cậu giả vờ hay thực sự không biết tình cảm của cô ấy dành cho cậu?"

Vì tiếng hét của anh mà khiến mọi người đều quay sang nhìn hết sức ngỡ ngàng. Đường Lãnh Phong hất tay Hoàng Phủ Lâm ra, chỉnh lại áo, mảy mòi nhú mảy hơi hột nói "Yêu tôi!? Cũng vì cái gia tài đồ sộ này thôi. Loại phụ nữ đó, cậu bảo tôi phải yêu lại sao? Thực nực cười!"

"Vi gia tài của cậu? Vậy cô ấy đã từng lấy của cậu một đồng nào chưa?" - Hoàng Phủ Lâm rít lên từng tiếng. Nhưng chỉ nhận lại sự im lặng của anh, chiếc ly pha lê đầy cộm trên tay Đường Lãnh Phong phút chốc bị anh bóp bể. Anh đã thực sự nổi giận rồi...

Cùng lúc đó, phòng bên cạnh, Dư Vũ Lam đang say sưa ngắm nhìn chiếc khăn choàng, chợt tiếng mở phát ra. Cô vui vẻ đứng lên "Lãnh Phong, anh..." - Nụ cười cô tắt lịm khi thấy người đứng trước cửa không phải là anh mà là...Vương Trấn.

"Gặp tôi, em không vui sao?" - Vương Trấn khề cười, đóng cánh cửa lại, anh chậm rãi tiến đến gần cô.

"Tại sao lại là anh!?" - Dư Vũ Lam khó hiểu hỏi. Tại sao Vương Trấn lại biết cô ở đây?

"Em đoán thử xem?"

Cô ngỡ người, không lẽ....không thể nào. Đường Lành Phong sẽ không làm vậy. Anh sẽ không đối xử với cô như vậy. Cô tự trấn an bản thân.

Thấy cô không trả lời, anh lại nói tiếp "Là Đường Lành Phong đã bán em cho tôi. Giờ em là của tôi." - Cánh tay vươn ra chạm vào sợi tóc trên vai cô. Dư Vũ Lam vội hất tay anh ra, bàn tay nhỏ bé siết chặt lấy chiếc khăn choàng. Cô không tin những gì Vương Trấn nói, tức giận hét lên "Anh đừng bịa đặt. Lành Phong sẽ không làm vậy với tôi."

"Hừm!? Vậy là em không biết rồi...trong mắt cậu ta em chỉ là món đồ chơi, một món hàng dùng để trao đổi." - Nhìn biểu hiện của cô, càng khiến anh muốn trêu chọc cô hơn. "Tiểu Lam...hắn để em ở đây và nói cho tôi biết. Chẳng phải mọi chuyện đã quá rõ ràng rồi sao."

Dư Vũ Lam lùi vài bước, cô không tin đó là sự thật. Đôi mắt chột đỏ ngầu. Cơ thể cô run lên, không biết là tức giận hay tuyệt vọng. Chỉ thấy khuôn mặt cô rất thống khổ. Nhận ra anh đã nói những điều khiến cô đau lòng, Vương Trấn vội nắm lấy cánh tay cô "Tiểu Lam, lại người như hắn. Em không nên yêu. Hãy theo tôi."

"Không, buông tôi ra. Các người xem tôi là gì chứ!? Mau buông tôi ra!" - Dư Vũ Lam vùng vẫy, cô đau đớn hét lên. Giờ thì cô đã hiểu, tất cả những việc Đường Lành Phong làm trong thời gian qua chỉ là giả dối. Chỉ là đùa giỡn với cô. Cô bất lực mà khóc thét lên. Vương Trấn nhìn cô đau khổ như vậy, khiến anh rất khó xử.

"Tôi sẽ mang lại hạnh phúc cho em. Theo tôi về nhà."

"Tôi không cần. Không cần anh thương hại." - Cô vùng vẫy, cố chống trả anh. Dùng hết sức để đẩy anh ra. Vương Trấn tức giận nói "Em cần gì yêu loại người đó!" - Anh hất mạnh tay cô, nhưng thực không ngờ hành động đó lại vô tình khiến Dư Vũ Lam mất đà mà ngã xuống cửa sổ. Vương Trấn hoảng sợ, vội chạy lại níu lấy cô nhưng quá trễ "Tiểu Lam!???"

Dư Vũ Lam rơi từ cửa sổ tầng một, nước mắt cô không ngừng rơi. Cô tự hỏi, trong lòng Đường Lành Phong cô là gì? Cô không tin lời Vương Trấn. Cô muốn Đường Lành Phong chính miệng nói với cô. Lúc rơi xuống trong tay cô vẫn nắm chặt lấy chiếc khăn choàng, một tay ôm lấy bụng...

*Phịch... - Cơ thể nhỏ nhắn, đập mạnh xuống thảm cỏ. Máu từ đầu Dư Vũ Lam loang ra, nhuộm đỏ cả thảm cỏ xanh mướt. Mọi người gần đó hốt hoảng chạy đến khi nghe thấy tiếng động. Trước mặt họ là người phụ nữ mặc chiếc đầm màu hồng phấn nằm trên vũng máu.

"Tiểu Lam, Tiểu Lam!" - Vương Trấn chạy xuống, anh ngồi bên cạnh cô nâng người Dư Vũ Lam dậy, lo lắng gọi tên cô nhưng chỉ nhận lại sự im lặng. Anh vội bế cô lên, phải đưa cô đến bệnh viện ngay lập tức. Đám người xung quanh cũng tản ra nhường đường cho anh...

Tiếng nhạc êm dịu của bữa tiệc khiến mọi người cảm thấy rất dễ chịu. Bữa tiệc rất nhộn nhịp. Đường Lành Phong đang nhàn nhã nói chuyện với khách mời vừa ôm eo thân mật với người phụ nữ khác. Thì đột nhiên Hoàng Phủ Lâm chạy đến "Chết tiệt, Đường Lành Phong cậu còn có thể ở đây mà nói chuyện phiếm với người khác nữa sao?"

"Chuyện gì?" - Đường Lành Phong lạnh nhạt hỏi.

"Vũ Lam rơi từ trên tầng một xuống. Giờ đang trong bệnh viện, vậy mà cậu!???"

Đường Lành Phong sững người ba giây, sau đó lại nhàn nhã cất tiếng "Có liên quan đến tôi sao?"

"Nếu không phải tại cậu cô ấy đâu như vậy!?"

"Tôi không quan tâm!" - Đường Lành Phong uống ly rượu do người phụ kế bên đưa, khuôn mặt như chẳng hứng thú với việc Hoàng Phủ Lâm nói.

"Cậu...Được rồi. Nếu cậu đã tuyệt tình như thế. Thì tôi cũng không cần tốn sức để đứng đây cãi với cậu." - Anh tức giận, cười lạnh một cái. Rồi bước đi, xưa nay anh đều biết Đường Lành Phong là tên máu lạnh nhưng không ngờ cậu ta lại có thể nhẫn tâm với Dư Vũ Lam như thế. Thực khiến anh thất vọng...

Đường Lành Phong trầm mặc hồi lâu. Người phụ nữ kia thấy vậy vội những nhéo "Phong...xảy ra chuyện gì sao. Người ta gọi anh này giờ rồi đó." Bị tiếng gọi của cô làm anh bừng tỉnh. Đưa tay vuốt mặt cô, nhếch miệng cười "Không có gì."....

---

* Bệnh viện...

"xin ngài hãy cho tôi biết tiểu thư như thế nào?" - Tiểu Đào hấp hối chạy lại hỏi. Vừa nãy nhận được tin Dư Vũ Lam xảy ra chuyện, cô sợ hãi chạy tức tốc đến đây.

"Cô là ai?" - Hoàng Phủ Lâm quay sang Tiểu Đào.

"Tôi là người hầu của cô ấy. Làm ơn hãy nói cho tôi biết. Đã xảy ra chuyện gì ạ?"

Hoàng Phủ Lâm nhìn vẻ mặt lo lắng của cô đành nói ngắn gọn cho cô biết mọi việc. Nghe xong cô gần như phát điên, muốn phanh thây Đường Lành Phong ngay lập tức.

"Đây là quà mà cô ngốc ấy muốn tặng cho hân." - Vương Trấn đưa cho cô xem chiếc khăn len, đã bị rách và bị bung ra vết máu hiện rõ trên ấy "Cho đến phút cuối, cô ấy còn nắm chặt lấy cái này."

Tiểu Đào nhận lấy chiếc khăn choàng. Cô đau đớn đến bật khóc. Tại sao tiểu thư lại phải chịu đựng nỗi đau này !???

* Cách... Cánh cửa phòng cấp cứu vừa mở ra. Cả ba người đều chạy lại. Lo lắng đồng thanh hỏi "Bác sĩ, cô ấy..."

"Nhờ những tán cây to và thảm cỏ nên cô ấy không sao. Chỉ có vài vết thương ngoài da. Nhưng vết thương nặng nhất là ở đầu...vì đập mạnh xuống đất nên máu bầm đả tụ lại trong não và che mất thị giác....cho nên...tiểu thư sẽ không thể thấy được." - Vị bác sĩ già cung kính đáp.

"Vậy cô ấy có thể thấy lại được không?" - Hoàng Phủ Lâm vội hỏi.

"Việc đó thì phải chờ thời gian thích hợp để máu bầm giảm đi và tình trạng sức khỏe của cô ấy. Có lẽ là phải chờ một thời gian dài."

"Bác sĩ, còn đứa bé !?" - Tiểu Đào níu lấy áo ông, cất tiếng hỏi. Câu hỏi của cô khiến hai người đàn ông kia sững người.

"Xin lỗi...đứa bé đã không còn....Chúng tôi đã đưa cô ấy sang phòng hồi sức." - Ông cúi đầu bỏ đi. Cả cơ thể Tiểu Đào như đông cứng. Đứa bé mất rồi, vậy thì Dư Vũ Lam sẽ ra sao đây?

"Tiểu Đào, cô nói đứa bé là sao?" - Hoàng Phủ Lâm giữ chặt hai vai cô. Vội hỏi.

"Là con của tiểu thư và Đường Lãnh Phong .... Hic....là đứa bé mà cô ấy luôn yêu thương. Cố gắng bảo vệ...Tiểu thư đã chờ đợi đến hôm nay để nói cho ngài ấy biết....tiểu thư đã tin tưởng vào ngài ấy...tại sao...ngài ấy lại đối xử với tiểu thư như vậy, làm sao tôi có thể nói cho cô ấy biết sự thật được?" - Tiểu Đào cúi mặt khóc nức nở, cô phải làm sao đây? Hoàng Phủ Lâm vỗ nhẹ vai cô mà an ủi.

"Tên khốn đó !" - Vương Trấn tức giận đập mạnh vào tường. Đáng lẽ anh không nên tức giận mà hát tay cô ra không nên làm cô kích động nếu không thì mọi chuyện đâu như vậy. Cả ba người cùng đi vào phòng vip, trên chiếc giường màu trắng, người phụ nữ nằm trên đấy khuôn mặt tiều tụy, trên trán lại băng một vài băng màu trắng. Cánh tay mảnh khảnh đầy những vết thương.

*Cách...- Tiếng mở cửa phát ra, Đường Lãnh Phong chậm rãi bước đến.

"Cậu đến đây làm gì?" - Vương Trấn nhếch miệng cười đều. Đường Lãnh Phong không trả lời, càng bước đến gần Dư Vũ Lam hơn.

"Ngài không được đến gần tiểu thư. Ngài còn mặt mũi để đến gặp cô ấy sao?" - Tiểu Đào đứng chắn đường, ngăn không cho anh bước đến gần.

"Cô có tư cách gì?" - Thanh âm trầm thấp vang lên.

"Vậy còn ngài? Ngài khiến cô ấy bị mù, hại tiểu thư mất đi đứa con đầu tiên của mình. Ngài còn tư cách để đến đây sao?" - Cô tức giận trả lời. Người đàn ông này đến phút cuối còn cao ngạo như thế?

Đường Lãnh Phong sững người, anh nhíu mày hỏi lại "Cô vừa nói cái gì?"

*Bốp...rầm...- Vương Trấn hung hăng lao tới đập mạnh Đường Lãnh Phong. "Để tôi nói cho cậu biết. Chính cậu đã hại Tiểu Lam mất tất cả. Chính hôm nay, cô ấy định sẽ nói cho cậu biết cô ấy đang có thai, còn ngu ngốc đan khăn choàng cho cậu. Đến phút cuối vẫn nắm chặt chiếc khăn này. Vẫn không tin cậu đã đối xử nhẫn tâm với cô ấy." - Anh ném chiếc khăn cho Đường Lãnh Phong. Định túm cổ áo anh đánh thêm vài cái nhưng lại bị Hoàng Phủ Lâm giữ chặt lại "Dừng lại, đây là bệnh viện. Dừng quấy rầy cô ấy nghỉ ngơi."

"Cậu hãy tự ở lại đây mà xem lại tình cảm của mình đi !" - Hoàng Phủ Lâm kéo Tiểu Đào cùng Vương Trấn đi ra ngoài.

Trong căn phòng bệnh yên tĩnh. Đường Lãnh Phong đứng dậy. Anh ngồi trên chiếc ghế kế bên giường. nhìn chiếc khăn choàng trên tay, đường đan rất tỉ mỉ và đẹp dù đã bị hư hại gần hết nhưng vẫn có thể biết được cô đã dành bao nhiêu công sức để đan. Trên đó còn dính rất nhiều máu. Anh đưa tay chạm vào khuôn mặt cô, thanh âm trầm thấp vang lên thực khê "Tại sao không nói cho tôi biết!? Tại sao em lại giữ kín một mình?"

"Vì cô ấy muốn tạo bất ngờ cho ngài !" - Tiếng của Tiểu Đào vang lên phía sau lưng. Anh không quay lại vẫn chăm chú nhìn Dư Vũ Lam.

"Ngài có biết Tiểu thư đã từng rất đau khổ vì ngài? Dù biết đối với ngài cô ấy chỉ đơn thuần là món đồ chơi nhưng cô ấy lại yêu ngài. Cố chấp yêu ngài! Khi biết được mình đã mang thai cô ấy đã hạnh phúc như thế nào ngài biết không? Tiểu thư còn đan sẵn một bộ đồ cho đứa bé. Niềm hạnh phúc của cô ấy rất đơn giản, chỉ cần ngài yêu cô ấy, đồng ý đứa bé ấy. Vậy mà, ngài lại nhẫn tâm đối xử với tiểu thư như vậy sao?..."- Cô nói trong nước mắt. Bao nhiêu uất ức của Dư Vũ Lam, Tiểu Đào đều thay cô nói ra ... Đường Lãnh Phong từ đầu đến cuối chỉ im lặng. Tiểu Đào nhìn bóng lưng của anh, cô muốn thay Dư Vũ Lam trách anh, đánh anh nhưng...dù có làm vậy, thì mọi chuyện cũng không trở lại như ban đầu...

--- -----

Đường Lãnh Phong ngồi yên nhìn Dư Vũ Lam ngủ cho đến tận sáng vẫn không nhúc nhích. Chợt hàng mi của cô cử động nhẹ, từ từ mở mắt ra, đúng lúc Tiểu Đào cùng Hoàng Phủ Lâm bước vào. Cô vội chạy lại nâng Dư Vũ Lam ngồi dậy "Tiểu thư, cô tỉnh rồi sao? Có khó chịu trong người không?"

Dư Vũ Lam nắm lấy tay Tiểu Đào, thều thào hỏi "Tiểu Đào, trời vẫn còn tối sao?"

"Tiểu thư...." - Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, bây giờ là sáng sớm... Tiểu Đào định nói cho Dư Vũ Lam biết thì đột nhiên cô lại cất tiếng...

"Phải rồi...đứa bé...con của ta..."

"Tiểu thư....em xin lỗi..."

"Đã xảy ra chuyện gì ? Con của ta đâu , đứa bé đâu !?" - Dư Vũ Lam hét lên , cô lắc mạnh người Tiểu Đào .

"Bình tĩnh lại , Vũ Lam !" - Anh đưa tay giữ người cô lại , điềm tĩnh nói.

"Lãnh Phong !? Mau....mau nói cho em biết....đứa bé hiện đang ở đâu ?" - Nhận ra tiếng nói của anh , cô quay sang nắm lấy áo anh , nài nỉ . "Chuyện ở bữa tiệc chỉ là hiểu lầm phải không ? Em tin anh sẽ không làm vậy. Nói cho em biết...con của em.." - Tiếng khóc nghẹn lại ở cổ họng , khiến giọng cô bị đứt quãng , cô lúc này thực rất đáng thương "Lãnh Phong...anh đừng im lặng nữa....mau nói cho em biết đi mà...huhu...."

Nhìn cô như vậy Hoàng Phủ Lâm thấy rất tội nghiệp, trong lòng rất đau. Dù Đường Lãnh Phong ngoài mặt rất bình tĩnh nhưng trong tâm anh cũng rất đau xót "Vũ Lam...xin lỗi...đứa bé mất rồi , mất của em tạm thời sẽ không thể nhìn thấy gì !?"

Nghe câu nói của anh , Dư Vũ Lam như chết lặng . Bàn tay nhỏ nhắn chợt run lên , từ từ buông cánh tay anh ra . Cô lắc đầu , đau đớn nói "Anh gạt tôi.....không phải . Tôi phải đi kiểm bảo bảo . Phải đi tìm nó...." - Cô giật mạnh cây kim trên tay cố gắng đứng dậy , nhưng lại sợ ý ngã xuống đất . Đường Lãnh Phong vội đỡ cô nhưng lại bị cô hất ra , tức giận hét lên "Anh nói đi , tại sao lại đối xử với tôi như vậy ? Tôi đã làm anh phật lòng điều gì chứ ? Tại sao lại ném tôi cho người khác ???" Đường Lãnh Phong nhủ thầm , để mặc cho cô dùng sức đánh anh , chỉ lạnh nhạt nói vài chữ "Vì tôi không cần em !"

"Lãnh Phong sao cậu có thể nói như vậy ?" - Hoàng Phủ Lâm cất tiếng . Đến nước này mà anh còn có thể nói như vậy sao ?

"Nhưng đó là lúc trước , còn bây giờ thì khác !" - Thanh âm lạnh lẽo lại phát ra . Khiến cho Hoàng Phủ Lâm và Tiểu Đào đều im lặng .

Dư Vũ Lam ngồi dưới đất , siết chặt lấy áo anh , đầy oán hận nói "Đường Lãnh Phong...tôi nói cho anh biết từ trước đến nay , tôi chưa từng biết hận ai , nhưng anh...sẽ là người đầu tiên Dư Vũ Lam tôi oán hận..." - Nước mắt lăn dài trên khuôn mặt tiểu thư một mội . Nhưng người đàn ông ấy , mặt vẫn lạnh tanh , không có chút gì thương tiếc điềm đạm cất tiếng "Chỉ cần em còn hận tôi , thì trong tim em vẫn sẽ còn hình bóng tôi."

Cô tức giận giật mạnh áo anh , dùng hết sức mà hét lên , bao nhiêu oán hận đều nói ra

"Anh đừng mơ tưởng đến việc đó . Dù tôi có chết cũng không bao giờ tin anh ! Đối với loại người máu lạnh , bi ối , còn tệ hơn loài chó như anh thì Dư Vũ Lam tôi , dù có chết cũng bao giờ yêu anh. Tôi cũng là con người , cũng có tôn nghiêm của mình , anh không cần đứa bé ấy cũng được , hà cớ chi phải hại chết nó ?"

Đường Lãnh Phong mặt vẫn lạnh , tai vẫn nghe , mắt vẫn thấy những hành động , sự căm phẫn cùng những giọt nước mắt của cô , tuy rằng trong lòng có một cô khó chịu dâng lên nhưng anh vẫn bình thản nói "Dù thế nào , trên đời này em...chỉ có thể yêu tôi ! Dư Vũ Lam em cuối cùng cũng là của tôi." ....

Dư Vũ Lam hét lên "Mau rút ra ngoài . Anh đi đi , tôi không muốn nghe thấy giọng nói của anh nữa . Mau rút đi . Đi ngay."

"Lãnh Phong , tạm thời ra ngoài . Để cô ấy bình tĩnh lại ." - Hoàng Phủ Lâm kéo anh đứng dậy . Đi ra ngoài để cho Tiểu Đào ở lại với cô.

"Tiểu thư....cô đừng như vậy !" - Tiểu Đào ngồi xuống đất , cố gắng trấn an cô.

"Của anh....ta là của anh ta sao ? Bắt đầu từ khi nào vậy !?...ha...haha...." - Dư Vũ Lam bật cười , cô đau đớn ôm lấy Tiểu Đào . Nỗi đau này có ai thấu hiểu được cho cô ? Tình yêu của cô bị phản bội , bị chính người mình yêu lừa dối , mất đi đôi mắt , mất đi đứa con , cô làm sao có thể bình tĩnh mà vượt qua được . Dư Vũ Lam bật khóc nức nở , con của cô , đứa con đầu lòng của cô....sao ông trời lại có thể nhẫn tâm với cô như vậy . Bao nhiêu tổn thương mà cô phải gánh chịu suốt bao năm qua vẫn chưa đủ hay sao ? "Mau trả con lại cho tôi...là mẹ không thể bảo vệ con....bảo bảo...là mẹ không tốt...mẹ không tốt..." - Cô tự đánh bản thân mình , đau khổ mà khóc không thành tiếng. Tiểu Đào vội ngăn cô lại "Tiểu thư , cô đừng làm vậy !? Vẫn còn có em ở bên cô mà..."

"Tiểu Đào...ta mệt mỏi lắm rồi , thực rất mệt mỏi..." - Dư Vũ Lam chợt ngất đi .

"Tiểu thư , bác sĩ, Bác Sĩ..." - Cô vội hét lên , dùng sức để lay Dư Vũ Lam đang nằm bất động. Nghe thấy tiếng gọi của cô Đường Lãnh Phong và Hoàng Phủ Lâm vội chạy vào . Nhìn thấy cô nằm trên sàn , Đường Lãnh Phong chạy lại bế cô đặt trên giường . Lúc này , bác sĩ cùng các y tá mới xuất hiện...

Sau ít phút , vị bác sĩ già mới lên tiếng "Cô ấy vừa tỉnh lại , sức khỏe chưa hồi phục nên cơ thể không chịu được kích động mới ngất đi. Mọi người phải cẩn thận không được làm cô ấy kích động."

"Tôi biết rồi. Cảm ơn ông !" - Hoàng Phủ Lâm cất tiếng . Anh quay sang nhìn Đường Lãnh Phong chỉ thấy anh đang trầm mặc...

* p.s : Ngày mai ta sẽ chỉnh lại cỡ chữ nha . Vì máy hư nên ta fải up bằq đt nên không thể chỉnh cỡ chữ đc. Thông cảm !

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Phúc Hắc: Không Nên Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8

Dur Vũ Lam ngồi dựa lưng vào đầu giường . Đôi mắt vô hồn chung thủy nhìn ra ngoài cửa sổ . Cô không biết bây giờ là sáng hay tối . Đối với cô bây giờ , xung quanh chỉ toàn màu đen . Cô lặng im ngồi cả tiếng đồng hồ , bàn tay đặt trên bụng không buông . Khi nghĩ đến đứa bé , nước mắt cô lại rơi .

"Tiểu thư , ăn sáng thôi." - Tiểu Đào lay nhẹ vai cô , nhưng Dur Vũ Lam chỉ im lặng , không phản ứng . "Tiểu thư , cô phải ăn mới có sức !" "

*Cách....Đường Lãnh Phong bước vào , trên tay xách theo hộp giữ nhiệt , anh đặt trên bàn , lạnh nhạt nói "Tôi có mang cháo cho em . Mau ăn đi."

Cô im lặng , vẫn không trả lời , ánh mắt không chút sức sống . Đường Lãnh Phong múc cháo ra một cái chén . Anh ngồi bên cạnh đút cho cô , muỗng cháo vừa đến miệng , Dur Vũ Lam liền há ra khiến muỗng cháo rơi xuống đất . Đường Lãnh Phong nhíu mày "Em..."

"Anh cắt khỏi đây đi...cút đi..." - Cô nhàn nhả nói , không hét lên , không tức giận mà đánh anh . Cô lúc này không còn như lúc trước . Tình yêu của cô đối với anh đã chết theo đứa bé...

"Nếu em muốn trả thù , muốn tiếp tục hận tôi thì em hãy ăn đi . Để có sức mắng tôi , hận tôi." - Anh đặt chén cháo xuống , lạnh lùng bỏ đi . Tiểu Đào cúi người nhặt chiếc muỗng lên . Cô ngồi xuống bên cạnh Dur Vũ Lam nắm lấy bàn tay nhỏ bé , dụ dỗ "Tiểu thư , để em đút cháo cho cô . Là cháo em tự làm" - Cô đưa muỗng lên miệng Dur Vũ Lam , lại tiếp tục nói "Là cháo gà đó . Chẳng phải cô rất thích cháo gà hay sao ? Ngộ rồi . Cô ăn đi !" "

Dur Vũ Lam cuối cùng cũng chịu ăn . Tiểu Đào vui vẻ đút cho cô , từng muỗng từng muỗng một.

"Ăn cùng ta..." - Cô lên tiếng , Tiểu Đào chỉ gật đầu "vâng" một cái rồi lại đút cho cô . Ăn xong , Tiểu Đào giúp cô lấy thuốc uống . Dur Vũ Lam buồn bã nói "Nếu....ta mãi mãi bị mù thì sao ?"

"Cô đừng lo , bác sĩ đã nói là sẽ khỏi mà . Nếu không thì cả đời này em sẽ chăm sóc cho cô." - Cô nói đùa , vui vẻ mà cười . Dur Vũ Lam khẽ cười trừ.

*Cộc cộc... - Tiếng gỗ chọt vang lên . Tiểu Đào quay sang , cô đứng lên , cúi đầu chào . Vương Trấn chậm rãi bước đến gần . "Tiểu Lam , tôi đến thăm em"

Dur Vũ Lam không trả lời , Vương Trấn lại nói tiếp "Xin lỗi , là do tôi."

"Tôi biết rồi !" - Cô lạnh nhạt trả lời . Cô không trách anh , không phải lỗi của anh . Tất cả là do một tay Đường Lãnh Phong tạo nên.

"Tiểu thư , cô nói chuyện với Vương thiếu đi , em ra ngoài." Tiểu Đào cúi đầu đi ra ngoài , Vương Trấn ngồi trên ghế , chăm chú nhìn cô , anh nhìn gương mặt Dur Vũ Lam , cô tiêu tụy rất nhiều , anh chọt cất tiếng "Em...định sẽ như thế nào ?"

Cô im lặng , không trả lời câu hỏi của anh . Cô mệt mỏi nhắm mắt lại . Cô không muốn phải suy nghĩ bất cứ điều gì .

"Tôi giúp em nằm xuống." - Anh đứng dậy , đỡ cô nằm xuống . Dur Vũ Lam vẫn giữ im lặng . Nằm im trên giường , nước mắt cô lại rơi , dòng nước ấm lăn dài . Vương Trấn nhìn cô đau khổ như vậy khiến anh rất muốn ôm cô vào lòng . Nhưng nếu anh làm vậy cô sẽ ghét anh , anh chỉ đành lặng im nhìn cô khóc trong lặng câm.

Khi mặt trời vừa lặn , Đường Lãnh Phong lại đến bệnh viện thăm cô . Nhìn thấy cô đang nằm ngủ trên giường , anh nhẹ nhàng bước đến gần . Trên khuôn mặt trắng nõn ấy còn vương vài giọt nước mắt . Ngón tay thon dài , đẹp như nghệ sĩ piano chạm vào khóe mắt cô , lau đi vệt nước còn đọng lại . Anh biết mình đã sai nhưng anh lại cứ cố chấp phủ nhận tất cả , vẫn đối xử lạnh lùng với cô . Đường Lãnh Phong vuốt nhẹ mái tóc cô , người phụ nữ này ra nông nổi như bây giờ đều là do anh . Vì muốn chối bỏ tình cảm của cô mà anh lại vô tình khiến cô tổn thương . Còn hại con của cô và...anh vĩnh viễn biết mất khỏi thế gian này . Anh biết cô rất hận anh , nhưng anh không biết mình phải làm gì để có thể bù đắp lại cho cô...

"Tôi phải làm gì để bù đắp lại cho em..." - Âm thanh trầm ấm khẽ vang , rất khẽ , không ai có thể nghe thấy được . Chỉ có một mình Đường Lãnh Phong là có thể nghe...

Dur Vũ Lam đưa tay cầm lấy miếng trái cây mà Tiểu Đào đưa . Sắc mặt cô hôm nay đã tốt hơn , Vương Trấn hằng ngày thường xuyên đến thăm cô . Mỗi lần Đường Lãnh Phong đến đều bị cô xua đuổi nên anh chỉ đến lúc cô đã ngủ.

"Tiểu Lam" - Anh đột nhiên lên tiếng.

"Chuyện gì ?"

"Tôi...đưa em ra ngoài hóng gió !" - Vương Trấn ngập ngừng , anh muốn nói điều gì đó nhưng lại lảng sang chuyện khác...

"Không cần , tôi không muốn đi ra ngoài. Ở đây được rồi!" - Cô quay mặt sang cửa sổ , dù không thấy gì nhưng đối với cô , như vậy là được rồi. Cô thờ dài... Vương Trần nhìn cô , thực rất thương xót...

Đêm khuya yên tĩnh , Dư Vũ Lam đang yên giấc trên giường . Một bóng đen cao lớn xuất hiện , nhẹ nhàng tiến đến bên giường cô . Đường Lãnh Phong đưa tay bế cô lên . Rất nhẹ nhàng không gây ra tiếng động cũng không làm cô thức giấc. Anh nhanh chóng bế cô ra ngoài ... Lên xe rời khỏi bệnh viện.

Dư Vũ Lam vừa mới thức dậy , cô giật mình khi phát hiện ra đây không phải là bệnh viện , trong căn phòng này thoang thoang mùi hương trầm luân . Cô vội vã bước xuống giường . Cô thực sự sợ hãi , đây là đâu ? Tiếng mở cửa phát ra rất rõ như cô ý để cô nghe được.

"Đã dậy rồi sao ?" - Tiếng nói trầm ấm khẽ vang . Cô lùi lại vài bước. Là anh !?

"Mau ăn sáng." - Anh bước lại gần , đặt chén cháo xuống bàn . Nắm lấy cánh tay cô , Dư Vũ Lam vùng vẫy "Đây là đâu ? Anh bắt tôi đến đây làm gì ?"

"Đây là phòng của tôi. Tôi sẽ tự tay chăm sóc em."

"Tôi không cần , buông tôi ra !" - Dư Vũ Lam tức giận hét lên . Cô đánh mạnh vào người anh. Khốn kiếp ! Anh quả thật là tên khốn kiếp , anh khiến cô ra nông nổi này còn chưa đủ hay sao . Vậy mà bây giờ còn bắt nhốt cô ?

"Dư Vũ Lam !?" - Đường Lãnh Phong gầm lên , anh siết lấy tay cô , hằn lên từng vết đỏ đau đớn. "Em là gì mà dám chống đối tôi ?"

Dư Vũ Lam không chút sợ sệt , lười biếng trả lời "Tôi cũng là con người , không phải loài súc sinh tùy tiện để cho anh hạ nhục , muốn làm gì thì làm."

Đường Lãnh Phong cười nhạt "Em nợ tôi rất nhiều , bao nhiêu đó dù cho có làm cả đời em cũng không thể trả hết !? Tôi là chủ của em , em sao dám chống đối ?"

Cô tức giận trả lời , trên môi nở nụ cười khinh miệt "Tôi nợ anh ? Vậy còn anh ? Anh nợ tôi đứa con , nợ tôi đôi mắt , nợ tôi cuộc sống tự do , nợ tôi cả một đời con gái ! Vậy anh nghĩ cả đời này anh có thể trả đủ sao ?"...

Sự lên án của cô khiến anh sững người . Anh...từ trước đến giờ luôn tùy ý mình kiểm soát tất cả. Chưa từng nghĩ mọi chuyện sẽ ra nông nổi này . Anh dịu giọng , buông lỏng tay cô "Chỉ cần em đồng ý , tôi sẽ bù đắp lại tất cả cho em."

"Anh có biết cái gì đáng sợ nhất không ?" - Ánh mắt vô hồn hép lại , cô bật cười , nụ cười rất thống khổ "Đó không phải là anh ..."

"Trên đời này đáng sợ nhất là sự phản bội...và tồi tệ nhất là bị lừa dối." - Cô hát tay anh ra , trên gương mặt nhỏ bé ấy xuất hiện hàng nước dài...chậm chậm lăn xuống . Đường Lãnh Phong nhìn cô cố gắng lau nước mắt , vết hằn đỏ hiện rõ trên cổ tay. Tim anh lúc này như bị hàng vạn cây kim đâm thủng . Anh đưa tay vỗ định ôm cô vào lòng . Ôm lấy tấm lưng nhỏ bé đang quay mặt đi , nhưng lại sợ bị cô cự tuyệt...

"Tôi không muốn nghe thấy giọng nói anh nữa...đi đi. Tôi cầu xin anh đừng bao giờ bước vào cuộc sống của tôi nữa !" - Dư Vũ Lam khụy xuống , cô đau đớn nắm chặt lấy vạt áo . Khóc không thành tiếng. Đường Lãnh Phong bước đến ôm chặt lấy cô từ phía sau , dịu dàng nói "Hãy tin tôi , một lần này thôi. Hãy để tôi bù đắp lại những tổn thương của em..."

"Tôi không cần...đủ rồi !..."

"Phải làm sao em mới có thể tha thứ cho tôi ?" - Anh gầm lên , nắm lấy bả vai cô .

"Vậy anh...trả con lại cho tôi đi ! Trả đứa bé lại đây !"

Hai bàn tay anh run lên thực khê . Anh buông cô ra . Không biết phải trả lời làm sao . Vết thương anh gây ra quá lớn đối với cô . Dư Vũ Lam lại lên tiếng "Không được phải không ? Vậy thì đừng làm phiền tôi nữa... Cả đời này...tôi không bao giờ tha thứ cho anh."

Anh không muốn để cô lại một mình nên giả vờ đứng dậy rồi đi vờ đóng cửa lại rồi lặng im nhìn cô. Dư Vũ Lam nghĩ anh đã ra khỏi phòng , liền òa khóc nức nở. Cô ngồi bệt dưới đất , cả cơ thể run lên . "Tại sao lại đối xử với tôi như vậy ?"

"Đường Lãnh Phong...tôi hận anh !"

"Tiểu Đào , em ở đâu ? Mau cứu ta....cứu ta ra khỏi đây !???"

Nghe những lời oán hận của cô , tim Đường Lãnh Phong thắt lại . Anh lặng yên nhìn cô đau đớn mà khóc lớn . Anh rất muốn chạy lại ôm lấy cô , nhưng lại không thể. Lúc cô cự tuyệt anh , là lúc anh nhận ra mình đã yêu cô...

---

* Bệnh viện...

"Không thấy Tiểu Lam ở đâu hết." - Vương Trần tức giận nói. Lúc này vừa nhận được tin cô đột nhiên biến mất khỏi bệnh viện , hại anh lo lắng đến nỗi

xém chút nữa là xảy ra tai nạn trên đường đi .

"Làm sao có thể như vậy được. Đã tìm khắp nơi chưa ?" - Hoàng Phủ Lâm thở dốc , anh đã tìm quanh bệnh viện hai lần rồi nhưng vẫn chưa thể tìm được Dư Vũ Lam

"Hay là...." - Vương Trấn chợt nghĩ đến Đường Lãnh Phong.

*Reng....reng... - Tiếng điện thoại của Hoàng Phủ Lâm vang lên.

"Cô ấy đang ở nhà tôi. Nếu muốn , cậu cứ đến !" - Tiếng của Đường Lãnh Phong phát ra qua điện thoại. Chỉ nói một câu rồi cúp máy .

"Tên khốn đó." - Vương Trấn giận đến phát run . Anh tức tốc đi lấy xe chạy đến nhà của Đường Lãnh Phong.

"Đường Lãnh Phong , cậu là tên khốn khiếp!" - Vừa đến nơi Vương Trấn xông vào đưa tay định đánh anh , Đường Lãnh Phong nhàn nhã đưa tay chặn nắm đấm lại""Chúng ta đều là người có văn minh . Không cần gấp là gây sự như vậy."

"Văn minh sao ? Loại người như cậu mà dám nói ra câu đó sao ? Thực không biết liêm sỉ . Cậu dám bắt Tiểu Lam " - Vương Trấn cười nhạt .

"Tôi cho cậu biết cô ấy ở đây . Cậu không biết on Thi thôi còn ở đây làm càn."

"Cậu có tư cách để ở bên cô ấy sao ?"

"Tôi không có tư cách , chẳng lẽ cậu có ." - Anh nhếch miệng cười đều , ánh mắt chứa đầy sự khiêu khích."Nếu cậu không khiến cô ấy kích động , thì cô ấy đâu như vậy !?"

"Cậu..." - Vương Trấn tức giận . Thực không ngờ Đường Lãnh Phong lại có thể nói như vậy. Anh quy hết mọi tội lỗi cho Vương Trấn.

"Vương Trấn....mau cứu em ra khỏi đây . Cứu em..." - Tiếng khóc Dư Vũ Lam vang lên trên tầng một , khi nghe thấy tiếng của Vương Trấn . Cô cố gắng tìm đường ra ngoài , cô biết lúc này chỉ có Vương Trấn mới có thể cứu cô. Dư Vũ Lam tìm đường trong bóng tối , hai tay cô quờ quờ không trúng . Đường Lãnh Phong thấy vậy vội đi lên tầng một . Chỉ sợ cô sẽ vấp ngã xuống dưới. Quả nhiên ý nghĩ ấy vừa dứt . Cô đã bị hụt chân té xuống cầu thang. Vương Trấn và anh đồng thời chạy lên đỡ cô. Đường Lãnh Phong nhanh tay đỡ lấy cô , ôm cô vào lòng , một tay giữ lấy thành cầu thang. Anh thở dốc , lo lắng "Em không...."

Chưa nói hết câu Dư Vũ Lam đã đẩy anh ra , loạng choạng đứng không vững , lại một cánh tay nữa vươn ra đỡ lấy cô . Cô định đẩy anh ra nhưng âm thanh trầm khê vang lên "Là tôi." Nhận ra đó là Vương Trấn , bàn tay nhỏ nắm chặt lấy áo anh "Mau đưa em ra khỏi đây....hic...huhuhhh..."

"Được , tôi sẽ đưa em ra khỏi đây." - Vương Trấn vỗ nhẹ vai cô . Anh nắm tay Dư Vũ Lam , đi ra gần tới cửa , Đường Lãnh Phong nhủ thầm , chạy lại giữ lấy tay còn lại của cô . Tức giận nói "Em không được đi !"

"Bỏ ra..." - Dư Vũ Lam vùng vẫy , cố gắng rút tay ra , nhưng Đường Lãnh Phong vẫn nắm chặt . "Anh làm gì vậy ? Buông ra."

"Em không được phép ra khỏi đây." - Anh lạnh nhạt trả lời.

"Anh có quyền gì cấm cô ấy ?" - Vương Trấn nhíu mày , gạt tay anh ra , kéo Dư Vũ Lam về sau lưng . Che chở cho cô.

"Cậu im đi . Đây không phải chuyện của cậu."

Đường Lãnh Phong nhìn cô sợ hãi núp sau lưng Vương Trấn , tìm anh chợt thất lại . Cố gắng kìm nén nỗi đau , anh cất tiếng , như một lời khẩn cầu "Vũ Lam , ở lại !"

"Không , tôi không muốn ở lại đây . Tôi đã quá mệt mỏi rồi . Anh làm ơn buông tha cho tôi ! Anh...muốn giết tôi đến mức nào đây ?" - Nước mắt cô thấm ướt hai bên gò má , tiếng khóc chất đầy uất ức , khổ sở , đau đớn và đầy tuyệt vọng . "Tôi không còn yêu anh , cả đời này...tôi cũng không bao giờ tha thứ cho anh...Hoặc anh là người xa lạ hoặc anh sẽ trở thành kẻ thù của tôi... Đường Lãnh Phong , anh luôn tự cho mình là người tài giỏi , luôn cho rằng mọi điều anh làm là đúng...vậy anh có từng nghĩ...những điều anh làm là sai....sẽ khiến người khác bị tổn thương ?" - Nuốt nước mắt vào trong , cô hít một hơi thật mạnh , cương quyết nói tiếp "Buông tôi ra !"

Bàn tay to lớn từ từ buông tay cô ra , bắt chợt run lên . Mưa cũng bắt đầu rơi , mưa tầm tã phủ trắng cả một khoảng trời to lớn . Thanh âm anh cũng trở nên khê run " Vậy...anh sẽ chờ em...đợi đến khi nào nỗi đau trong em nguôi đi phần nào . Anh sẽ đi tìm em. Cho anh hai tháng , anh nhất định sẽ bù đắp lại tất cả."

Dư Vũ Lam quay mặt đi , níu lấy tay Vương Trấn . Anh vòng tay bế cô lên , dịu dàng nói "Dựa đầu vào vai anh , mưa rất lớn , sẽ không tốt cho em lúc này. Anh đưa em ra xe !" Cô nghe lời , rúc đầu vào vai anh . Nước mắt vừa được cô kìm nén lại chợt tuôn trào . Cô không biết là do Vương Trấn đối xử tốt với cô hay do những lời của Đường Lãnh Phong mà càng khiến cô đau lòng...

Đường Lãnh Phong đứng dưới mưa nhìn Vương Trấn bế cô rời đi , trái tim đau đến nghẹn thở . "Tôi không còn yêu anh , cả đời này...tôi cũng không bao giờ tha thứ cho anh...Hoặc anh là người xa lạ hoặc anh sẽ trở thành kẻ thù của tôi... Đường Lãnh Phong , anh luôn tự cho mình là người tài giỏi , luôn cho

rằng mọi điều anh làm là đúng...vậy anh có từng nghĩ...những điều anh làm là sai....sẽ khiến người khác bị tổn thương ?" - Từng lời oán trách của cô đã lặp lại rất nhiều trong tâm trí anh . Anh chưa từng nghĩ những điều anh làm sẽ khiến cô tổn thương !?

Hoàng Phủ Lâm ngồi đối diện với Đường Lãnh Phong . Lúc chiều khi đến đây , anh đã thấy cậu ta ngồi uống rượu với bộ dạng uớt sũng . Khuyên mãi cũng không đi thay đồ .

"Tôi phải làm thế nào đây ? Vũ Lam lúc này rất hận tôi...cô ấy bảo không muốn nghe thấy giọng nói tôi một phút nào nữa....cô ấy đi theo Vương Trần rồi..." - Giọng Đường Lãnh Phong trở nên khàn khàn , anh đã uống hết ba chai rượu , ắt hẳn đã rất say . Hoàng Phủ Lâm không thể làm gì , chỉ đành ở mặc Đường Lãnh Phong đang tự trách móc bản thân . Tuy những việc cậu ta làm là sai nhưng dù sao Đường Lãnh Phong vẫn là anh em tốt của anh trong hai mươi mấy năm qua . Anh trở nên như vậy cũng là do cái chết của Đường Vũ Nhi . Cái chết ấy đã khiến anh trở nên ngày càng lạnh nhạt , hờ hững với cuộc sống và mọi người này . Hoàng Phủ Lâm giật lấy chai rượu từ tay anh , cất tiếng nói "Cậu uống nhiều rồi ."

"Phủ Lâm... Cậu biết không , tôi đã từng nghĩ chỉ xem Dư Vũ Lam như bảo người phụ nữ khác , chơi chán rồi bỏ . Nhưng càng ngày....cô ấy lại càng khiến tôi quan tâm đến cô ấy hơn . Ngang nhiên bước vào trái tim tôi lúc nào không hay..." - Anh đã say , khi say anh mới có thể trút bỏ hết tâm sự của mình . Như một lời thú tội của chính bản thân "Tôi phủ nhận tình cảm của mình đối với cô ấy , mỗi khi nghĩ đến Vũ Nhi , tôi lại không muốn yêu Vũ Lam . Nhưng...đến khi tôi nhận ra mình thực sự yêu cô ấy thì cô ấy lại rời bỏ tôi . Tại sao...tại sao tôi lại khiến cô ấy tổn thương như vậy . Ngay cả đứa con của tôi và Vũ Lam cũng không còn...haha....Thực nực cười....tôi làm bao nhiêu chuyện tôi tệ đó....rất cuộc là vì lí do gì ? - Đường Lãnh Phong ngã người ra phía sau , anh ngước mặt lên cao , âm thanh đượm buồn "Vũ Lam...anh xin lỗi...anh sai rồi..."

Hoàng Phủ Lâm im lặng nhìn anh . Lúc này anh mới phát hiện ra trên khóe mắt Đường Lãnh Phong một dòng nước ảm chọt xuất hiện , lăn dài trên khuôn mặt tuấn tú của cậu ta . Anh giờ mới hiểu , tình cảm của Đường Lãnh Phong dành cho cô rất sâu đậm..

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Phúc Hắc: Không Nên Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Vương Trần lái xe trở về nhà , anh bế cô vào trong . Lúc này vì quá mệt nên cô đã ngủ thiếp . Ngôi biệt thự của anh cách Đường gia rất xa , quản gia thấy anh liền cung kính cúi đầu chào . Bà ngạc nhiên khi thấy anh bế người phụ nữ lạ về nhà . Tuy anh là một người đàn ông rất trắng hoa nhưng cũng chưa một lần đưa phụ nữ về nhà . Tiểu Đào đã ở dưới sảnh chờ anh khi thấy anh xuất hiện vội đứng lên .

"Mau thay đồ cho cô ấy." - Không đợi Tiểu Đào lên tiếng , Vương Trần đã mở lời . Cô gật đầu đi theo anh lên phòng.

Đắp chăn thật cẩn thận cho cô , Tiểu Đào mới đi ra ngoài gọi Vương Trần . "Cô nói với quản gia nấu chút cháo cho Vũ Lam."

"Vâng !"

Vương Trần đẩy nhẹ cửa đi vào . Anh lặng yên đến bên giường cô , ngắm nhìn khuôn mặt Dư Vũ Lam . Từ bây giờ anh sẽ chăm sóc cho cô...

--- -----

"Đây là đâu ?" - Dư Vũ Lam ngồi dậy , dựa vào đầu giường .

"Đây là nhà anh !" - Vương Trần khẽ nói .

"Vậy sao !"

"Tiểu Lam...nếu em muốn anh sẽ mua cho em căn hộ gần đây để sống cùng Tiểu Đào."

"Em muốn rời khỏi đây . Trong tài khoản ngân hàng em có một số tiền . Anh giúp em...chuẩn bị mọi thứ để qua Pháp !"

"Anh sẽ đi cùng em ."

"Vậy còn công ty của anh ?"

"Đừng lo , anh sẽ giao phó cho người khác . Anh sẽ đưa em đi khỏi Đài Loan !" - Anh vuốt nhẹ tóc cô , dịu dàng nói . Cô muốn rời khỏi đây cũng tốt , Đường Lãnh Phong cũng sẽ không làm phiền cô nữa .

--- -----

* Đường gia...

Đường Lãnh Phong từ từ mở mắt , đầu anh khá là nhức . Hôm qua anh đã uống rất nhiều rượu . Anh đứng dậy đi vào toilet , nhìn đồng hồ đeo tay đã

bây giờ liền vội bước ra cửa . Quăn gia thấy anh liền cung kính chào. Đường Lành Phong nhíu mày , thanh âm trầm thấp vang lên "Vũ Lam đâu ? Đã chuẩn bị bữa sáng cho tôi chưa ?"

Ông sững lại một chút rồi trả lời "Thưa , cô Vũ Lam hôm qua đã rời khỏi rồi ạ . Ngài không nhớ gì sao ?"

Anh lặng người , anh đã quên mất là cô đã rời khỏi đây , anh thở dài bước vào bàn ăn. Chỉ cần chờ hai tháng thôi. Dù có là chân trời góc bể , anh vẫn sẽ tìm được cô .

Nhưng anh không hề biết rằng , ngay lúc này cô đã rời rất xa anh... Cách anh cả nửa vòng trái đất...

---

* hai tháng sau...

Đường Lành Phong dậy khá sớm , hôm nay là kì hạn hai tháng . Anh sẽ đến nhà Vương Trấn để gặp Dư Vũ Lam . Cầm chìa khóa xe lên , anh đi ra ngoài . Nhanh chóng lái xe rời khỏi nhà.

Đứng trước tòa "biệt thự gỗ" (biệt thự xây bằng gỗ liêm) . Tâm anh hiện đang rất rối bời. Trầm mặc trước cửa rất lâu , đưa tay lên định bấm chuông nhưng lại buông xuống , rất nhiều lần . Đường Lành Phong hít mạnh nhả mạnh bấm vào. Một giọng nói già nua vang lên.

"Cho hỏi là ai ạ ?"

"Tôi là Đường Lành Phong , tôi đến tìm Vũ Lam!"

"Xin lỗi , cô Vũ Lam đã rời khỏi đây từ hai tháng trước rồi ạ !"

Đường Lành Phong như chết lặng , cô đã rời khỏi đây cùng Vương Trấn . Cô muốn trốn tránh anh ? Anh tức giận nắm mạnh vào tường tạo một vết nứt nhỏ. Tại sao ? Chẳng phải anh đã nói là sẽ bù đắp tất cả cho cô rồi sao ??? Dư Vũ Lam...em đang ở đâu ? . Đường Lành Phong tức giận bỏ về . Anh bước vào phòng , hung hăng ném tất cả đồ đạc , vang lên những tiếng đổ vỡ khắp căn nhà. Anh ngồi phịch xuống đất , bất lực nhìn về phía cửa sổ. Ngày trước là cô luôn chờ anh . Còn bây giờ thì ngược lại. Đường Lành Phong bỏ lại đồng hồ nát phía sau lưng đi vào phòng cô. Căn phòng đơn giản , luôn tỏa ra hương thơm dễ chịu. Tất cả mọi thứ vẫn còn nguyên vẹn . Hằng ngày anh thường vào phòng cô ngắm nhìn xung quanh , còn sai người dọn dẹp thật cẩn thận để chờ ngày cô trở về nhưng...

Bàn tay to lớn chạm vào khung hình trên bàn trang điểm . Cô gái trong hình có đôi mắt xinh đẹp diễm lệ , đôi môi nhỏ bé , khẽ nhếch lên. Dù đang cười nìm nhưng sâu trong ánh mắt cô chất chứa đầy nỗi buồn , Dư Vũ Lam mang một vẻ đẹp thoát tục . Đường Lành Phong nhớ lúc anh nói về buổi nghỉ mát , cô đã vui đến độ muốn nhảy cẫng lên, trên khuôn mặt xuất hiện nụ cười hạnh phúc . Đó cũng là lần đầu anh thấy cô cười . Lần thứ hai là chuyện bữa tiệc . Cô đã hào hứng chuẩn bị từ sớm...Anh siết lấy khung hình. Nụ cười của cô do anh tạo nên rồi cũng chính tay anh phá nát. Cả cái hạnh phúc nhỏ bé của Dư Vũ Lam cũng bị anh làm cho đổ vỡ! Tim anh dâng lên từng cơn thất , tận sâu trong tâm can đang nhiễu loạn. Cảm giác đau đến khó thở truyền đến anh . Nơi ngực trái , tim anh...đang rất đau . Anh đang tự trách bản thân , một tay anh gây nên chuyện này để làm gì ? Ánh mắt đen láy nhìn bộ đồ nhỏ bé xinh xắn để bên giường cùng đôi giày nhỏ. Đó chính là bộ đồ mà cô cất công chuẩn bị cho đứa bé kia. Đường chỉ rất ngay ngắn , ắt hẳn , Dư Vũ Lam đã bỏ rất nhiều công sức cùng yêu thương vào trong ấy. Anh ôm bộ đồ vào lòng , anh nên làm thế nào đây ? Cô đang ở đâu !?? Làm sao anh mới có thể tìm được cô....

Đường Lành Phong cầm ly rượu Vodka uống cạn . Căn nhà này từ khi vắng cô mọi thứ trở nên rất yên tĩnh và buồn chán . Tiếng nói của cô cũng không còn vang vọng ở đây nữa . Anh khẽ cười...Nỗi đau mà cô từng chịu khi chờ đợi...có lẽ...anh đã hiểu được...

Yêu một người phải cùng nhau nhìn về phía chân trời chứ không phải là hai người ở hai phía nhưng lại cùng nhìn một hướng... Đó quả thực là điều rất đau !

Anh phải tìm được cô , nhất định phải tìm được cô...Nhất định...

"Dù cho có là chân trời góc bể hay Không gian hoàn toàn anh nhất định sẽ tìm được em."

---

*Pháp - 10:am

"Tiểu thư ! Cô ăn thêm đi !" - Tiểu Đào gấp miếng thịt bỏ vào chén Dư Vũ Lam hỏi thúc cô ăn nhiều thêm một chút. Sức khỏe của cô cũng đã tốt hơn rất nhiều . Sang Pháp đã được hai tháng nhưng cô vẫn không ăn uống điều độ , ăn lại rất ít. Vương Trấn luôn căn dặn Tiểu Đào phải hỏi thúc cô ăn thật nhiều.

"Ta biết rồi." - Dư Vũ Lam ậm ừ cho qua. "Vương Trấn vẫn chưa về sao ?"

"Chưa ạ !"

Lúc sáng anh nói ra ngoài có chút việc vậy mà đến giờ vẫn chưa về. Cô cũng không mấy quan tâm chỉ hỏi cho có lệ. Ăn xong Dư Vũ Lam ngồi trên

chiếc xích đu màu trắng ngoài vườn. Không khí ở Pháp rất tốt, dễ chịu hơn ở Đài Loan. Cô thường ngồi ở đây một mình để hóng gió. Đôi lúc lại nhớ đến Đường Lãnh Phong. Cô muốn biết anh hiện đang làm gì, nếu biết cô đã rời khỏi Đài Loan anh sẽ như thế nào. Mỗi lần nghĩ đến anh, cô lại rất đau lòng, Cô đã tự hứa với chính bản thân sẽ không nhớ đến anh. Trong tim chỉ chứa một chữ hận đối với Đường Lãnh Phong. Nhưng...cứ mỗi lần nghĩ đến anh...nước mắt cô lại rơi....đau đến thấu xương.... Cô ở cùng Vương Trấn. Anh luôn tốt và trân trọng cô, nhưng tim cô lại không thể chứa hình bóng anh !???

"Sao em lại ngồi ngoài này?" - Âm vang thân thuộc, dịu dàng khẽ vang lên. Dư Vũ Lam nhẹ nhàng nói "Em muốn hóng gió! Anh về rồi sao?" - Cô đứng dậy, đưa tay để kiểm anh.

Vương Trấn nắm lấy tay cô, mỉm cười "Anh về rồi! Mau vào nhà, ngoài này lạnh lắm!"

"Được!" - Cô nắm tay anh, đi theo vào nhà.

"Anh có mua quà cho em!"

"Là gì vậy?"

"Là bánh Pancake chocolate mà em thích đấy!" - Tiểu Đào cầm lấy chiếc bánh mà ăn đưa, đi vào trong bếp ra đĩa rồi đặt lên bàn cho Dư Vũ Lam.

"Em muốn ăn thử!"

"Được, để anh đút cho em! Há miệng ra."

Dư Vũ Lam há miệng, nhận lấy miếng bánh từ anh. Cô nhồm miệng cười "Rất ngon!"

Vương Trấn dăm dăm nhìn cô. Đây là nụ cười đầu tiên khi cô sang Pháp mà anh nhìn thấy. Anh nhếch miệng cười, cô cười rất đẹp, hết như một thiên sứ. Cô thích ăn bánh như vậy. Thì ngày nào anh cũng mua bánh cho cô để cô có thể cười vui như thế!

"Sống ở đây tốt như vậy. Thì em...có muốn mãi mãi ở đây không?" - Vương Trấn chợt hỏi.

"Em cũng muốn nhưng anh thì không thể suốt đời ở bên em. Em không muốn vì em mà anh bỏ tất cả mọi thứ ở Đài Loan."

"Ngốc quá, anh đã bàn giao tất cả lại cho người khác. Ở đây anh cũng có một chi nhánh mà. Chỉ cần em đồng ý...suốt đời anh sẽ ở bên em."

"Em..." - Cô ngập ngừng...cô không muốn hủy hoại mọi thứ của Vương Trấn, Vương Trấn yêu cô...cô biết nhưng...cô không thể chấp nhận được tình cảm của anh vì...

"Được rồi, chuyện này để sau đi. Nào, để anh đút bánh cho em!" Vương Trấn cắt ngang dòng suy nghĩ của cô. Dù sao anh cũng không muốn làm cô khó xử. Anh biết Dư Vũ Lam vẫn còn chút tình cảm với Đường Lãnh Phong.

"Ngày nào anh cũng sẽ mua bánh cho em!" - vương Trấn xoa nhẹ đầu cô. Dư Vũ lam gật nhẹ đầu "Vâng!"

Nhìn khuôn mặt nhỏ bé kại, lòng Vương Trấn lại nhói đau...anh tự hỏi phải làm sao mới có thể xóa sạch hình bóng của Đường Lãnh Phong trong tim cô !???.....

* Đài Loan - 10pm

"Đù rồi, cậu muốn uống đến khi nào đây?" - Hoàng Phủ Lâm đưa tay gạt lấy chai rượu trên tay Đường Lãnh Phong. Từ lúc biết tin Dư Vũ lam rời khỏi Đài Loan, anh như phát điên lên đập vỡ tất cả đồ đạc, lại uống rất nhiều rượu

"Buông ra...Mặc kệ tôi!" - Đường Lãnh Phong đẩy Hoàng Phủ Lâm ra, anh loạn choạng đứng dậy, đi tới quầy rượu lấy một chai khác. Hoàng Phủ Lâm tức giận nói "Bỏ mặc cậu? Nếu làm được tôi đã làm rồi. Nếu cậu không phải là người bạn thân nhất của tôi thì lúc cậu làm tổn thương Dư Vũ lam tôi đã đánh chết cậu rồi! Là tôi có ý tốt giúp cậu nhận ra tình cảm của mình, vậy mà cậu lại khiến cô ấy ra nông nỗi này." Anh nắm mạnh Đường Lãnh Phong một cái khiến Đường Lãnh Phong ngã xuống, cả chai rượu đắt tiền cùng bể thành những mảnh thủy tinh vụn vỡ. "Đường Lãnh Phong...nếu cậu rảnh rồi ngồi ở đây uống rượu thì tại sao không đi tìm cô ấy? sao cậu không bù đắp lại cho cô ấy. Lãnh Phong...chẳng phải cậu rất kiên cường hay sao?"

"Bù đắp?" - Đường Lãnh Phong cười nhạt, khuôn mặt hiện rõ nỗi khắc khổ "Tôi phải bù đắp thế nào cho cô ấy đây? Ngay cả cô ấy ở đâu tôi còn không biết, thì tôi...còn làm được gì?"

Nhìn Đường lãnh Phong bất lực ngồi dưới đất, Hoàng Phủ Lâm thấy anh vừa đáng trách vừa đáng thương!

---

* Một năm sau...

Kể từ ngày biết tin Dư Vũ Lam đã rời khỏi Đài Loan, Đường Lãnh Phong đã phái người đi khắp nơi để tìm cô nhưng đều bất lực. Anh vẫn đến công ty đều đặn, không như lúc trước chỉ biết uống rượu rồi trầm tư. Dù hằng đêm, anh phải uống rượu mới có thể ngủ được. Anh nhớ cô, nhớ đến phát

điền . Một năm...là khoảng thời gian không ngắn cũng không dài đối với đời người. Nhưng một năm ấy đối với anh như cả một thế kỉ, một năm ấy anh chưa từng chạm vào người phụ nữ khác , dù có là một buổi tiệc lớn anh cũng không đi , suốt ngày giam mình trong phòng để chờ tin tức của cô . Anh rất muốn biết cô lúc này sống ra sao ? Cô....có còn yêu anh không ? Cô...ở bên Vương Trần có khi nào đã yêu hân không ? Rất nhiều câu hỏi anh tự đề cập ra nhưng hoàn toàn không có câu trả lời . Đường Lành Phong chờ đến khi gặp được cô , chỉ cần gặp được Dư Vũ Lam .anh sẽ làm tất cả để chuộc lại lỗi lầm của mình.

"Cậu sắp sang Pháp để giải quyết một số việc phải không ? Cần tôi trợ giúp không ?" - Hoàng Phủ Lâm đưa cho anh sắp tài liệu dày cộm

"Được , cậu cứ đi theo tôi . Việc ở đây cứ để trợ lý Văn và Thành đồng lo liệu." - Anh nhàn nhã thưởng thức tách trà thơm ngon , gật đầu một cái .
"Ngày mai sẽ xuất phát , máy bay cũng đã chuẩn bị."

"Tôi biết rồi !"

Chuyến bay kéo dài vài tiếng , cuối cùng cũng đến sân bay Quốc tế Charles de Gaulle của thủ đô Paris tại Pháp . Đường Lành Phong cùng Hoàng Phủ Lâm kéo vali bước xuống . Một chiếc xe BMW đã chờ sẵn hai người ở ngoài cửa , gã vệ sĩ mặc áo vest đen cúi đầu chào hai người . Mở sẵn cửa cho Đường Lành Phong bước vào rồi mới lên xe.

Dừng chân trước khách sạn Ritz . Là một trong những khách sạn nổi tiếng và đặc biệt sang trọng ở Paris. Hai vệ sĩ kéo vali của Hoàng Phủ Lâm và Đường Lành Phong vào trong . Anh bước vào căn phòng đã được đặt trước , ngã mình xuống chiếc giường êm ái , anh nhắm mắt lại hình bóng một cô gái xinh đẹp lại hiện ra . Anh còn nhớ, cô đã từng nói rất muốn sang Pháp , buổi sáng sẽ đi dạo ở con đường hoa , còn buổi tối sẽ ngắm tháp Eiffel . Vì biết cô thích nước Pháp nên anh cũng đã thử phai người đến đây tìm cô nhưng vẫn không có tin tức gì.

"...anh rất nhớ em...Lam nhi..Em ở đâu !?..."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Phúc Hắc: Không Nên Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Buổi trưa , anh có hẹn với một đối tác làm ăn . Hoàng Phủ Lâm và Đường Lành Phong vừa đến đã thấy người đàn ông trung niên ngồi bên cửa sổ sát đất trong quán cà phê Violet .

* Từ khúc này sẽ giao tiếp bằng tiếng Pháp.

"Mr.Spike , rất vui khi được gặp cậu !" - Người đàn ông thanh niên kia đứng dậy , niềm nở bắt tay anh . Ông là giám đốc của công ty đá quý Pensky - Mark Jackson. Đó cũng là công ty của Đường Lành Phong bên Pháp.

"Xin chào !" - Đường Lành Phong gật đầu rồi ngồi xuống.

"Đã rất lâu rồi , tôi không được gặp cậu . Công ty của cậu càng ngày càng phát triển . Thực là một nhân tài hiếm có."

"Quá khen . Chuyện tôi nhờ chú , chắc đã làm xong ?"

"Phải , đây là toàn bộ giấy tờ , cổ phần và tiền bạc mà tôi đã làm giúp cậu. Tổng cộng là hơn 100.000 đôla và 30% cổ phần của tập đoàn "Lành Phong" , người đứng tên là..."

"Được rồi , cảm ơn chú !" - Đường Lành Phong cắt ngang lời của ông . Đưa tay cầm lấy xấp hồ sơ. "Đã vất vả cho chú."

"Không có gì...haha..." - Ông bật cười vui vẻ.

Anh đưa xấp hồ sơ cho Hoàng Phủ Lâm cất giữ , rồi ngồi nói chuyện phiếm với Mark. Đột nhiên , Đường Lành Phong đứng bật lên .

"Lành Phong , chuyện gì vậy?" - Hoàng Phủ Lâm thắc mắc hỏi. Anh cũng không trả lời vội vàng chạy ra ngoài. "Lành Phong..."

"Cậu ấy sao vậy ?" - Mark ngỡ ngàng . Lúc này đang nói chuyện cùng ông anh nhìn ra cửa sổ rồi đứng bật dậy bỏ đi.

"Mark , rất xin lỗi . Lần sau chúng ta sẽ nói chuyện tiếp nhé !" - Hoàng Phủ Lâm đứng lên cúi chào rồi đuổi theo Đường Lành Phong.

Tại thủ đô Paris , rất nhiều người qua lại . Đường Lành Phong chạy vào đám đông , nhìn xung quanh , như đang tìm kiếm ai đó. Lúc này anh đã vô tình nhìn thấy một dáng người rất giống Dư Vũ Lam nên mới vội đuổi theo...

"Tiểu thư , ở đây rất đông . Cô phải nắm chặt tay em đó." - Tiểu Đào căn dặn.

"Ta biết rồi." - Dư Vũ Lam gật đầu . Cô đã năn nỉ Vương Trấn rất lâu anh mới cho phép cô ra ngoài chơi. Đi xung quanh cảm nhận không khí vui vẻ tấp nập như vậy tốt hơn là không gian yên tĩnh. Chợt , một đám người ủa tới , khiến cô bị đẩy ra xa , buông mất bàn tay Tiểu Đào. Dư Vũ Lam giật mình , cô vội vàng gọi tên Tiểu Đào "Tiểu Đào...Tiểu Đào..."

Cô sợ hãi , đứng run rẩy giữa đám người qua lại , cô không thấy đường , lơ như..."Tiểu Đào...em ở đâu..." - Tiếng người ồn ào lấn áp tiếng gọi của cô , đột nhiên dòng người chen lấn đẩy cô ngược về phía sau. Dư Vũ Lam loạng choạng đứng không vững , một cánh tay to lớn đỡ lấy cô , nắm lấy tay cô kéo ra khỏi đám người kia . Dư Vũ Lam thờ dốc , người này có mùi hương rất quen thuộc , là mùi hổ phách...Đường Lãnh Phong !?? Cô giật mình khi nghĩ về cái tên ấy , vội rút tay lại cô nhú mày hỏi "Là ai vậy ?"

Đường Lãnh Phong lặng người , là cô , cuối cùng anh cũng đã tìm được cô . Lúc này , anh rất muốn ôm chặt cô nhưng nếu làm vậy , cô lại sẽ chạy trốn anh , anh hít một hơi mạnh , thay đổi cả giọng nói "Cô không sao chứ ?"

"Tôi...không sao...cảm ơn anh !"

"Cô không thấy đường tại sao lại dám đi một mình ?"

Nhận ra giọng nói không phải là Đường Lãnh Phong , cô mới thờ phào an tâm ."Tôi có đi cùng bạn , nhưng bị lạc. Anh là người Trung sao ?"

"Phải , tôi ở Đài Loan ! Tôi đưa cô đến ghề đá gần đây chờ bạn nhé."

"Được...cảm ơn anh."

Đường Lãnh Phong đỡ cô đi đến ghề đá gần đó. Sắc mặt cô đã tốt hơn trước , chỉ có điều...sao cô lại ôm hơn trước ??

"Tôi có thể biết tên anh ?"

"Tôi là Đươc..." - Anh chợt ngưng lại , không nên để cho cô biết , trầm mặc một hồi anh mới nói tiếp "Cứ gọi tôi là Spike."

"Tôi là Dư Vũ Lam." - Cô dịu dàng nói.

"Tôi có thể biết nhà cô không ?"

"Tôi ở phố Rivoli. Còn anh"

"Tiểu Thư..." - Tiếng gọi của Tiểu Đào chợt vang lên . Anh đứng dậy , vội rời đi. Dư Vũ Lam không thấy anh trả lời liền hỏi "Spike...anh còn ở đó không ?"

"Tiểu thư , cô không sao chứ ?" - Tiểu Đào chạy lại nắm lấy tay cô lo lắng hỏi "Em xin lỗi..."

"Ta không sao , em đừng lo . Lúc nãy cũng may có người giúp ta. !" - Dư Vũ Lam xoa đầu Tiểu Đào , dịu dàng nói.

"Chúng ta về nhà thôi !" - Cô đỡ Dư Vũ Lam đứng lên , chậm chậm bước đi. Đường Lãnh Phong đứng gần đó ánh mắt nhìn chăm chú vào bóng lưng người phụ nữ kia . Con đau lại phát ra . Đáng người Dư Vũ Lam rất nhỏ bé , và cũng yếu mềm như bao người phụ nữ khác . Cặp đồng tử đen láy nhìn cô dần biến mất trong đám đông , giờ anh làm sao có thể nói chuyện với cô với tư cách là Đường Lãnh Phong . Từ trong sâu thẳm tâm can anh , từng con đau thất hiện rõ , giày xéo trái tim anh . Khi nhìn dáng người kia, anh chỉ muốn ôm thật chặt vào lòng để che chở cô....

Đường Lãnh Phong quay đi , khóe mắt anh cay cay , hít mạnh một cái để kìm nén cảm xúc , anh bước dọc trên đoạn đường đầy người qua lại... Nỗi đau này đến lúc nào sẽ chấm dứt.

"Cậu bỏ đi đâu vậy ?" - Hoàng Phủ Lâm ngồi trong phòng chờ anh đã lâu.

Đường Lãnh Phong nằm xuống giường , đưa tay xoa xoa mi tâm . Âm thanh buồn rười rượi vang lên "Tôi đã gặp cô ấy..."

"Vũ Lam !?"

"Phải !"

Hoàng Phủ Lâm im lặng , anh biết lúc này không nên hỏi thêm . Chỉ im lặng..

Dư Vũ Lam sau khi về nhà , liền đi vào phòng nằm nghỉ trên giường . Cô suy nghĩ về người đàn ông lạ tên là Spike , trên người anh ta cũng tỏa ra mùi hương hổ phách giống Đường Lãnh Phong.. Cô thờ dài , chắc do cô suy nghĩ quá nhiều thôi , anh không thể tìm được cô dễ dàng như vậy...

*Cốc , cốc - Từ bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa . Cô ngồi dài lên tiếng "Vào đi !"

"Tiểu Lam , là anh !" - Vương Trấn đi vào phòng , vui vẻ nói.

"Có chuyện gì sao ?"

"Hôm nay ra ngoài chơi có vui không ?" - Anh ngồi xuống bên giường , vuốt nhẹ mái tóc cô. Ôn nhu nói.

"Rất vui. Phải rồi, hôm nay em có gặp một người . Anh ta cũng là người Đài Loan."

"Là ai vậy ?"

"Anh ta tên là Spike !" - Cô nhàn nhã trả lời. Cô không muốn giấu Vương Trấn chuyện gì , vì dù sao cô kết bằng hữu cũng không phải là chuyện xấu.

Cái tên ấy anh rất quen , hình như đã nghe ở đâu đó rồi , anh điềm đạm hỏi "Tại sao em lại biết anh ta ?"

"Anh ấy đã giúp em. Có chuyện gì sao ?"

"À...không có gì . Em quen được bạn ở đây cũng tốt."

"Ừm!"

"Em nghỉ đi , anh ra ngoài." - Vương Trấn xoa đầu cô , Dư Vũ Lam gật đầu...

Cảnh hoàng hôn ở Paris rất đẹp , hệt như một bức tranh vẽ. Đường Lãnh Phong đứng ở ban công ngoài hiên trước ! Anh lặng người ngắm nhìn xung quanh . Khiến anh nhớ lại lúc trước cô cũng đã đứng ở đây chờ anh , và cũng là dáng vẻ cô đơn. Hoàng Phủ Lâm đứng đằng sau nhìn anh , bóng lưng rộng kia nhìn rất cô đơn. Nếu một người chỉ cần nhìn bóng lưng cũng thấy được sự cô đơn thì tâm hồn người đó còn hiu quạnh thế nào ? Có lẽ anh cần phải giúp Đường Lãnh Phong....

Hoàng Phủ Lâm lái xe đến ngôi biệt thự đường Rivoli . Anh bấm chuông cửa , cũng là giọng nói già nua vang lên "Là ai vậy ạ ?"

"Tôi là bạn của Vương Trấn!" - Anh điềm đạm trả lời.

"Thiếu gia đã đi vắng rồi ạ !"

"Vậy tôi ó thể vào nhà chờ cậu ấy không ? Tôi có chuyện rất quan trọng !"

Im lặng một lúc , bà lại lên tiếng "Vâng !" Cánh cửa sắt cao tự động mở ra , anh thông thả lái xe vào nhà . Quân gia đã đứng trước cửa chào anh "Mời cậu vào nhà !"

Anh gật đầu vui vẻ đi vào ngồi xuống ghế sofa ở phòng khách. Anh nhìn những căn phòng trên tầng một , thực muốn biết đâu là phòng của Dư Vũ Lam. Đột nhiên một cánh cửa mở ra , cô gái nhỏ bé bước thật chậm đi ra ngoài , trên tay cầm một cây gậy gấu hai quả chuông nhỏ kêu leng keng rất vui tai , cô mò mẫm xung quanh đi tìm đường bước xuống dưới. Hoàng Phủ Lâm đứng dậy . Là Dư Vũ Lam...chỉ có điều người anh cần gặp không phải cô mà là Tiểu Đào.

"Vũ Lam..." - Hoàng Phủ Lâm lên tiếng gọi Dư Vũ Lam .. Cô ngớ người một chút rồi trả lời. "Phù...Lâm!?"

Nhìn biểu hiện lo lắng và sợ hãi trên khuôn mặt cô , anh liền nói “Lãnh Phong không có ở đây !”

Dư Vũ Lam giật mình , anh biết cô đang nghĩ gì sao ? “Tại sao anh lại ở đây ?”

“Anh đi công tác , phải rồi , em định sẽ đứng đây nói chuyện với anh sao ?”

“À...không. ...anh ngồi đi !” – Cô lắc đầu , bước từng bước xuống cầu thang , Hoàng Phủ Lâm bật cười , ngồi xuống ghế sofa , lại mở miệng nói “Tiểu Đào đâu ?”

“Em ấy , đi mau ít đồ !”

“Phải rồi. ...em cho tôi số điện thoại của cô ấy nhé !”

“Anh...cần gì sao ? Không lẽ...”

“Ấy , đừng hiểu lầm , tôi chỉ kiểm cô ấy chút chuyện thôi.” – Anh vội nói , cô chỉ gật đầu cho qua rồi đọc số điện thoại cho anh , cô tự hỏi không lẽ anh để ý Tiểu Đào...

“Vũ Lam”

“Chuyện gì ?”

“Em... còn giận Lãnh Phong sao ?”

Cô im lặng, giận anh !? Cô chưa từng giận Đường Lãnh Phong, cô đối với anh là hận, sự căm hận ấy hằng đêm như giày xéo tâm tư cô. Mỗi lần nhắm mắt hình ảnh đứa bé đáng thương kia lại hiện ra, cái này tội tệ ấy như một bóng ma ám ảnh, đeo bám lấy cô. Dư Vũ Lam cười nhẹ “Em chưa từng giận anh ta, đối với anh ta em... chỉ có một chữ hận ! Cả đời này cũng không thể tha thứ được !”

“Thời gian đã quá lâu để cho Lãnh Phong sửa sai. Một năm qua cậu ấy luôn đi tìm em, tự dần vật bản thân. Cậu ấy yêu em, nhưng chỉ là nhất thời không nhận ra thôi ! Em hãy cho cậu ấy một cơ hội...”

“Không... em không thể ! Nếu như anh là em anh có thể tha thứ cho kẻ đã giết chết đứa con mà anh yêu thương anh ?” – Cô không thể quên được chuyện mà anh đã làm với cô. Tội lỗi ấy sao có thể dễ dàng tha thứ ? Cô muốn anh cả đời này phải tự dần vật bản thân, thấu hiểu được cảm giác đau đớn mà cô đã gánh chịu...

“Vũ Lam, là con người ai cũng có lúc phải lầm lỗi, hai người yêu nhau thì thời gian còn rất dài để tạo dựng một gia đình, nếu em còn yêu cậu ấy sao phải làm khổ cả hai ? Vũ Lam, em...”

“Đừng nói nữa, anh làm sao có thể hiểu được cảm giác của em, đó là đứa con đầu lòng... là đứa bé mà em luôn ấp ủ hi vọng để khiến Lãnh Phong sẽ càng yêu thương em. Nhưng tại sao ? Tại sao lại lừa dối em ? Nỗi đau ấy... người ngoài như anh có thể hiểu được sao ?” – Dư Vũ Lam cắt ngang lời anh, cô hét lên, nước mắt lại tuôn ra, nỗi đau một năm trước lại hiện lên. Cô đau khổ òa khóc.

"Anh có hiểu được cảm giác khi một người mẹ không thể bảo vệ đứa con của mình như thế nào không ? Em đã phải đau khổ dần vật như thế nào trong một năm qua ? Là Đường Lãnh Phong... chính anh ta đã khiến em như bây giờ." - Cô chột run rẩy hét lên.

"Vũ Lam... bình tĩnh lại. Anh chỉ là..." - Anh đứng lên, ngăn cô lại.

"Đủ rồi, đừng nói nữa... Tránh... tránh xa tôi ra... TRÁNH RAAAA !" - Cô khụy xuống, ngồi co mình ôm lấy đầu khóc nức nở. Hoàng Phủ Lâm nhíu mày, anh đã khơi lại nỗi đau cho cô, đưa tay định vỗ về Dư Vũ Lam thì một giọng nói lạ vang lên.

"Tiểu Lam..." - Đột nhiên Vương Trấn trở về nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, anh tức giận bước đến ôm chặt lấy Dư Vũ Lam, cố gắng trấn an cô "Tiểu Lam... bình tĩnh lại... đừng sợ. Có anh ở đây ! Bình tĩnh lại !"

Dư Vũ Lam như một đứa trẻ ôm chặt lấy anh mà khóc, cô rất sợ nhắc lại chuyện ngày trước, nỗi sợ hãi đến đau khổ kia như muốn xé toạc trái tim cô. Hoàng Phủ Lâm im lặng đứng nhìn Dư Vũ Lam, anh đã đoán sai, một năm không phải là khoảng thời gian dài để cô quên đi nỗi đau ấy !

"Tiểu thư ? Xảy ra chuyện gì vậy ?" - Đúng lúc Tiểu Đào trở về nhà, cô vội chạy đến bên Dư Vũ Lam.

"Đưa Tiểu Lam vào phòng !" - Vương Trấn buông cô ra, đưa cho Tiểu Đào dìu lên phòng. Anh đứng lên trừng mắt nhìn Hoàng Phủ Lâm "Cậu đến đây làm gì ?"

"Tôi đến gặp cô ấy !" - Anh lạnh lùng trả lời.

"Đường Lãnh Phong cũng đang ở Pháp."

"Không ! Chỉ có tôi ở đây !" - Anh phủ nhận, nếu để cho Vương Trấn biết sẽ xảy ra chuyện không hay, dù sao thì anh đến đây cũng đã là một sai lầm lớn.

"Cậu đang nói dối." - Vương Trấn nhíu mày.

"Cậu muốn tin hay không thì tùy ! Tôi về đây !" - Anh quay mặt bỏ đi. Vừa bước đến cửa Vương Trấn chột lên tiếng. Cặp mắt u ám nhìn chằm chằm Hoàng Phủ Lâm như muốn ăn tươi nuốt sống, thanh âm trầm thấp vang lên "Tôi cảnh cáo cậu, đừng hòng nghĩ đến việc sẽ đưa Tiểu Lam đi !"

Hoàng Phủ Lâm dừng chân, quay mặt nhìn anh, mày đẹp nhíu lại, khẽ nhếch miệng "Cậu có quyền cấm tôi ? Vương Trấn... cậu không thể đầu lúi Lãnh Phong."

"Cậu nghĩ, cô ấy sẽ quay về với hấn."

"Có thể !" - Hoàng Phủ Lâm nhún vai, hời hợt cất tiếng "Cậu cứ chờ thử xem." Nói xong liền quay đi, thong thả bước ra ngoài, bàn tay đưa lên vẫy vẫy như có ý thách thức Vương Trấn. Vương Trấn tức giận. Bàn tay siết chặt hình quả đấm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Phúc Hắc: Không Nên Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11

Hoàng Phủ Lâm trở về biệt thự của anh và Đường Lãnh Phong . Bây giờ đã gần tối , anh bước vào nhà , chỉ nhìn thấy Đường Lãnh Phong đang ngồi trên ghế sofa thưởng thức ly rượu Wishky.

"Này , tôi có chuyện muốn hỏi cậu !" - Anh cất tiếng , ngồi xuống chiếc ghế đối diện . "Tôi đã đến gặp Vũ Lam."

Câu nói của Hoàng Phủ Lâm khiến anh khựng lại một chút , thanh âm buồn rười rượi vang lên "Cậu đến đó làm gì ?"

"Có vẻ như cô ấy vẫn còn rất hận cậu."

"Tôi biết !" - Đường Lãnh Phong đặt ly rượu xuống bàn , anh ngả người ra phía sau hai tay xoa xoa mi tâm , mệt mỏi trả lời.

"Cậu trả lời cho tôi biết , cậu có thật sự yêu Vũ Lam ?"

Đường Lãnh Phong quay sang nhìn Hoàng Phủ Lâm , chán chường nói "Ý cậu là gì ?"

"Tôi...sẽ giúp cậu và cô ấy gặp nhau. Và cậu hãy bắt đầu lại từ đầu , để khiến cô ấy có thể tha thứ cho cậu."

"...cậu yêu cô ấy ?"

Câu hỏi của anh khiến Hoàng Phủ Lâm ngó người , anh bật cười "Không , từ trước đến nay tôi chỉ xem cô ấy là bạn hay đơn giản...là một cô em gái và cậu là bạn thân nhất của tôi. Tôi không muốn thấy hai người như bây giờ." Ngưng lại một chút , anh thờ dãi , đưa mắt nhìn Đường Lãnh Phong "Lãnh Phong , cậu phải sống cho hiện tại , đừng nghĩ về quá khứ , Vũ Lam...cô ấy yêu cậu chỉ là vết thương trong tim cô ấy quá lớn nên..."

"Tôi biết...Khi cô ấy rời xa tôi , tôi mới biết được , tôi yêu cô ấy như thế nào...Bây giờ tôi chỉ cần cô ấy , một mình Vũ Lam là đủ..." - Giọng nói của anh trở nên khàn khàn , đưa bàn tay to rộng ôm lấy khuôn mặt anh tuấn , im lặng ngược lên trần nhà....

---

* 12.pm... Biệt thự Vương gia...

Căn biệt thự xa hoa chìm trong màn đêm yên tĩnh , gió hiu hắt thổi nhẹ , một bóng đen cao lớn xuất hiện gần đó , thoáng chốc đã lên tới ban công tầng một , đưa tay cạy khung cửa ra , anh tiêm đậm bước vào . Ánh trăng to sáng chiếu lên chiếc giường tròn êm ái , thân hình nữ nhân nhỏ bé hiện lên . Đường Lãnh Phong chậm chậm đến bên giường , rất cẩn thận và nhẹ nhàng không phát ra tiếng động nào , anh đưa tay vuốt nhẹ sợi tóc vương trên khuôn mặt xinh đẹp kia , ánh mắt ôn nhu ngắm thực kỹ Dư Vũ Lam..."Lam Lam...anh xin lỗi..." - Thanh âm buồn rười rượi khẽ vang lên. "Là do anh khiến em ra nông nổi này...cầu xin em...chỉ một lần này thôi...Hãy tha thứ cho anh..."

"Chỉ cần em đồng ý...anh sẽ chấp nhận mọi sự oán trách chỉ cần em ở bên anh ! Để anh chăm sóc cho em..."

....

"Lam Lam...từ khi em đi...ngay cả thờ anh cũng thấy rất mệt !"

Đường Lãnh Phong cúi người hôn lên cánh môi của cô , ánh mắt chất đầy đau khổ , trái tim thất chặt lại...

"Lam Lam...em đã tìm được đường vào trái tim anh rồi...và cũng đã trở thành điều quan trọng nhất của cuộc đời anh..."

"Nếu phải đánh đổi cả mạng sống để đổi lấy sự tha thứ của em...anh cũng chấp nhận..."

Anh đứng im nhìn cô yên giấc , cặp đồng tử đen kịt chung thủy ngắm nhìn cô , một phút cũng không rời...cơ hồ cơn đau nhói từ ngực trái chợt hiện lên khi nhìn thấy khung hình trên bàn , tấm hình mà cô đã chụp cùng Vương Trấn , dù trên môi chỉ nở một nụ cười nhẹ nhưng anh cũng có thể cảm nhận được cô trong lúc đó đã rất vui... Đường Lãnh Phong hít thật mạnh , anh tự hỏi phải chăng cô đã yêu Vương Trấn ???

"Em có còn yêu anh ? Dù là một chút cũng được ?" - Câu nói vang thật khẽ trong màn đêm tĩnh lặng , chợt biết mất trong không trung , giường như chỉ mình anh mới nghe được ....

"Còn anh...vạn kiếp luôn yêu em !" - Câu nói bất chợt vang lên đầy bi ai , từ đáy lòng Đường Lãnh Phong đã luôn muốn đứng trước mặt cô đường đường chính chính mà nói cho cô biết , chỉ là...tâm anh khi đó không cho phép anh làm vậy cũng vì nhu nhược với quá khứ mà anh đã đánh mất cô , thờ dãi một cái anh quay người đi ra ngoài , cẩn thận đóng cửa lại cho cô như một bóng ma biến mất khỏi tòa biệt thự phương Tây này...

"Hic...cc..." - Dư Vũ Lam bụm miệng , cô nấc lên thực khẽ...đau đớn mà rơi nước mắt...Là anh...cô đã sớm biết là anh , khi bàn tay to lớn lạnh lẽo kia chạm vào mặt cô , cô đã nhận ra có người trong phòng nhưng chỉ nghĩ là Vương Trấn nên im lặng...nào ngờ lại là Đường Lãnh Phong. Hoàng Phủ Lâm đã nói dối cô...

"Huhuhhh.....hnh..." - Cô úp mặt xuống gối , nước mắt cứ rơi thật nhiều ướt hết chiếc gối trắng , không theo quy luật nào mà tuôn ra , cả tim cô cũng thất lên. Tại sao Đường Lãnh Phong lại xuất hiện ? Tại sao lại nói những lời bi ai đó ? Tại sao lại đến tìm cô ?? Rất nhiều câu hỏi do cô đặt ra nhưng lại

không có câu trả lời . Từng lời từng chữ mà anh nói cô đều nghe rất rõ , ngay cả câu hỏi của anh cô cũng nghe , cuối cùng là câu nói mà cô đã trông chờ suốt một năm khi ở Đường gia.

"Còn anh...vạn kiếp luôn yêu em !" - Lời nói của Đường Lãnh Phong liên tục lặp lại trong đầu Dư Vũ Lam...cô đau khổ , siết lấy tấm chăn dày , vùi đầu vào gối mà khóc....Cảm giác một lần nữa lại tổn thương...nhưng sự tổn thương ấy chính là những câu nói quá muộn của Đường Lãnh Phong..

Sáng sớm , Hoàng Phủ Lâm đã đi ra ngoài , Đường Lãnh Phong thì đến Pensky đã khảo sát tình hình , công ty đó anh đã giao cho Mark hơn 10 năm đây cũng là lần đầu kể từ 7 năm trước anh sang Pháp để khảo sát công ty.

"Xin lỗi , tôi không thể giúp ngài." - Tiểu Đào nhủ mảy trả lời , kiên quyết từ chối lời đề nghị của Hoàng Phủ Lâm.

"Tại sao ?"

"Ngài còn hỏi lý do sao ? Chính Đường Lãnh Phong đã khiến tiểu thư của tôi ra nông nổi này chịu bao nhiêu tổn thương , uất ức vậy mà ngài còn muốn tôi giúp hai người đó quay lại ? Thật hoang đường" - Anh thực là quá đáng , sáng sớm đã gọi điện thoại hẹn gặp cô nếu không sẽ đến gặp Dư Vũ Lam , cô không hiểu anh và Đường Lãnh Phong là hai người có hai tính cách khác nhau tại sao lại có thể làm bằng hữu lâu như vậy lại còn khăng khăng bênh vực anh ta ?

"Cô không hiểu Lãnh Phong bằng tôi , là do cậu ấy đã tự giam mình trong cái quá khứ 15 năm trước . Cậu ấy chỉ nhất thời không nhận ra tình cảm của mình thôi." - Hoàng Phủ Lâm thở dài , trầm trầm cất tiếng , người có thể giúp anh chỉ có một mình Tiểu Đào.

"Nhất thời !? Cũng vì nhất thời nên tiểu thư mới phải đau khổ như vậy!" - Cô tức giận , đứng bật dậy "Xin lỗi , tôi không rảnh để nói chuyện với ngài. Tôi phải về."

"Khoan đã...." Hoàng Phủ Lâm nắm tay Tiểu Đào , anh lấy máy ghi âm đưa cho cô "Đây là những lời từ tận đáy lòng của Lãnh Phong . Cô hãy nghe đi..."

Tiểu Đào đưa tay cầm lấy , cô ngồi xuống , bật lên ! Trong đó là toàn bộ những tâm sự của Đường Lãnh Phong do Hoàng Phủ Lâm ghi âm . Tiểu Đào nghe rõ từng chữ một , mảy đẹp khẽ nhủ lại.

"Vũ Lam vẫn còn yêu cậu ấy , dù Vương Trần có tốt nhưng trong tim cô ấy cũng chỉ có Lãnh Phong . Nếu cứ để cả ba người họ như vậy . Cô không thấy rằng người đáng thương nhất là Vương Trần sao ? "

Phải , nếu làm như vậy kẻ đáng thương nhất chính là Vương Trần . Dư Vũ Lam và Đường Lãnh Phong yêu nhau dù cho cô còn hận anh nhưng trong tim luôn có hình bóng của anh . Dù ở bên Vương Trần thì cũng xem cậu như bạn , há phải chăng Vương Trần tự chuốc đau khổ về mình ? Trầm mặc một hồi , Tiểu Đào mới quyết định "Tôi giúp ngài . Không phải vì Vương thiếu gia hay Đường Lãnh Phong chỉ là tôi không muốn thấy tiểu thư phải đau khổ !"

"Được ! Vậy thì cô phải thường xuyên đưa Vũ Lam ra ngoài ! Mọi chuyện còn lại cứ để tôi lo." - Hoàng Phủ Lâm mỉm cười Tiểu Đào đứng lên cúi đầu chào "Tôi về đây !"

Hoàng Phủ lâm gật đầu , đưa mắt nhìn theo bóng lưng cô , khoe miệng khẽ giương lên , anh cầm lấy áo khoác thông thả bước đi.

"Tiểu thư , cô dậy rồi sao ?" – Tiểu Đào mở cửa phòng Dư Vũ Lam , ánh mắt nhìn thấy cô đang ngồi thẫn thờ trên giường , hai bàn tay đan vào nhau , khuôn mặt chẳng có chút biểu tình . Tiểu Đào đi đến bên cạnh khẽ lay vai cô "Tiểu thư !"

Dư Vũ Lam giật mình , vội trả lời "Có chuyện gì sao ?"

"Bữa sang đã chuẩn bị xong rồi ạ."

"Được rồi...đi xuống thôi !" – Cô đứng dậy , bước chậm rãi ra ngoài , Tiểu Đào đỡ cô đi xuống dưới , trong nhà bếp Vương Trần đã ngồi chờ sẵn , thấy cô xuất hiện liền đứng lên đỡ cô ngồi xuống "Nào , lại đây !"

Anh đưa muỗng cho cô , vui vẻ nói "Ăn thôi , bữa sang là do anh chuẩn bị ! Ăn thử xem !"

"Ừm !" – Cô lấy muỗng múc một miếng canh bỏ vào miệng , rồi lại cất tiếng "Ngon lắm !"

"Vay ăn nhiều một chút."

Tiểu Đào ngồi xuống bàn nhìn sắc mặt của Dư Vũ lam , có cảm giác như cô có tâm sự , và hiện đang rất đau long , rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ?

"Tiểu thư , tâm trạng cô hình như không tốt , hay là em đưa cô ra ngoài đi dạo nhé !"

Dur Vũ Lam đứng bên cửa sổ , điềm đàm trả lời “Ra ngoài ? Được rồi , ta cũng muốn đi dạo một chút !”

“Vâng , vậy để em đi lấy áo khoác cho cô !”

Dur Vũ Lam cùng Tiểu Đào bước thật chậm trên con phố , tiếng người ồn ào náo nhiệt hẳn lên . Cô vừa đi vừa suy nghĩ rất nhiều về chuyện tối hôm qua , những câu nói của Đường Lãnh Phong khiến lòng cô vô cùng rối rắm , cô lúc này không biết phải làm sao ? Trong lòng cô cứ nhói lên...

Tiểu Đào đang đi chợt dừng lại khiến cho dòng suy nghĩ của Dur Vũ lam bị gián đoạn “Có chuyện gì sao ?”

Người đứng trước mặt cô là Đường Lãnh Phong , vẫn dáng vẻ cao ngạo và lạnh lùng , Tiểu Đào nhíu mày , ánh mắt đen láy nhìn chằm chằm Dur Vũ Lam , dù cho cô đã hứa với Hoàng Phủ Lâm nhưng biết phải nói sao với cô đây ???

“Là tôi !” – Thanh âm trầm thấp khẽ vang lên , Dur Vũ Lam mở to mắt khi nghe thấy giọng nói đó , cô cất tiếng hỏi “Spike ?”

“ Cô còn nhớ tôi sao ?”

“Phải , thật không ngờ lại gặp anh ở đây !” – Dur Vũ Lam khẽ cười , Tiểu Đào thì ngây ngốc nhìn , chuyện này là sao ? Anh có tên là Spike bao giờ ? “Tiểu Đào đây là người đã giúp ta , ngày hôm qua chính anh ấy đã giúp ta ra khỏi đám người kia đó.”

"Vậy sao !" - Tiểu Đào ngập ngừng nhìn anh sau đó quay sang Dur Vũ Lam "Tiểu thư , hai người cứ nói chuyện đi , em đi mua một chút đồ !"

"Ừ !"

"Để tôi giúp cô ngồi xuống ghế đằng kia." - Đường Lãnh Phong dìu cô đến chiếc ghế gỗ gần đó. Đã rất lâu , anh không được gần gũi với cô như thế này , rõ ràng là rất quen thuộc nhưng phải giả vờ xa lạ !!

"Anh rất hay đi dạo sao ?" - Dur Vũ Lam cất tiếng hỏi , quả thật , anh khiến cô có cảm giác rất quen thuộc , nếu cô có thể nhìn thấy khuôn mặt anh thì hay biết mấy..

"Ừ, tôi...có thể làm bạn với cô không ?"

"Tất nhiên ! Phải rồi , anh cứ gọi tôi là Vũ Lam !" - Cô mỉm cười thân thiện , nụ cười chỉ hiện lên một giây rồi tắt lịm . Nhưng cũng khiến trái tim anh rung động . Đường Lãnh Phong gật đầu "Cứ gọi tôi là Spike !"

"Anh đến Pháp để du lịch ?"

"Không , anh sang Pháp để bàn công việc ! Phải rồi , em...còn ai nữa không trừ cô gái kia." - Đường Lãnh Phong chợt hỏi , anh muốn xác định thêm một lần nữa xem cô và Vương Trần có ở cùng với nhau không

"....Trong nhà còn một người nữa."

"Là ai vậy ?" - Câu trả lời của cô khiến tim anh chợt ngừng đập , không lẽ cô đã thật sự yêu Vương Trần.

"Ừm...nếu nói anh ấy là anh trai em thì không phải nhưng nếu nói là bạn trai càng không đúng ! Anh ấy...như một ân nhân của em vậy !" - Dur Vũ Lam ngập ngừng , thật ra cô sống cùng Vương Trần đã lâu nhưng cô vẫn không thể xác định được , anh...là gì đối với cô . Nếu không nhờ câu hỏi này của anh cô có lẽ đến bây giờ vẫn không biết được sự Vương Trần ở trong lòng cô là gì.

"Ân nhân !? Tại sao vậy ?" - Đường Lãnh Phong thăm vui mừng , thì ra là vậy , cô không yêu hắn , thật quá tốt.

"Vì..." - Cô chợt im lặng , phải trả lời câu hỏi ấy quả thật rất khó . Đường Lãnh Phong nhìn biểu hiện của cô , liền cất tiếng "Nếu là chuyện buồn thì em..không cần phải nói ra."

Dur Vũ Lam thở dài , cô ngước mắt lên cao , chợt nhắm mắt lại , khoe miệng khẽ nhếch lên "Phải , đó là chuyện rất buồn...rất rất buồn !... Bởi vì cái quá khứ ấy đã cướp đi tất cả của em.."

Câu nói của cô như một mũi dao đâm sâu vào tim Đường Lãnh Phong , quá khứ ấy phải chăng mãi mãi là nỗi ám ảnh của cô ? Anh nhíu mày , cánh tay không tự chủ mà ôm lấy cô , thốt lên từng chữ bi ai "Xin lỗi...anh không nên làm như vậy."

Dur Vũ Lam giật mình , giọng nói của anh như chất chứa một nỗi buồn đau khổ. Cô sững người hỏi "Sp...Spike..."

Đường Lãnh Phong bùng tỉnh , vội buông cô ra "Xin lỗi...chỉ là....anh không nên hỏi về chuyện đó."

"Không sao !" - Cô gật nhẹ đầu , thì ra là chuyện đó . Làm cô tưởng anh là Đường Lãnh Phong ! Dur Vũ Lam mỉm cười "Anh đừng để tâm"

Đường Lãnh Phong thở phào nhẹ nhõm , một chút nữa là xảy ra chuyện rồi. Anh không muốn bị cô phát hiện sớm như vậy , anh muốn nói chuyện với cô thật nhiều dù không phải thân phận Đường Lãnh Phong....

"Đã điều tra chưa ?" - Âm thanh lạnh lẽo vang lên. Người đàn ông bên cạnh cung kính đáp "Thưa , không thể tìm được ạ. Người đàn ông tên Spike đó rất bí ẩn . Chỉ biết hắn là chủ tịch của tập đoàn quỹ quốc tế Pensky - Spike Pensky"

Quỹ quốc tế ? Spike ? Cái tên này anh nghe rất quen hình như đã gặp ở đâu rồi , còn cái công ty đó...!??? Vương Trần nhíu mày suy nghĩ , Spike Pensky rốt cuộc là ai ???? "Được rồi , lui ra đi !" - Anh phẩy , đi đến cửa sổ , ánh mắt lạnh lẽo thoáng hiện lên tia lửa giận. Người đứng trước cửa nhà anh là ai. Sao Dư Vũ Lam lại bước ra từ trên xe hắn , vì tán cây to trước cổng đã che mắt mặt của hắn nên anh không thể nhìn rõ được . Chỉ có điều...Dư Vũ Lam đang cười nói vui vẻ với gã đàn ông xa lạ kia. Vương Trần hung hăng đóng mạnh cánh cửa vội đi xuống dưới. Đúng lúc cô vừa vào đến cửa.

"Em vừa đi đâu vậy?" - Cố kìm nén cơn lửa giận , anh chậm rãi hỏi.

"Em đi dạo!" - Cô dịu dàng trả lời.

"Với ai ?"

"Với Tiểu Đào và Spike !"

"Tại sao em lại đi cùng anh ta ? Em chỉ mới biết hắn ngày hôm qua mà."

"Em chỉ tình cờ gặp anh ấy thôi . Anh sao vậy ?" - Dư Vũ Lam khó hiểu hỏi . Anh hôm nay tại sao lại hỏi cô nhiều như vậy. Từ trước đến nay dù cô đi đâu ra ngoài làm gì anh cũng không hỏi nhiều như thế.

"À không , anh chỉ lo em bị người khác gạt thôi. Được rồi , lại đây , em mau đi tắm , đã gần chiều rồi." - Vương Trần vội gạt qua một bên câu hỏi của cô. Đờ cô đi vào phòng. Tiểu Đào đi theo sau , đoán chừng lát nữa Vương Trần sẽ hỏi cô thôi...

Đúng như những gì Tiểu Đào đoán , sau khi đưa cô vào phòng Vương Trần đã đến hỏi cô "Hắn là ai ?"

Cô bình tĩnh trả lời "Ngài ấy tên là Spike!"

"Không phải Đường Lãnh Phong ?"

"Vâng !"

Anh thờ dài , chỉ gạt đầu một cái rồi bước đi. Cô lắc đầu , chỉ hi vọng điều cô làm là đúng !....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Phúc Hắc: Không Nên Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Vài ngày sau đó Dư Vũ Lam thường xuyên đi ra ngoài gặp Đường Lãnh Phong , Vương Trần dạo này công việc rất nhiều nên không để ý đến việc đó . Vì anh thường về nhà trễ nên không biết , chỉ nghĩ rằng cô ở nhà về hay ngồi hóng gió đến một ngày mới phát hiện ra...

Vương Trần chậm rãi đi vào nhà , căn nhà vẫn yên ắng như thường , anh đi lên tầng một mở cửa phòng cô ra , căn phòng trống không , không bóng người . Vương Trần nhíu mày , anh lấy điện thoại ra để tìm vị trí của cô . Lúc trước vì sợ cô bị lạc nên đã cài chế độ GPS ....

"Vũ Lam , ăn thử xem !" - Đường Lãnh Phong đưa cho cô miếng bánh quy Chocolate , dịu dàng nói.

"Ừm." - Cô đưa tay lên , thấy vậy anh cầm miếng bánh bỏ vào tay cô . Dư Vũ Lam bỏ vào miệng ăn thử . Lúc này , hai người đã đi dạo rồi trò chuyện rất lâu . Những ngày gần đây tâm trạng anh đặc biệt rất tốt , bây giờ anh mới biết ở bên cạnh cô thực sự rất vui .

Hoàng Phủ Lâm và Tiểu Đào đứng từ xa nhìn thấy hai người kia vui vẻ như vậy trong lòng cũng cảm thấy rất vui.

Vương Trần lái xe đến công viên , tìm kiếm bóng dáng cô và Đường Lãnh Phong , khi thấy hai người đang vui vẻ nói chuyện , lửa giận trong lòng tăng lên.

*Bốp..... - Anh hung hăng xông đến đám mạnh vào má phải Đường Lãnh Phong , nghe thấy tiếng động mạnh , Dư Vũ Lam giật mình không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

"Khốn kiếp , cậu dám tiếp cận cô ấy ?" - Vương Trần tức giận nắm lấy cổ áo anh , gầm lên từng chữ.

"Vương Trấn...xây ra chuyện gì vậy ?" - Cô lo lắng hỏi .

"Hắn chính là Đường Lãnh Phong , người mà em gọi là Spike !"

Dư Vũ Lam ngẩn người , cả chiếc bánh trên tay cũng rơi xuống đất , cảm giác như bị lừa dối lại hiện lên , cô tức giận đứng lên , lùi lại vài bước . Cô...lại là trò cười của anh !? "Anh lại đem tôi ra để giễu cợt ?"

Đường Lãnh Phong hát Vương Trấn ra , vội nắm lấy tay cô , cố gắng để giải thích "Vũ Lam..không phải... Anh không..."

"Đủ rồi , tránh xa tôi ra ! " - Cô cắt ngang lời anh , hất tay anh ra , tức giận thét lên.

"Vũ Lam..." - Đường Lãnh Phong đau đớn nhìn cô , không phải , tất cả không phải như cô nghĩ , anh không hề có ý định đem cô ra bêu cợt . "Anh không có ý , anh chỉ sợ nếu nói anh là Đường Lãnh Phong , em...thì em sẽ không nói chuyện với anh ! Nên anh... Vũ Lam...cầu xin em hãy tin anh , anh xin lỗi..."

"Đủ rồi , anh im đi ! Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa ." - Cô cắn chặt môi , ngăn không cho nước mắt tuôn ra , Vương Trấn thấy vậy liền đi đến đỡ cô quay đi.

"Vũ Lam...Anh phải làm sao em mới có thể tha thứ cho anh . ? Chỉ cần em đồng ý tha thứ cho anh , anh sẽ chấp nhận làm tất cả . Vũ Lam...cầu xin em...đừng đi..." - Anh cố níu lấy tay cô , lúc này trong tim anh dâng lên một loại cảm xúc đau đến khó tả , cảm xúc kia tuyệt đối là vô bi vô hi .

"Vậy anh...biến khỏi thế giới này đi !" - Dư Vũ Lam lạnh nhạt cất tiếng , cảm giác bị đem ra làm trò cười là loại cảm giác tức giận và nhục nhã nhất đối với cô . Ngay lúc này cô không thể nhớ lại những ngày anh quan tâm cô mà là nỗi căm phẫn dành cho anh . Đường Lãnh Phong ngẩn người , từng cơn gió lạnh thổi qua vô tình quét lên khuôn mặt thất thần của anh , dường như mang theo vô vàn nỗi phẫn hận , người đi qua đi lại nhìn chằm chằm vào cảnh tượng trước mắt.

"Vũ Lam , em không thể tha thứ cho Lãnh Phong sao ?" - Đúng lúc Hoàng Phủ Lâm chạy ra . Dư Vũ Lam nhếch miệng cười khinh miệt "Tha thứ !? Chẳng phải anh ta từng nói sẽ làm tất cả để tôi tha thứ sao ? Vậy anh...Đường Lãnh Phong , anh hãy chết trước mặt tôi đi !"

"Vũ Lam...em..." - Hoàng Phủ Lâm nhú mào , Vương Trấn đứng bên cạnh nhìn cô , cô quả thực rất hận Đường Lãnh Phong , phải chăng cô sẽ lại trầm cảm như trước???

"Được , vậy em hãy chính tay giết anh đi !" - Đường Lãnh Phong rút khẩu súng Beretta-92 từ sau lưng đặt vào tay Dư Vũ Lam sau đó đưa lên ngực trái nơi trái tim anh đang đập rất chậm. . . Cô giật mình , nhưng sau đó lại bình tĩnh , Cô chỉ nghĩ anh đang cố tình thử cô , chỉ là lừa dối cô thôi . Khuôn mặt không chút biểu tình , cô lạnh lùng lên tiếng "Đường Lãnh Phong anh đừng tưởng tôi không dám giết anh !"

"Vậy em hãy bắn đi ! Nếu cách này...khiến em nguôi giận..." - Khuôn mặt đau khổ cất tiếng . "Anh đã từng nói nếu phải đổi mạng sống để nhận lấy sự tha thứ của em anh cũng chấp nhận !"

Cô hít thật mạnh , ngăn không cho nước mắt rơi , khẽ nhếch miệng cười hơi hợt "Yêu anh là điều sai lầm nhất đối với tôi . .và tin anh là điều ngu xuẩn nhất tôi từng làm" *Cạch...Dư Vũ Lam đưa tay lên đạn , lúc này Đường Lãnh Phong hiểu rõ , cả đời này cô cũng không tha thứ cho anh , khóe mắt anh chợt cay cay , hiểu rõ bản thân lúc trước đã làm một chuyện thật rất tồi tệ với cô tuyệt nhiên...cô không thể tha thứ cho anh.

"Tiểu thư , cô định làm gì vậy ?" - Tiểu Đào lên tiếng , đám người xung quanh đứng xôn xao nhìn chằm chằm bọn họ , không ai dám nói gì , có người lại định gọi cảnh sát , nhưng lại bị ánh mắt lãnh khốc của Hoàng Phủ Lâm dọa cho sợ khiếp vía đành bỏ chạy . Ở nước Pháp này , không lẽ lại sắp xảy ra vụ giết người ???

Đường Lãnh Phong đưa tay lên vuốt tóc cô , anh dịu giọng "Anh đã luôn muốn đứng trước mặt em để nói lên câu này : Vũ Lam...anh yêu em và anh...xin lỗi..."

Bàn tay to rộng đặt lên khẩu súng , Dư Vũ Lam giật mình chỉ giật nhẹ tay nhưng đã không kịp , anh đã đưa tay đặt lên ngón tay trò đang để lên cò súng , không do dự mà bóp cò... *Đoàng...

Hoàng hôn ở Pháp rất đẹp nhuộm một màu tím buồn , mảng trời thơ mộng kia phủ xuống thủ đô Paris và cả con đường Rivoli nhộn nhịp người qua lại , một tiếng súng vang lên , bóng người cao lớn ngã xuống , máu từ ngực trái tuôn ra xối xả vô tình bắn vào khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp của người phụ nữ đứng đối diện...Dư Vũ Lam sững người , tay vẫn còn cầm lấy khẩu súng giờ giữa không trung , dù mắt không thể nhìn thấy những gì đang diễn ra trước mặt cô , nhưng cô nghe rất rõ tiếng súng , tiếng la hét của những người xung quanh , và tiếng anh ngã xuống đất...

"Lãnh Phong...mau cầm máu..." - Hoàng Phủ Lâm chạy đến , ngồi phịch xuống đất , còi chiếc áo đang mặc chèn lại vết thương đang chảy máu , nghe tiếng hét của Hoàng Phủ Lâm , Dư Vũ Lam mới định thần ngồi khụy xuống , đưa tay tìm anh , khi chạm vào người cô run rẩy nói "Lãnh...Lãnh Phong..."

"Xin lỗi...đã làm mất em...đính máu...xin...lỗi..." - Đường Lãnh Phong thều thào nói , đưa tay lau đi vết máu trên mặt cô . Lúc này một dòng nước trong veo chảy dài trên mặt Dư Vũ Lam , một tay nắm lấy tay anh , một tay giữ chặt vết thương "Tại sao anh lại làm vậy?...hic...tại sao lại làm chuyện ngốc nghếch như thế?...tại sao??" Cô nức nở khóc , không nghe thấy câu trả lời của anh , Dư Vũ Lam hoảng sợ hét lên "Mau gọi cấp cứu...mau cứu anh ấy...Lãnh phong...anh không được chết....ANH KHÔNG ĐƯỢC CHẾT...đừng màaaaaàaaaaà...~"...

“Huyết áp đang giảm...cầm máu mau lên!”

“Bác sĩ...nhịp tim của bệnh nhân đang giảm...”

“Mau tiếp oxi...”

Lạch cạch...cạch

Tiếng nói gấp gáp của bác sĩ và y tá vang lên rất nhiều, Đường Lành Phong đang được đưa đến phòng cấp cứu, Tiểu Đào, Hoàng Phủ Lâm, Vương Trấn và Dư Vũ Lam đều chạy theo.

“Tiểu lam, cẩn thận, coi chừng té.” – Vương Trấn đỡ lấy cô, lo lắng nói, nhưng cô để ngoài tai những lời quan tâm của anh, chạy theo mọi người, bàn tay cũng chung thủy nắm lấy tay anh, cả cô phát run lên, cảm giác sợ hãi mất đi một thứ gì đó lại trở dậy trong tâm cô. Đến phòng cấp cứu, y tá liền gạt tay cô ra, cúi đầu nói “Xin các vị hãy đợi bên ngoài...”

Khi bàn tay Đường Lành Phong rời tay cô, Dư Vũ Lam thống khổ kêu “Đừng...làm ơn...để tôi theo anh ấy...”

“Tiểu thư, bình tĩnh lại...”

“Ta làm sao có thể bình tĩnh được...” – Dư Vũ Lam khuy xuống sàn, nước mắt càng rơi nhiều hơn, cô chỉ định hù dọa anh thôi, không phải có ý bắn anh đâu. Tim cô dâng lên từng cơn thất, không thể nào diễn tả được nỗi đau của cô lúc này như thế nào, chỉ biết...loại đau đớn này còn đau hơn lúc người khác rạch dao vào tim...cứa sâu vào...đau đến tận xương tủy...

“Tay em dơ rồi, để anh giúp em lau sạch...” – Vương Trấn ngồi xổm, nhìn khuôn mặt thất thần kia anh đau lòng nói, đưa khăn lau sạch vết máu trên bàn tay mảnh khảnh, Dư Vũ Lam lại thút thít “Là máu của Lành Phong...Vương...Trấn, em không phải muốn bắn anh ấy...không phải đâu...em chỉ...chỉ...muốn hù dọa anh ấy thôi...em...em...” Dư Vũ Lam hoảng loạn nắm lấy áo Vương Trấn cố gắng giải thích, càng nói cô càng run rẩy sợ hãi.

“Anh hiểu mà, không phải em có ý...đừng sợ...bình tĩnh lại...” – Vương Trấn dỗ dành, cố gắng trấn an cô, dù thế nào cũng được, Đường Lành Phong không được chết, nếu không cô sẽ phải đau đớn gầy vò cả đời...

“Vũ Lam, không sao đâu, em đừng lo, Lành Phong cậu ấy sẽ ổn thôi!” – Hoàng Phủ Lâm cũng ngồi xuống an ủi cô. Dư Vũ Lam khổ sở lắc đầu, nấc lên từng tiếng, từng trận đau thất lần lượt trở lên, cô bây giờ đang bị ai đó rạch một đường rất sâu vào tâm đến nỗi ngay cả thở cũng rất đau. “Nếu lỡ như...anh ấy...anh ấy...không được, em phải vào trong đó...em phải ở cạnh Lành Phong!” – Cô chột loạn choạng đứng dậy, tìm trong bóng tối cánh cửa phòng cấp cứu. Tiểu Đào vội chạy đến “Tiểu thư, cô đừng như vậy...bình tĩnh lại”

“Buông ta ra...mau buông...Ph...ong...” – Cả người cô giương như không còn sức mà ngất đi, Cả ba người sợ hãi gọi cô “Vũ Lam...Vũ Lam...”

“Tiểu thư...cô sao vậy??”

Dư Vũ Lam nằm trên chiếc giường màu trắng, trong mơ cô thấy mình và Đường Lành Phong đang ngồi cạnh nhau, trên tay còn bế một đứa bé khalu khinh vô cùng hạnh phúc nhưng đột nhiên, anh ngã xuống, máu từ đầu tuôn ra, cô sợ hãi lay người anh, nhưng không nhận được bất kỳ phản ứng nào từ anh. Cô chỉ biết khóc lóc và bất lực mà gọi tên anh...

“Lành Phong...Lành Phong...LÀNH PHONGGG.” – Dư Vũ Lam bật dậy, mồ hôi thấm ướt khuôn mặt nhỏ bé, cô thở dốc, vội bước xuống giường...

“Tiểu thư...cô định đi đâu?” – Tiểu Đào vừa bước vào thấy cô vội vã tìm đường ra ngoài, liền chạy lại đỡ.

“Ta phải đi tìm Lành Phong...anh ấy...anh ấy...”

“Cô đừng lo...ngài ấy không sao!”

“Thật...thật sao?” – Dư Vũ Lam không tin vào những gì mình vừa nghe nên hỏi lại.

“Vâng, bác sĩ nói cũng may viên đạn bị lệch không trúng tim nên không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là ngài ấy mất máu quá nhiều thôi. Hiện đang nằm ở phòng hồi sức.”

Cô như không còn sức để đứng vững, phải dựa vào Tiểu Đào, thật may quá, anh không sao...”Ta...muốn đi thăm anh ấy.”

“Khoan đã, trước tiên cô phải thay đồ, cô đã ngủ hơn một đêm rồi, bây giờ đã là buổi trưa! Cô thay đồ rồi em sẽ dẫn Tiểu thư đi sang phòng ngài ấy.” – Tiểu Đào mỉm cười, quả thật cô đã ngủ từ chiều hôm qua cho đến trưa hôm nay, lúc đầu tưởng rằng cô xảy ra chuyện nhưng khi bác sĩ thông báo cô chỉ bị kích động nhất thời mà ngất đi thôi...

“Được...ta sẽ đi thay đồ.”

“Đề em giúp cô !” ....

Sau khi thay đồ xong , cô nhanh chóng bước ra khỏi phòng tắm "Đưa ta đi gặp anh ấy."

"Tiểu thư , cô phải ăn chút gì đã , từ chiều hôm qua đến giờ cô chưa ăn gì mà."

"Ta không sao , mau đưa ta gặp Lãnh Phong !" - Cô đưa tay nắm lấy Tiểu Đào nài nỉ. Chỉ đành gạt đầu cô đưa Dư Vũ Lam đến phòng Vip nơi Đường Lãnh Phong đang nằm

*Cách - Cánh cửa khẽ mở ra , Hoàng Phủ Lâm nhìn thấy hai người liền đứng dậy "Em tỉnh rồi sao ?"

"Lãnh Phong...đã tỉnh chưa ?"

"Chưa , bác sĩ nói cậu ấy mất máu khá nhiều nên hôn mê hơi lâu."

Dư Vũ Lam nghe anh nói , lại tự trách bản thân , cô đau lòng rơi nước mắt thêm lần nữa. Tiểu Đào dìu cô đi đến bên giường , Dư Vũ Lam ngồi xuống , tìm kiếm bàn tay anh , áp vào mặt , nghẹn ngào nói "Anh mau tỉnh dậy đi...chẳng phải...anh muốn bù đắp cho em sao ? Vậy thì anh...hãy mau mở mắt ra đi...hic...Lãnh Phong..."

Hoàng Phủ Lâm thờ dài , anh quay lưng bước ra ngoài .....

Dư Vũ Lam cầm khăn lau mặt cho Đường Lãnh Phong , rất cẩn thận , bây giờ đã tối , ăn vẫn chưa tỉnh dậy . Dù nói là hôn mê nhưng không ai nói cho cô biết khi nào anh sẽ tỉnh khiến cô càng thêm lo lắng.... Khi bóng đêm bao trùm bầu trời , ánh trăng sáng loe loét chiếu xuyên qua khung cửa khép chặt , bóng dáng nhỏ bé ngồi bên chiếc giường bệnh , thần thờ nắm lấy tay anh . Cô không thích phải chờ đợi trong vô vọng như bây giờ , nghĩ lại lúc cô đưa súng trước mặt anh tâm cô vốn không hề định bóp cò chỉ hù dọa anh . Nhất thời tức giận thôi... Những ngày qua cô cũng có thể cảm nhận được tình cảm anh dành cho cô...cô...chỉ là giận dữ nên mới nói anh biến mất khỏi thế giới này...

"Lãnh Phong...em xin lỗi , anh mau mau tỉnh dậy....nếu không em sẽ lại giận anh đấy..." - Dư Vũ Lam chạm nhẹ vết thương bên ngực trái , chua xót khẽ cất tiếng "Là do em bướng bỉnh , sớm đã nhận ra tình cảm của anh nhưng lại giả vờ không biết....có phải anh cũng đang trách em !??.....Lãnh Phong....anh mau mau tỉnh lại..."

---

*Cách...- Vương Trần đẩy nhẹ cửa đi vào , thấy cô nằm gục bên giường , anh đưa tay lấy áo khoác phủ lên người cô , nhìn bàn tay mảnh khảnh đang nắm chặt lấy tay Đường Lãnh Phong , trong lòng chợt đau nhói. Anh thờ dài , rồi cuộc thì cô vẫn chọn Đường Lãnh Phong mà không chọn anh ! Cũng phải , cô đối với anh sâu đậm như vậy thì làm sao có thể quên được !? Vương Trần quay sang nhìn Đường Lãnh Phong , nhếch miệng cười hơi hợt nói thực khê "Mau tỉnh dậy đi , nếu không tôi sẽ cướp lại cô ấy đấy !" Sau đó , bước chậm ra ngoài , bóng lưng vô cùng cô độc....

Ánh mặt trời ấm áp len lỏi chiếu vào căn phòng , cảm nhận được sự ấm áp kia , Đường Lãnh Phong từ từ mở mắt , điều đầu tiên anh thấy là khăn phòng màu trắng , và cảm nhận được tay mình đang bị nắm chặt , đưa mắt nhìn bên cạnh.... Dư Vũ Lam !? Anh ngỡ người khi thấy cô , không giấu được niềm hạnh phúc anh chợt cười , đưa tay vuốt nhẹ mái tóc cô.... Khi anh hôn mê , nghe bên tai có giọng nói của cô vậy có nghĩa là Dư Vũ Lam đã ở cạnh cô cả đêm... Cảm thấy cô người chạm vào đầu mình , Dư Vũ Lam nhú mắt mở mắt , thấy anh đang nhìn cô chăm chăm , đôi mắt mở căng .

"Làm em thức giấc anh xin lỗi..." - Đường Lãnh Phong mỉm cười , ánh mắt ôn nhu nhìn cô .

Đôi mắt cô chợt nhòe đi , ôm chặt lấy anh , khóc nức nở , có phải cô đang nằm mơ !??? Anh đã tỉnh và lại còn đang nói chuyện với cô , thấy cô òa khóc , anh xoa đầu Dư Vũ Lam vội hỏi "Sao vậy ?"

"Em xin lỗi , em không phải cố ý ! Lãnh Phong...thật may quá...anh không sao !" - Dư Vũ Lam vừa khóc vừa nói , cả người chợt run lên.

"Anh không sao , không cần phải xin lỗi , người nói câu đó là anh...cả đời này anh cũng không thể chuộc lại lỗi lầm Vũ Lam...em hãy tha thứ cho anh !" - Anh buông cô ra , cặp đồng tử đen láy nhìn thẳng vào đôi mắt to tròn của Dư Vũ Lam "Cho anh thêm một cơ hội nữa , một lần này...."

"Vâng !" - Dư Vũ Lam cắt ngang lời anh , cô hiểu anh định nói gì , vì cô đã nghe rất nhiều lần . Anh luôn ray rứt vì những lỗi lầm đã qua càng chứng minh anh thật tâm yêu cô.

" Em...vừa nói gì ?" - Không tin vào những gì mình vừa nghe , anh vội hỏi lại.

"Em đồng ý tha thứ cho anh !"

Đường Lãnh Phong ôm chặt lấy cô , vui mừng khôn xiết ! Anh bật cười , để lộ hàm răng trắng sáng , câu trả lời này anh đã chờ rất lâu , cuối cùng cũng được nghe. Dư Vũ Lam vội đẩy anh ra "Vết thương..."

"Không sao !" - Đường Lãnh Phong nỉ non nói , anh nâng cầm cô , đặt lên đôi môi đỏ mọng một nụ hôn thực sâu , đã hơn một năm anh không được ngắm nhìn cô , không được ôm cô vào lòng , bây giờ anh muốn cảm nhận tất cả. Đôi môi nóng bỏng bá đạo chiếm giữ môi cô , mạnh mẽ đi vào , mặc kệ cô đang cố vùng vạy , tách thẳng hàm răng của cô ra , quần lấy đầu lưỡi của cô , nhiệt tình mút lấy những ngọt ngào của cô.

Mùi vị này, anh đã mong chờ quá lâu, nhớ muốn điên lên...

Chương 13

Hơn một năm từ ngày mưa tầm tã đó, ngày mà Dư Vũ Lam bỏ đi khiến tim Đường Lãnh Phong như rạn vỡ cuối cùng cô cũng đã tha thứ cho anh !... Kể từ khi anh bị thương Dư Vũ Lam luôn ở bên cạnh quan tâm và chăm sóc anh nhưng vì mắt cô không nhìn thấy gì nên phải nhờ Tiểu Đào giúp đỡ. Mùa đông cũng sắp đến, vết thương của anh cũng sắp lành, Vương Trấn thường xuyên đến bệnh viện chủ yếu là để gặp Dư Vũ Lam.

"Vết thương anh đã lành rồi, không cần phải nhờ em chăm sóc nữa." - Đường Lãnh Phong ngồi trên giường bên đưa tay vuốt mặt cô. Dư Vũ Lam nghiêng đầu, trên khuôn mặt xinh xắn nở nụ cười nhẹ "Không sao, đợi khi lành hẳn đi."

Nhìn cô ngày nào cũng tất bật chăm sóc cho anh, Đường Lãnh Phong luôn tự trách bản thân, chẳng phải cô cũng cần người chăm sóc, anh khề thờ dài "Người cần chăm sóc chính là em, anh đã hứa sẽ chăm sóc cho em nhưng bây giờ thì ngược lại...thực xin lỗi..."

Dư Vũ Lam đưa tay chạm vào bàn tay to lớn đang đặt bên má, đôi mắt lấp lánh trong veo như có nước híp lại "Không sao, đợi khi nào anh khỏe, chăm sóc cho em cũng được. Bây giờ em không còn muốn nghe câu anh xin lỗi nữa."

Nghe cô nói lòng anh như vừa ăn phải mật đường, hạnh phúc vô cùng thì ra cô luôn dịu dàng và đáng yêu như vậy, vậy mà bấy lâu nay anh không nhận ra, thật đáng trách, anh như người hôn lên môi cô, dịu dàng liếm mát, cảm nhận hương thơm ngọt ngào của cô, không chút thô bạo mà cảm thụ.

Cánh cửa màu trắng đóng nhẹ lại, dựa lưng vào cánh cửa, đôi mắt chất chứa vô vàn đau khổ ngược lên, Vương Trấn thờ dài, nếu cô có thể vui vẻ không phiền não như trước thì anh...sẽ trả cô lại Đường Lãnh Phong. Dù đã biết trước kết quả nhưng sao tim anh vẫn rất đau... Anh yêu cô, yêu cô đến từng huyết mạch. Yêu cô đến mức tính mạng cũng không màng đến. Nhưng đáp lại tình cảm của anh là gì chứ? Vương Trấn cười khổ hít một hơi thật mạnh anh chậm rãi bước đi.

"Vũ Lam..." - Đường Lãnh Phong đột nhiên gọi cô.

"Vâng !?" - Dư Vũ Lam ngồi trong lòng anh, nghe anh gọi tên liền trả lời.

"Chúng ta về nhà nhé !"

"Nhà !?"

"Phải, hãy về căn hộ của anh ở Paris, đợi khi nào em phẫu thuật chúng ta sẽ về Trung Quốc, có được không?" - Anh đặt cằm trên vai cô, càng ôm siết lấy thân hình nhỏ bé kia hơn. Dịu dàng nói. Cô hơi bất ngờ, phẫu thuật!?? "Phẫu thuật gì vậy?"

"Mắt của em."

"Có thể trị được sao?"

"Tất nhiên." - Anh hôn nhẹ lên tóc cô, giọng cô đã đượm buồn nên anh hiểu cô đang lo lắng, ánh mắt nhu tình cung chiều cất tiếng "Em đừng lo, sẽ thành công mà !"

"Nhưng, đã nhiều lần em đến khám bác sĩ đều nói là do tâm lý bị kích động nên." - Thoáng có chút buồn bã hiện trên khuôn mặt cô. Phải, Đã rất nhiều lần cô đến bệnh viện để khám nhưng bác sĩ đều nói máu bầm đều tan hết chỉ là do bị kích động về tâm lý nên mắt cô cũng bị ảnh hưởng vài phần. Phải tự mình vượt qua kích động ấy thì đôi mắt cũng sẽ sáng lại.

Đường Lãnh Phong đau lòng ôm lấy cô chặt hơn, cung chiều nói "Vậy anh sẽ giúp em có những ngày tháng thật vui vẻ. Có được không? Bác sĩ cũng đã nói, máu bầm

trong não em không phải là nguyên nhân chính mà. Không cần phải lo."

"Vâng !" - Dư Vũ Lam mỉm cười, dựa vào lồng ngực rắn chắc của Đường Lãnh Phong. Chợt nhớ tới một chuyện quan trọng, cô vội lay anh "Lãnh Phong, em muốn gặp Vương Trấn...Em..."

"Anh hiểu mà, chiều anh sẽ đưa em về biệt thự của cậu ấy !"

"Ừm..." - Cô thờ dài...cô phải nói làm sao với anh đây !?

Chuẩn bị xong mọi thứ , vệ sĩ của Đường Lãnh Phong lái xe đến đứng chờ anh phía dưới bệnh viện. Một vệ sĩ đi vào phòng đỡ anh bước ra , còn Tiểu Đào thì đi theo.

Chiếc xe sang trọng rời khỏi bệnh viện đi đến căn biệt thự ở đại lộ Montaigne . Dừng trước căn biệt thự màu gỗ sẫm , Dư Vũ Lam chậm chậm bước xuống xe.

"Đề anh đưa em vào." - Đường Lãnh Phong nắm tay cô , âm thanh trầm thấp khẽ vang lên.

"Không sao , Tiểu Đào đưa em vào là được rồi !"

Nhìn bóng lưng cô , anh biết cô đang rất khó xử dù sao cô cũng đã ở bên Vương Trấn hơn một năm , cậu còn chăm sóc cô rất chu đáo thì cô...làm sao có thể khiến Vương Trấn tổn thương ???

Cánh cửa hình chữ nhật mở ra , Vương Trấn đang đọc báo thấy có người bước vào nên ngước mắt nhìn , thoáng có chút ngạc nhiên anh đứng dậy , vẫn dịu dàng chào đón cô "Tiểu Lam , có chuyện gì sao ?"

Cô trầm mặc một hồi , trầm ngâm cất tiếng "Vương Trấn , em đến để nói với anh , em. "

"Em sẽ sống cùng Đường Lãnh Phong ?" - Cắt ngang lời cô , Vương Trấn vẫn giữ bình tĩnh mà nói khiến cho cô sửng sốt , chỉ gật nhẹ đầu. "Em xin lỗi Vương Trấn và em...cũng cảm ơn anh thời gian qua đã bên cạnh chăm sóc em. Vương Trấn...thực sự xin lỗi anh !"

Vương Trấn nhìn cô , trong tim...một cơn đau nhói chợt phát ra , khiến anh mở miệng cũng rất khó , chỉ sợ sẽ để cô phát hiện ra anh đang đau khổ đến phát run.... Dư Vũ Lam thấy anh im lặng đưa tay ra chạm vào người anh "Vương Trấn....anh...hãy tìm người thích hợp với anh....em xin lỗi..."

"Tiểu Lam..."

"Vâng !?"

"Món quà em tặng anh để đáp lại tình cảm đó chỉ là hai chữ 'xin lỗi' ?" - Câu nói của Vương Trấn như một mũi dao đâm thẳng vào tim cô , Dư Vũ Lam lặng người , cô không biết phải trả lời anh như thế nào . "Đường Lãnh Phong tốt hơn anh sao , ở điểm nào chứ , xin em một lần nói cho anh biết 'tại sao'. Anh sẽ thay đổi, nguyện một lòng vạn nhất thay đổi vì em" - Vương Trấn nắm nhẹ hai bả vai cô , đặt ra câu hỏi mà cô không tài nào trả lời được . Chỉ thấy khóe mắt cô đỏ ngầu , vài giọt thủy tinh lấp lánh rơi xuống hai bên gò má trắng nõn . Anh đưa tay lau đi , vẫn là cử chỉ hết mực dịu dàng "Đừng khóc....có lẽ....chính anh cũng biết câu trả lời của em ! Em yêu anh sâu đậm như vậy thì một người ngoài như anh sao có thể thay thế chỗ anh !"

"Vương Trấn em...hic..." - Dư Vũ Lam muốn mở miệng nói nhưng lại không biết nói gì , mặc cho những giọt nước lạnh lẽo thấm vị mặn đau nhói chảy dài trên má .

"Anh sẽ trả em lại cho cậu ta nhưng nếu cậu ta khiến em đau khổ , làm em tổn thương , thì anh nhất định sẽ cướp em lại !"

Anh không trách cô , không một lời oán hận , ngược lại còn dịu dàng với cô cũng chính những điều đó khiến cô càng thêm đau nhói , cô không phải muốn anh đau mà vì cô thật sự không thể yêu anh....ngoài việc xin lỗi ra Dư Vũ Lam không còn biết phải làm gì . Cô cảm thấy bản thân mình thật tàn nhẫn với anh....

Vương Trấn đứng trước cửa nhìn theo bóng lưng cô , chợt một dòng nước chảy dài trên khuôn mặt anh tuấn , anh lặng người đứng nhìn , như một kẻ mất hồn , thì ra....ngay từ đầu anh đã là kẻ thua cuộc...Tim anh lúc này như vỡ vụn từng mảnh , anh chưa từng khóc vì ai , nhưng cô là người phụ nữ đầu tiên Vương Trấn này yêu sâu đậm , là người phụ nữ đầu tiên mà anh đồng ý bỏ tất cả để theo đuổi...vậy mà....những nỗ lực ấy chỉ được đền đáp bằng một câu xin lỗi...anh rất muốn nói với cô rằng "Nơi cuối con đường , vẫn có một bóng người đứng chờ em...tình yêu trong tim vạn nhất không thay đổi ! Chỉ cần em thấy mệt thì hãy quay đầu lại....anh vẫn đang đứng đây chờ đợi !." - nhưng chỉ sợ càng khiến cô đau lòng và khó xử , anh thờ dãi quay vào ngôi nhà trống vắng đầy hiu quạnh....

Đôi chân nhỏ bé từ từ rời khỏi cửa biệt thự , cố gắng thế nào cũng không ngăn được dòng nước mắt , Tiểu Đào kéo vali đi bên cạnh cô cũng cảm thấy Vương Trấn rất đáng thương.

"Có phải anh ấy rất đau ?"- Dư Vũ Lam chợt hỏi Tiểu Đào , cô ngẫm nghĩ rồi mới cất tiếng "Vâng ! Đôi mắt ngài ấy cũng đã dần hóa đỏ..."

"Vũ Lam..." - Tiếng gọi của Đường Lãnh Phong vang lên , anh đứng dựa vào xe chờ cô đã rất lâu , khi thấy cô bước ra , nhưng lại cúi mặt mà đi , anh tự hiểu cô đang khóc...Dư Vũ Lam dừng lại , dù phía trước là bóng tối , cô cũng có thể cảm nhận được anh đang đứng trước mặt cô

Rất gần...

Rất gần...

"Lãnh Phong...." - Dư Vũ Lam òa khóc chạy đến ôm chặt lấy anh , Đường Lãnh Phong để mặc cho cô khóc vì anh biết cô đang rất khó xử và đau lòng , không sao....chỉ một lần này thôi....anh đồng ý để cô khóc vì người đàn ông khác...

Dư Vũ Lam siết chặt lấy anh , lần đầu tiên cô khiến Vương Trấn khóc , anh luôn tốt với cô vậy mà cô lại làm tổn thương anh , trả ơn anh bằng cách này sao !??? Tim Dư Vũ Lam thực rất đau nhói...

Dur Vũ Lam dựa đầu vào vai Đường Lãnh Phong, cô vừa mới thiếp đi. Chiếc xe chạy dọc đại lộ Montaigne, rời khỏi khu đường tấp nập rất nhanh, dừng trước tòa biệt thự thự màu trắng, Đường Lãnh Phong mở cửa xe, ôm cô vào lòng, chậm rãi bước vào nhà. Hoàng Phủ Lâm đứng chờ ở cửa mắt thấy anh bế cô định sẽ hỏi, nhưng Đường Lãnh Phong liền cất tiếng "Cô ấy đang ngủ !" Nói xong anh lướt qua người Hoàng Phủ Lâm đi vào nhà, anh mở to mắt khó hiểu lại có chuyện gì sao ?

Đặt cô nằm xuống, anh đưa tay chạm nhẹ vào khuôn mặt còn vương vài giọt nước mắt, giọng anh chùn xuống, nói thật khẽ "Dù có là ích kỷ cũng được, anh muốn trong tim em mãi mãi chỉ có anh, không được khóc vì người khác !" - Rồi cúi người hôn thực sâu lên đôi môi đỏ mọng, như đánh giấu chủ quyền chỉ thuộc riêng anh....

Dur Vũ Lam ngủ một lúc lâu mới tỉnh dậy, đưa tay dịu dịu đôi mắt ướt nhẹp, cô ngồi dậy cẩn thận bước xuống giường, nơi đây có mùi hương thật là quen thuộc...là trầm luân kết hợp với hương lavender. Hương thơm này khiến cô nhớ lại căn phòng trước kia, cô chột mím cười, bước chậm rãi Dur Vũ Lam đưa tay tìm kiếm cánh cửa.

Theo hương thơm phát ra cô đi đến nơi phát ra hương thơm ấy, không biết là ai đang nấu ăn, có thể là rất ngon, tiếng chuông leng keng phát ra từ cây gậy trên tay Dur Vũ Lam, Đường Lãnh Phong đang xào nấu thứ gì đó liền quay lại, mắt thấy cô đang đi vào, đưa tay tắt bếp rồi bước đến ôm lấy thân hình bé nhỏ trước mặt "Em dậy rồi sao ?"

"Vâng ! Anh đang nấu cơm sao ?"

"Phải !" - Anh mỉm cười dịu cô đến cái ghế ở bàn ăn dịu dàng lên tiếng "Nào, ngồi xuống đây, đợi anh nấu xong sẽ cho em ăn thử !"

"Ừm" - Dur Vũ Lam gật đầu híp mắt cười. Cứ thế cô ngồi trong bếp chờ anh. "Thực rất muốn nhìn dáng vẻ đứng bếp của anh !" Câu nói khiến cho anh khựng lại một chút, cả cô cũng sững người, cô vốn chỉ suy nghĩ thôi, không ngờ lại nói ra.

"Sẽ nhanh thôi, em sẽ thấy dáng vẻ phong độ của anh !" - Đường Lãnh Phong nói đùa.

"Anh đứng bếp thì có gì phong độ ? Bất quá chỉ giống một ông chồng đảm đang thôi." - Dur Vũ Lam quệt mồm nói, không ngờ anh lại cao ngạo và tự kỷ như thế. Anh nhíu mày "Người đàn ông của em dù chỉ đứng im cũng rất phong độ rồi, huống chi là việc nấu nướng còn con này !"

Cô bật cười, ai...anh sao có thể tự cao quá mức như thế ? "Haha...anh đang tự kỷ sao ? Hahah...." Nhìn cô cười vui vẻ như vậy anh rất hài lòng, khoe miệng giương lên "Đợi lát nữa em sẽ biết được tài nghệ của anh thôi !"

"Lãnh Phong, Phủ Lâm và Tiểu Đào không có ở nhà sao ?"

"Tiểu Đào đi mua ít đồ, còn Phủ Lâm đang giải quyết một số việc !"

"Ừm !"

Một lát sau, đồ ăn được bày ra bàn Hoàng Phủ Lâm và Tiểu Đào cũng vừa mới về, nên vào bàn ăn chung. Đường Lãnh Phong đưa muỗng cho cô, xới thật nhiều cơm để trước mặt. Dịu dàng nói "Để anh dứt cho em."

"Ừm...không cần !"

"Nào, ngoan một chút. Để anh dứt ! Há miệng ra !" - Anh cố dụ dỗ.

Dur Vũ Lam ngập ngừng, cô đâu còn nhỏ, thực xấu hổ "Tiểu Đào và Phủ Lâm đang ở đây mà !"

"Họ không có ở đây !"

Đường Lãnh Phong tỉnh bơ nói, còn hai người ngồi bên cạnh đang ăn cơm liền khựng lại, ngược mắt nhìn kẻ vừa nói ra câu đó. Hoàng Phủ Lâm nhíu mày, không có ở đây ? Anh dám xem cậu là không khí hay sao ? Rõ ràng là đang ngồi ăn mà. Hoàng Phủ Lâm định mở miệng nói thì bắt gặp ánh mắt sắc bén của Đường Lãnh Phong, ý tứ như 'Cậu hãy im lặng mà ăn đi !'

"Vừa nãy không phải hai người đều ở đây sao ?"-Dur Vũ Lam nhíu mày, họ rời đi lúc nào ?

"Có công chuyện nên cả hai đều đi rồi, được rồi nghe lời anh. Há miệng ra !"

Dur Vũ Lam đành phải nghe lời anh, nhai nhai một hồi cô cất tiếng "Woa...ngon quá !"

"Thế nào ? Rất ngon phải không ?"

"Ừm...rất ngon...hihih.." - Dur Vũ Lam híp mắt cười tươi, thật không ngờ anh lại nấu ăn ngon như vậy. Câu trả lời của cô khiến anh rất hài lòng. Cứ thế anh vừa ăn vừa dứt cho cô. Hoàng Phủ Lâm và Tiểu Đào thì vẫn im lặng ăn cơm, làm đúng vai trò của mình là không khí trong bàn ăn này. Trong lòng anh vô cùng bức bối, cái tên Đường Lãnh Phong chết tiệt, dám đối xử với anh như vậy....

Chương 14

Dư Vũ Lam nằm trên chiếc giường êm ái trong phòng, cô lẩn qua lẩn lại không thể ngủ được! "Ủm..." - Ngáp nhẹ một cái, không hiểu sao cô thấy rất khó ngủ, chợt cánh cửa phòng mở ra. Dư Vũ Lam giật mình, vội kéo chăn giả vờ ngủ. Bóng đèn cao lớn bước chậm rãi đến bên giường, Đường Lãnh Phong ngồi bên mép giường, tìm cô đập rất mạnh sợ đến nỗi phải nín thở.

"Tại sao lại nín thở?" - Đường Lãnh Phong nở nụ cười tà mị nhìn đắm đắm vào khuôn mặt nhỏ bé kia, anh đã sớm nhận ra cô còn thức.

"... .." Dư Vũ Lam vẫn bướng bỉnh giả vờ ngủ.

"Em có thể chịu đựng được bao lâu?"

Dư Vũ Lam mở mắt, đỏ mặt hỏi "Anh...vào đây làm gì?"

Anh tự nhiên ngồi lên giường, kéo tấm chăn bông trên người cô ra, tỉnh bơ nằm xuống. Dư Vũ Lam giật mình "Anh làm gì vậy?"

"Em còn hỏi sao? Tất nhiên là đi ngủ rồi!"

"Sao không ngủ ở phòng anh!?"

"Không thích." - Quảng cho cô hai chữ ngắn gọn, Đường Lãnh Phong nhắm mắt mà ngủ, chẳng cần biết cô đang xấu hổ hay tức giận, anh cứ bình tĩnh mà nằm bên cạnh cô.

"Đường Lãnh Phong...mau tránh ra! Đây là phòng của em, ai cho phép anh tự tiện đi vào hả?" - Cô giận dỗi xua đuổi.

Quay mặt sang nhìn Dư Vũ Lam, từ tốn mà mở lời "Nhưng đây là nhà anh! Anh muốn ngủ ở đâu cũng được."

Dư Vũ Lam giận đến bốc khói, chết tiệt, anh sao lại ngang ngược đến thế nhưng.... ..đây quả thật là nhà của anh...mà khoan đã....dù sao hiện tại đây cũng đã trở thành phòng của cô, cô phải có quyền chứ. Tính cách bướng bỉnh của Dư Vũ Lam không cho phép mình chịu thua anh, nên cãi lại "Anh đã giao căn phòng này cho em rồi, vậy thì em là chủ. Anh mau đi ra ngoài."

"Dù có giao cho em hay không thì đây vẫn là nhà của anh! Hơn nữa....em có trả tiền để mua căn phòng này hay sao?" - vẫn giữ bình tĩnh, Đường Lãnh Phong thích thú trả lời. Khiến cô ảm ức không thể chịu được, liền vùng vằng ngồi dậy "Được, nếu anh thích ngủ ở đây, thì em đi ra ngoài...hừ..."

"Oái..." Vừa định bước xuống giường, từ đằng sau cánh tay to khỏe của Đường Lãnh Phong, đã kéo ngược cô lại, khiến thân hình nhỏ bé ngã vào lòng anh. Dư Vũ Lam đỏ mặt hồn giỗi "Anh làm...um..." Đường Lãnh Phong nhanh chóng chặn cái niêng nhỏ xinh lại bằng một nụ hôn, cho nên mọi lời nói đều bị anh nuốt trôi hết. Đầu lưỡi dịu dàng quấn lấy lưỡi cô, không quá khẩn trương mà tiến sâu vào cả hơi thở cũng bị anh chiếm đoạt, Dư Vũ Lam mở to mắt, hai tay đánh liên tục vào lồng ngực anh, muốn thoát khỏi anh, nhưng lưỡi anh linh hoạt chui vào, vướng víu cô, làm cô không cách nào thoát ra, ngược lại để mê ly trí, dần dần say đắm trong cái hôn này. Hồi lâu sau, Đường Lãnh Phong mới lưu luyến buông cô ra, ôm cô vào trong lòng, âm thanh trầm thấp khẽ vang lên "Anh muốn ôm em lúc ngủ! Thật sự rất muốn ôm em vào lòng."

"... .." - Dư Vũ Lam không trả lời, anh nhứ nhứ mảy màng cô ra, vừa cúi xuống thì bàn tay nhỏ bé của cô đưa lên che mắt anh "Không...không được nhìn!"

"Tại sao?" - Đường Lãnh Phong khó hiểu hỏi, đưa tay kéo tay cô ra

"Em đã nói là không cho anh nhìn mà!" - Dư Vũ Lam hét lên, vừa đứng lúc anh đã kéo tay cô ra khỏi mặt, đôi mắt chợt mở căng ra. Người phụ nữ trước mặt anh....quả thực rất đẹp...Khuôn mặt đỏ ửng, đôi mắt to tròn nhìn anh, dù cho cô không thấy được gì, nhưng sâu trong ánh mắt vẫn xuất hiện hình bóng của anh, mái tóc màu hạt dẻ xòa trên gối. Áo ngủ bị trượt xuống, nơi đầy đà của cô thoát ẩn thoát hiện dưới lớp áo mỏng, có lẽ vì bị anh hôn quá lâu nên mặt cô càng đỏ hơn, Dư Vũ Lam lúc này rất quyến rũ gần như đã mê hoặc anh. "Anh.... ..em....em ra ngoài!" - Dư Vũ Lam bối rối đẩy anh ra, nhưng Đường Lãnh Phong lại giữ cô lại đè xuống giường. Cô sợ hãi hỏi "Anh....muốn làm gì?"

"Em thử nghĩ xem!" - Đường Lãnh Phong nở nụ cười gian ác cúi người xuống bên tai cô thổi khí, hơi thở anh nóng bỏng gần như muốn thiêu rụi cô, Dư Vũ Lam run nhẹ một cái "Em...làm sao biết được?"

"Em còn có thể giả vờ không biết sao?" - Anh cắn nhẹ vành tai đang đỏ ửng, cô phát 'um' rất khẽ, khuôn mặt càng thêm đỏ.

"Đừng lo, anh sẽ dịu dàng với em!" - Lời nói ngon ngọt vang lên bên tai, Dư Vũ Lam vốn đã bị anh mê hoặc từ lâu nhưng vẫn cứng đầu chống đối "Không được, em không muốn! Buông em ra!"

"Em không muốn !? Vậy anh sẽ làm em muốn !" - Bàn tay luồn vào trong áo ngủ rộng thùng thình của cô, chơi đùa vớ vè. Cô càng chống đối, Đường Lãnh Phong càng sờ hăng hai hơn. Tỉ lệ lớn nhỏ, mềm mại của cô đều làm cho anh rất hài lòng, sờ rất thoải mái, không nỡ buông tay. Dư Vũ Lam thờ dốt , yêu kiều rên lên !

"Lãnh Phong....dừng lại !"

Chặn luôn cái miệng nhỏ nhắn đang lải nhải của cô, kéo tay cô ra, đặt ngay ở nơi đang sưng vù của mình, hai mắt đỏ hoe nhìn cô. "Em có cảm nhận được không? Anh bây giờ muốn em!"

Vừa dứt lời, anh liều kéo cao áo ngủ của cô lên, cắn một cái vào núm hoa đáng yêu của cô, ở trên đó xoay tròn dịu dàng liếm mát, nó đưa đến cảm giác như có từng luồng điện làm cho cô tê dại, làm cô quên hết mọi chống trả.

Đầu óc của cô bị chiếm giữ, bị lấp đầy bởi ham muốn, ở dưới càng ngày càng nóng.

Một bàn tay của Đường Lãnh Phong xoa nơi nữ tính của cô, bàn tay ngay lập tức ẩm ướt , liền nở nụ cười xấu xa. "Em xem, em còn muốn hơn cả anh... .." "Dư Vũ Lam xấu hổ , khuôn mặt đỏ như trái cà chua chín , trách ngược lại anh "Là anh cố tình....um...." Ngón tay đâm sâu vào vùng cấm địa , thông thả đều đều , lúc chậm lúc nhanh . Cô mở to mắt , hai tay che miệng lại không cho những âm thanh dâm dục kia phát ra. Đường Lãnh Phong nhếch miệng cười "Tại sao phải che miệng ?" Cúi người liếm bàn tay của cô , Dư Vũ Lam giật mình , theo phản xạ mà buông tay ra , lợi dụng thời cơ anh đưa lưỡi mình vào miệng cô , hôn thực sâu hút hết mật ngọt trong miệng cô . Phía dưới , ngón tay thon dài rút ra , vật nam tính của anh cũng bắt đầu xâm nhập . Dư Vũ Lam siết chặt lấy anh , cắn chặt môi dưới .

"Ừm... ..em chặt quá.... ..Lam Lam...thả lỏng !" Đường Lãnh Phong bây giờ hoàn toàn chìm đắm, không thể kiểm soát được tốc độ, động tác càng ngày càng nhanh, càng ngày càng mạnh, giống như không đảm thủng cô thì không ngừng nghỉ. Tiếng hét rít qua từng kẽ răng , cô thờ dốt , ở dưới thân thể anh mà vận vẹo , đầu óc choáng váng chỉ biết gọi tên anh "Ừm...Lãnh...Phong !"

"Gọi tên anh !" - Hơi thở Đường Lãnh Phong cũng chậm lại , cúi xuống bên tai cô thì thầm , mồ hôi nhỏ từng giọt.

"Ph...Phong !" - Hai cánh tay mảnh khảnh leo lên cổ anh , Đường Lãnh Phong ôm chặt lấy cô , lực chạy nước rút ngày càng nhanh , ánh trăng mờ ảo bên khung cửa chiếu rọi lên khuôn mặt nhỏ bé của cô đẹp đến mê người khiến dục vọng tham muốn cô càng cao như lấp đầy lí trí anh.

"Lam Lam....anh yêu em ! Anh yêu em.....!"- Lời mật ngọt biến mất trên đôi môi mỏng khiêu gợi của Đường Lãnh Phong , cùng lúc đó cô ôm anh đi đến thiên đường...

Sóng gió trôi qua , Dư Vũ Lam nằm trong lòng anh giận dỗi. Đường Lãnh Phong vuốt mặt cô , nỉ non nói "Còn vương vấn sao ?"

"Vương cái đầu anh ! Hừ...." - Cô thụi một đấm vào lồng ngực rắn chắc , bặm môi trả lời.

"Lam Lam..."

"Chuyện gì ?"

"Lam Lam..."

Cô cau mày khó hiểu "Em vẫn đang nghe mà !"

"Anh yêu em , vạn kiếp luôn yêu em, Lam Lam....." - Câu nói của anh khiến cô chột sững người , sống mũi cay cay , rúc đầu vào lồng ngực anh , nước mắt chột lẩn dài "Em cũng yêu anh !"

Vòng tay chắc khỏe ôm chặt lấy cô như không còn một kẽ hở "Sau này đừng rời xa anh nữa , được không ?"

"Vâng !" - Cô mỉm cười , hai người cùng nhắm mắt lẳng lặng chìm vào giấc ngủ !

Sáng sớm , ánh nắng ban mai dần hé lộ sau tấm rèm cửa , Đường Lãnh Phong ngồi dựa vào giường , để đầu cô gối lên chân mình , ánh mắt ôn nhu ngắm nhìn khuôn mặt say ngủ của Dư Vũ Lam

Ánh nắng chiếu lên khuôn mặt hồng hào của cô , Dư Vũ Lam nhủ mảy , thật lâu sau đó mới mở mắt ra . Ánh mặt trời hôm nay đột nhiên trở nên thật ấm áp , khẽ phủ lên tán lá non bên ngoài cửa sổ sát đất . Lặng tâm nghe , có thể nghe được tiếng chim hót. Lần đầu tiên cô thấy ban mai lại ấm áp và dễ chịu như vậy . Paris hôm nay thật đẹp.... Cô ngồi dậy , dịu đôi mắt ướt nhẹ , vô tình thấy vẻ mặt tuần tú rạng ngời của anh "Phong...um..." - Chột nhận ra trên người không một mảnh vải che thật , liền gặp người xuống đê lên người anh . Đường Lãnh Phong mỉm cười "Chào em !"

"Chào anh !" - Dư Vũ Lam ngược mặt lên nhìn anh , vẻ mặt cực kỳ hạnh phúc . Đôi mắt híp lại , trong mắt còn hiện ý cười hai gò má ửng hồng . Cô xinh đẹp hết như thiên sứ . Trong thoáng chốc , Đường Lãnh Phong cứ ngỡ cô không phải người , mà là tiên nữ hạ phàm...

Anh đưa tay sờ gáy cô , ép vào lòng mình , quay mặt sang chỗ khác , anh cũng không phát hiện ra mặt mình đang đỏ ửng. "Thật là.....tại sao lại nhìn anh bằng ánh mắt đó !?" Dư Vũ Lam khó hiểu ngược mặt lên , đưa mắt nhìn anh "Sao mặt anh lại đỏ như vậy ?"

"Làm gì có !" - Anh vội phủ nhận . Dư Vũ Lam cười hì hì "Haha....chắc không phải là anh đang xấu hổ đó chứ !?"

"Em dám chọc anh ?" - Đường Lãnh Phong áp tay vào mặt cô , nở nụ cười gian ác nhìn cô.

"Em...em...không có chọc anh , em chỉ nói sự thật thôi !" - Khuôn mặt cô đỏ ửng , vội né tránh anh. Đường Lãnh Phong chột sững người , cô thấy anh đỏ mặt !? Vậy có nghĩa là..."Lam Lam , em vừa nói gì ?"

"Em nói là nói đúng sự thật !"

"Câu trước !"

"Khuôn mặt anh đỏ ửng !"

"Em có thể thấy được rồi sao ?"

"Phải rồi..." - Cô bất ngờ , đã thấy được rồi . Cuối cùng cô cũng đã thoát khỏi bóng tối . Cả đời này không cần phải nhờ người khác giúp đỡ . Đường Lãnh Phong vui mừng , ôm cô vào lòng, cô đã có thể nhìn thấy. Anh xoa đầu cô , nỉ non nói "Lam Lam...anh yêu em!"

Dư Vũ Lam mỉm cười , dòng nước mắt lăn dài , rúc đầu vào lồng ngực anh , khẽ cất tiếng "Em cũng yêu anh !"

--- ----- ---

"Tiểu thư , cô thấy lại rồi sao ? Thật hay quá !" - Tiểu Đào nắm lấy tay cô vui vẻ nói.

"Ừ !" - Cô dịu dàng trả lời

"Phải rồi , Lãnh Phong . Tôi vừa nghe trợ lý Mã nói , Quách đồng đang làm loạn ở công ty." - Hoàng Phủ Lâm vỗ vai anh , khuôn mặt trở nên cực kỳ nghiêm túc.

"Làm loạn !?"

"Phải , ông ta tự ý lấy tiền công ty đem đi đầu thầu những thứ vô nghĩa , còn dám lén bán cổ phần của công ty."

"Hừm...ông ta to gan hơn tôi nghĩ..." - Đường Lãnh Phong nhếch miệng cười hời hợt , thực không ngờ người của anh lại dám làm phản , xem ra anh phải nhanh chóng trở về Đài Loan thôi... Cặp đồng tử đen láy chùng xuống , chợt xuất hiện một tia lạnh lùng khiến người khác sợ đến nể ngay cả thờ cũng không dám. Cả khuôn mặt như đen hết một nửa đủ biết anh đang tức giận đến mức nào...

"Phong..." - Cánh cửa chợt mở ra , cái đầu nhỏ bé lộ ra , theo giọng nói ánh mắt của anh hướng ra cửa , mọi tức giận thoáng chốc đều biến mất trong không trung thay vào đó là khuôn mặt vô cùng dịu dàng "Lại đây !"

Dư Vũ Lam bước chậm rãi đến gần anh , cánh tay rắn chắc vươn ra kéo cô ngồi lên đùi mình , nỉ non hỏi "Tìm anh có chuyện gì sao ?"

"Ừm...vừa nãy có nghe anh nói sẽ trở về Đài Loan."

"Không cần vội , nếu em muốn ở lại đây chơi thêm vài tháng cũng được!" - Đường Lãnh Phong mỉm cười dịu dàng , điểm nhẹ lên má cô một nụ hôn.

"Phong...ở công ty có chuyện sao ?" - Dư Vũ Lam ngập ngừng hỏi , không phải cô nghe lén mà vì vừa đi tới phòng cầu anh thì đã nghe thấy nên định gõ cửa đi nhưng sợ làm gián đoạn chuyện của anh và Hoàng Phủ Lâm.

"Ai da....gọi tên thân mật như vậy sao , thật là...tôi chịu không nổi cảnh tượng kinh khủng này đâu . Hai người cứ tự nhiên ha." - Hoàng Phủ Lâm rung mình một cái , sao bọn họ có thể đứng trước mặt anh mà thân mật như thế thật là kinh dị...Anh lắc đầu bỏ ra ngoài , trước khi đi đến cửa cũng không quên buông lời trêu chọc cô "Vũ Lam...thân mật quá coi chừng cậu ta nổi thú tính đấy !"

Cô chột đỏ mặt , Đường Lãnh Phong bật cười , áp tay vào mặt cô , cưng chiều nói "Em muốn ở lại Paris bao lâu cũng được , đừng lo."

"Không cần , em muốn về Đài Loan."

"Không phải em rất thích Paris sao ?"

"Em muốn về nhà !" - Cô ôm cổ anh , nhẹ giọng trả lời.

"Được , ngày mai chúng ta sẽ về Đài Loan."

"Ừm...Trước khi đi em muốn gặp Vương Trấn !"

"Em muốn sao cũng được , tùy em quyết định." - Đường Lãnh Phong nhéo nhẹ má cô , híp mắt nói.

Ngày hôm sau , khi đã chuẩn bị hết hành lý , Đường Lãng Phong lái xe đưa Dư Vũ Lam đến nhà Vương Trấn. Đứng trước cửa , cô đưa tay bấm chuông cửa , bấm rất nhiều lần nhưng không có người trả lời. Dư Vũ Lam nhủ mày , không lẽ anh đi vắng.

"Lam Lam..." - Đường Lãng Phong cất tiếng , đưa cho cô bức thư trên tay. " Anh thấy trong hộp thư. Là của em " - Cô đưa tay cầm lấy , những dòng chữ được viết rất rõ ràng .

Tiểu Lam , khi em đọc bức thư này anh đã rời khỏi Pháp . Anh muốn đi du ngoạn khắp nơi . Em đừng lo , anh không cảm thấy buồn nữa đâu . Phải rồi , khi nào hai người làm đám cưới nhớ gửi thiệp cho anh. Tiểu Lam...cảm ơn em trong một năm qua đã luôn bên anh !

Giọt nước lấp lánh rơi xuống bức thư , làm nhòe đi vài chữ. Đến phút cuối anh vẫn cảm ơn cô !? Đường Lãng Phong ôm cô vào lòng , bàn tay nhỏ nhắn siết lấy áo anh nức lên từng tiếng , cô nợ Vương Trấn rất nhiều.

Máy bay cất cánh đưa cô rời khỏi Paris trở về với Đài Loan . Nơi cô và Đường Lãng Phong gặp mặt nhau....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Phúc Hắc: Không Nên Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Chuyến bay kéo dài vài tiếng , cả bốn người đặt chân xuống Đài Loan rộng lớn.

"Tiểu thư , chắc phải chia tay cô ở đây rồi." - Tiểu Đào mỉm cười.

"Tại sao ?" - Dư Vũ Lam ngỡ ngàng không lẽ Tiểu Đào định đi đâu !?

"Hai người có cuộc sống riêng , em không nên làm phiền!"

"Không được !"

"Tiểu thư."

"Cô cứ ở lại , không sao." - Đường Lãng Phong cất tiếng .

"Phải đó , em cứ ở lại cùng ta." - dư Vũ Lam cố gắng thuyết phục Tiểu Đào. Cô không thể bỏ mặc cô ấy. Dù sao hay người còn thân thiết hơn cả chị em mà.

"Nhưng..."

"Được rồi , Vũ Lam em đừng lo . Anh sẽ giúp em chăm sóc Tiểu Đào." - Hoàng Phủ Lâm chột lên tiếng khiến họ ngớ người. Anh nhếch miệng cười "Nhà tôi đang thiếu người , em cứ về nhà tôi." - Nói xong liền đưa tay kéo cô đi.

"Này , khoan đã , buông tôi ra." - Tiểu Đào vùng vằng . Sao anh có thể tùy tiện quyết định mọi việc như thế chứ ?

Dư Vũ Lam ngây người đứng nhìn Hoàng Phủ Lâm kéo Tiểu Đào đi. Không lẽ.....

"Được rồi , về nhà thôi." - Đường Lãng Phong nắm tay cô bước đi . Để đồng vali đằng sau cho vệ sĩ .

"Nếu em mệt , cứ dựa vào vai anh . Khi nào về đến nhà . Anh sẽ gọi em dậy." - Anh đặt đầu cô dựa vào vai mình , cứng chiều nói.

"Ừm..."

Chiếc xe dừng trước tòa biệt thự xa hoa , Đường Lãng Phong giang tay bế cô ra khỏi xe , anh chậm rãi bước vào nhà. Trước cửa lão quản gia cùng toàn bộ người hầu trong nhà đều đứng chờ anh. Khi thấy anh xuất hiện liền đồng loạt cất tiếng "Chào mừng ngài trở về. !" Đường Lãng Phong nhàn nhạt liếc mắt nhìn người trước mặt khiến cho họ phát run , đưa mắt nhìn cô chỉ thấy cô nhủ mày một cái rồi rúc đầu vào lồng ngực anh tiếp tục ngủ mới thở phào lướt qua đám người hầu đi lên tầng một . Lão quản gia già thở phào , trời ạ ! Xém chút nữa là toi cái mạng già này rồi!

Nhìn khuôn mặt say ngủ của Dư Vũ Lam khoe miệng anh chột giương lên , tạo một đường cong rõ ràng . Đôi môi đỏ mọng khẽ đóng mở xem ra cô đang có một giấc mộng đẹp. Anh cúi người điểm nhẹ lên môi cô một nụ hôn rồi đi ra ngoài...

Tại tòa cao ốc nguy nga , hoành tráng với 90 tầng được lợp lợp kính cách âm và chịu lực rất tốt. Trước cửa treo tấm bảng bằng mạ vàng với dòng chữ rõ ràng "Tập đoàn chứng khoán Lãnh Phong." Đây là trụ sở chính của công ty. Chiếc siêu xe Aston Martin trắng sang trọng dừng trước cửa , vệ sĩ vội chạy đến cúi đầu chào anh . Đường Lãnh Phong bước xuống xe , anh khoác trên mình bộ Âu phục trắng , áo sơ mi đen , hôm nay đặc biệt không thắt cà vạt , không cài hai nút trên để lộ lồng ngực vạm vỡ và quyến rũ . Tháo chiếc kính mát ra , anh thông thả bước vào. Mọi người trong công ty khi thấy anh liền cung kính chào trên mặt hiện thêm vài sự bất ngờ , đã hơn ba tháng tổng giám đốc đã không đến công ty vậy mà hôm nay đột nhiên lại xuất hiện !???

Cửa thang máy bằng mạ vàng giành riêng cho giám đốc mở ra , anh bước vào. Đến tầng 80 cánh cửa mở ra . Đây là tầng giành riêng cho anh với đầy đủ tiện nghi.

"Em sẽ mang cơm đến cho anh." - Giọng nói trong trẻo của Dư Vũ Lam vang lên qua điện thoại.

"Không cần , như vậy rất bất tiện."

"Không sao . Em muốn cùng ăn cơm với anh . Anh bận không về nhà được vậy em sẽ đến công ty cùng anh."

"Được . Nhớ cẩn thận. Phải rồi khi đến công ty cứ vào thang máy giành riêng cho anh." - Đường Lãnh Phong chiều dẫn dò cô.

"Vâng !"

Anh chợt cười , chỉ một lát nữa thôi cô sẽ đến đây. Nếu không phải bận kiểm tra đồng hồ sơ này và vụ của Quách đồng thì anh đã về ăn cơm cùng cô rồi. Đưa tay bấm nút gọi trên điện thoại để bàn , anh cất giọng "Một lát nữa sẽ có một cô gái tên Vũ Lam đến tìm tôi cứ để cô ấy dùng thang máy của tôi." Nói xong liền quay lại công việc . Phải nhanh chóng hoàn thành công việc để cùng cô về nhà.

-----

*Cộc cộc.... "Phong...lâu lắm rồi em mới thấy anh đi làm đó?" - Thư kí Hách Linh mở cửa đi đến gần anh. Đường Lãnh Phong vẫn chú tâm làm việc không thèm trả lời.

Hách Linh vòng ra sau ôm ấp anh , nũng nịu nói tiếp "Anh à....đừng như vậy mà !"

"Buông ra !"

"Phong..."

"Chết tiệt , cô....."- Vừa quay đầu lại , anh đã bị cô ả hôn bất ngờ . Đường Lãnh Phong tức giận đẩy Hách Linh ra , con tức giận đập đến đỉnh đầu. Vừa định đưa tay lên đánh cô ả thì bên ngoài đã có tiếng người.

" Phong...."

Anh giật mình quay lại , là cô....người đứng trước cửa phòng là Dư Vũ Lam và Hoàng Phủ Lâm. Anh vội vàng giải thích "Lam Lam....anh không phải...."

"Em hiểu rồi !" - Cô cắt ngang lời anh , bước đến bàn làm việc đặt hai hộp bento (hộp cơm) xuống , đẩy anh qua một bên khiến anh sững người , tiến lên phía trước. Đưa mắt nhìn về mặt đầy thách thức của Hách Linh "Cô là ai ?"

"Tôi sao !? Là thư kí cùng người yêu của Phong !" - Cô ả ồng ẹo trả lời , còn tình tứ liếc nhìn Đường Lãnh Phong.

Dư Vũ Lam nghe câu trả lời , nhất thời tức giận mà siết lấy vạt áo .... "Hừ...thật hoang tưởng . Cô nghĩ hạng phụ nữ như cô mà có tư cách làm người yêu của anh ấy sao. Nực cười..." - Dư Vũ Lam nhếch miệng cười hời hợt như có như không lườm cô ả. Đường Lãnh Phong đứng một bên nhìn thấy rất hứng thú . Hoàng Phủ Lâm vội kéo anh ra "Này...sao cậu không can ?"

"Cậu không biết sao ? Phụ nữ đáng sợ nhất là khi ghen . Tôi muốn biết , khi ghen....Lam Lam sẽ như thế nào !" - Đường Lãnh Phong hí hóp mắt cười đầy thích thú. Còn anh chỉ biết lắc đầu. Tên này...thật khó hiểu.

"Vậy còn cô là cái thá gì ?" - Hách Linh tức giận hỏi.

Cô cười mỉa mai , giả vờ như đang suy nghĩ việc gì đó rồi mới trả lời "Tôi là vợ của Phong !"

" Cậu nghe thấy chưa ? cô ấy nói mình là vợ tôi đấy !" - Đường Lãnh Phong cười ha hả , hất mặt về phía Dư Vũ Lam . Thì ra là anh muốn biết anh yêu cô đến mức nào sao ?

"Hahaha.....phụ nữ trên đời này hầu hết đều nói mình là vợ của anh ấy. Không thì là người yêu. Cô là người xếp thứ mấy đây ?"

"Phải , nhưng những người đó chỉ là hạng phụ nữ qua đêm rồi bỏ. Còn tôi..." - Dư Vũ Lam chậm chậm bước lại gần Hách Linh , nghiêng đầu , vẻ mặt vô cùng kiêu ngạo "Đã ở bên anh ấy hai năm cô nói thử xem...tôi đối với anh ấy như thế nào ?"

"Tự kỷ ! Cô thật biết đặt điều."

"Cô chỉ có thể chạm vào anh ấy khi anh ấy mất cảnh giác , còn tôi....dù là có hay không , ban ngày hay ban đêm đều có thể chạm vào.....bất-cứ-lúc-nào-tôi-thích." - Nhấn mạnh sáu chữ cuối , Dư Vũ Lam hất mặt nói. Khiến cô ả gần như bốc hỏa còn anh đứng một bên càng ngày càng hứng thú.

"Cô."

"Sao hả !? Tức giận gì chứ !? Cô trong lòng anh ấy không đáng một xu còn bày đặt lên mặt. Nè....thư kí à....cô chỉ là một thư kí quèn thì có tư cách gì mà tranh giành với tôi ?"

"Khôn khiếp , cô vừa nói gì hả ?" - Hách Linh giận đến bốc khói , rất muốn bay đến nắm tóc cô mà đánh nhưng vì có anh ở đây cô phải giữ hình tượng cho mình.

"Cần tôi nhắc lại sao ? Lỗi tại cô hết hạn sử dụng rồi à ?" - Cô lắc đầu vài cái , lười biếng nói tiếp , kèm theo hành động đưa tay chỉ vào người cô ả "Chắc....chắc cô không xinh đẹp gì đâu nhĩ. Thư kí à....cô đi làm mà trang mấy tầng phấn không thấy nặng mặt sao ? Hay cốt yếu là vào đây để quyến rũ chồng tôi ?"

"Phải đó....tôi quyến rũ anh ấy thì sao hả ? Đường-phu-nhân . Là vì cô không xinh đẹp nên mới không thể giữ nổi chồng mình đấy !" - Cô ả cười mỉa mai , cố ý hạ nhục Dư Vũ Lam. Trong lòng đầy thỏa mãn nhưng không ngờ lại bị cô tát một gáo nước lạnh "Ồ....nếu cô đã gọi tôi là Đường phu nhân thì tôi chắc sẽ có quyền này chứ ?"

Chát.... - Tiếng đánh vang lên trong căn phòng , Dư Vũ Lam đứng khoanh tay nhếch miệng cười . "Đó là cái giá phải trả cho sự ngu ngốc của cô khi dám nói với tôi những điều đó. Chẳng phải tôi là vợ anh ấy sao , thì tôi có quyền đánh kẻ dám hôn chồng mình đúng không ?" - Đôi mắt to tròn thoáng chốc trở nên dữ tợn và đục ngầu . Hách Linh bụm bên mặt bị cô tát ,sững người nhìn Dư Vũ Lam. Mày đẹp nhưu lại , trừng mắt nhìn cô ả mà nói tiếp " Dù tôi không xinh đẹp như hoa hậu hay lộng lẫy như người khác nhưng dù sao tôi cũng không cần phải trang điểm đậm để quyến rũ đàn ông như cô !"

"Chà....tôi không ngờ Vũ Lam lại "mạnh mẽ" đến thế !?" - Hoàng Phủ Lâm trở mặt nhìn người phụ nữ trước mặt , thật không ngờ cô lại dữ đến thế , lúc trước còn nghĩ cô là cô gái chân yếu tay mềm...phụ nữ khi ghen thật đáng sợ.

"Haha...." - Đường Lãnh Phong chỉ cười ha hả . Người phụ nữ của anh thật có bản lĩnh. Nhưng dù sao như vậy cũng đủ rồi , cô đến đây là để anh com cùng anh chứ không phải để cãi nhau.

Hách Linh như muốn nổi điên , bị hạ nhục như thế trước mặt Đường Lãnh Phong và Hoàng Phủ Lâm khiến cho lòng tự trọng của cô cũng bị hạ nhục theo . Liên xông đến định đánh cô nhưng lại bị bàn tay khác giữ lại "Đủ rồi. Cô....mau rút đi !" - Thanh âm trầm thấp vang lên . Đưa tay kéo Dư Vũ Lam vào lòng đồng thời hất mạnh cô ả ra , lạnh nhạt cất tiếng "Tôi sẽ tính sổ với cô sau , còn bây giờ hãy rút khỏi đây và đừng bao giờ vào Tập đoàn Lãnh Phong nữa bước."

Hách Linh run rẩy đứng dậy , cắn chặt môi dưới chạy khỏi phòng . Hoàng Phủ Lâm cũng trở về làm việc . Lúc này trong căn phòng của giám đốc rộng lớn chỉ còn hai người , cánh tay anh anh đang quàng trên vai cô liền bị cô cầm lấy không chút thương tình mà cắn thật mạnh.

"...em làm gì vậy . Lam Lam ....mau buông ra !" - Đường Lãnh Phong nhíu mày , trời ạ....cô có phải là con.....à không . Đau quá... Dư Vũ Lam mặc kệ lời nói của anh , càng cắn mạnh đến khi tay anh rướm máu mới chịu buông ra . Tức giận nói "Anh nói đi , sau này dám để người khác hôn nữa không hả ? Nói mau , nói mau..." - Cô hung hăng đánh liên tục vào người anh đầy giận dữ. Đường Lãnh Phong vội giữ hai tay cô lại cung chiêu dụ dỗ "Đâu phải lỗi tại anh !"

"Không biết , em không biết . Là lỗi tại anh ! Nếu không phải anh không đề phòng thì đâu bị cô ta lợi dụng . Thật là quá đáng , rõ ràng là thấy em bước vào lại còn dám hôn anh...hử..." - Cô giận dữ trách mắng anh , hệt như một đứa trẻ. Hừ mạnh một cái . Đường Lãnh Phong mỉm cười dịu dàng trả lời "Được rồi , được rồi , là lỗi tại anh . Là do anh sai , đừng giận nữa."

"Hử , anh đáng ghét !" - Dư Vũ Lam chu môi bất mãn , phụng phịu quay mặt hờn giận. Đường Lãnh Phong bật cười , chọc hờn cô , sao lại có người đáng yêu đến thế , thực khiến anh muốn nuốt trọn cô. Dư Vũ Lam cũng đứng im hôn anh . Đường Lãnh Phong nheo má cô , cung chiêu nói "Em đó....sao lại hung dữ đến thế cắn anh đến nổi chảy máu."

"Ai kêu anh để em thấy cảnh đó." - Dư Vũ Lam bướng bỉnh cãi lại , càng tức giận đánh anh thêm vài cái.

"Được , được ! Do anh sai !" - Kì lạ , cô bắt đầu trở nên ngang ngược từ lúc nào vậy ? Mọi tội lỗi đều đổ hết lên đầu anh . Haiz...nhưng ai bảo anh lại yêu người phụ nữ này đến thế thì đành chấp nhận.

Dư Vũ Lam đưa mắt nhìn anh , cô mỉm môi đưa tay cầm lấy cánh tay đang chảy máu của anh. Đường Lãnh Phong vội nói "Này...em định làm gì vậy !?"

"Anh đang chảy máu kia , để em băng lại !" - Cô lí nhí trả lời.

Đường Lãnh Phong bật cười , ngồi xuống ghế , im lặng để cô băng bó vết thương. Băng bó xong cô đứng lên cầm hai hộp bento để lên bàn "Ăn com thôi , em đói rồi."

Đường Lãnh Phong đưa tay kéo cô ngồi trong lòng mình , nỉ non nói "Anh yêu em " - Chưa kịp phản ứng, Dư Vũ Lam đã bị anh hôn , một nụ hôn rất sâu. Ánh mắt và mị nhìn cô "Khi em ghen , thật là đáng sợ đấy...haha...không ngờ em lại yêu anh đến thế."

"Ai...ai nói em gen chứ ?" - Dư Vũ Lam đỏ mặt vội chối cãi.

"Không gen , vậy tại sao lại cắn anh , còn cãi nhau với cô ta ?"

"Hừ....chỉ là....chỉ là em...."

"Em sao hả ?" - Đường Lãnh Phong nở nụ cười gian ác nhìn cô , tiếm sát mặt mình gần mặt cô . Dư Vũ Lam né tránh , mặt càng đỏ hơn

"Em.....em.....không thêm nói với anh nữa." - Bàn tay nhỏ nhắn đẩy anh ra , vùng vẫy đứng dậy nhưng lại bị anh giữ tay lại , kéo cô ngồi vào lòng mình vòng tay chắc khỏe giữ chặt lấy cô "Em định đi đâu ? Không phải đến đây để ăn cơm với anh sao ?"

"Ừm...không muốn ăn nữa !" - Cô hờn giận trả lời , Đường Lãnh Phong mỉm cười , cô quả thật rất đáng yêu như đứa trẻ vậy thật khiến cho anh không thể ngừng chọc ghẹo. "Không được , em đã đến đây rồi còn có thể tự do đi về sao ?"

"Mặc kệ anh! Mau buông em ra." - Dư Vũ Lam vùng vẫy , quên mất là đang ngồi trên chân anh . Đường Lãnh Phong đưa mắt nhìn cô , vẻ mặt xấu xa hẳn lên "Lam Lam..."

Nghe anh gọi tên cô một cách ôn nhu như vậy khiến lòng cô chợt mềm hẳn , liền im lặng . Anh lại nói tiếp "Em đang đốt lửa ở đây...biết không ?"

Khuôn mặt trắng nõn bỗng chốc hóa đỏ , cô cũng cảm nhận được phía dưới của anh cũng đang nóng dần. Tim đột nhiên đập rất mạnh , cô lắp bắp nói "Em...em....muốn về nhà...."

"Em châm lửa cho bốc cháy rồi bỏ đi dễ dàng vậy sao ?"

Nhìn khuôn mặt gian xảo của anh , Dư Vũ Lam chợt run nhẹ , trời ạ. Khuôn mặt anh dù xấu xa hay gian xảo cũng thật rất đẹp trai. "Anh....muốn làm gì ?"

"Em đoán thử xem." - Được nước làm tới , anh càng giữ chặt cô hơn , rồi đề cô xuống sofa.

"Oái , anh làm gì vậy ?"

"Em hỏi hoài một câu đó không thấy chán hay sao ?"

"Đường Lãnh Phong...anh...không được làm càn !"

"Hừm !? Anh thích làm càn vậy đấy !"

Dư Vũ lam giật mình , không phải anh định làm ở đây chứ ? Làm ơn...ai đi o mau mau xuất hiện đi... Ý nghĩ vừa thoáng qua , tiếng mở cửa liền phát ra *Cạch...*

Dư Vũ Lam và Đường Lãnh Phong quay sang nhìn , Hoàng Phủ Lâm đứng trước cửa , hơi sững người nhưng sau đó lại cười hi hi "À...tôi định mang bản báo cáo đến cho cậu. .nếu cậu bận thì thôi vậy !...Hai người. .cứ tiếp tục đi . Tôi không thấy gì đâu nhé !" Nói xong liền quay đi. Khuôn mặt thoáng chốc đỏ mặt , dùng hết sức đẩy anh ra "Anh đó...um..." Cái miệng nhỏ xinh vừa mở ra đã bị Đường Lãnh Phong chặn lại bằng một nụ hôn . Không hiểu sao từ lúc cô ở bên anh , anh đều rất muốn hôn cô , có lẽ anh đã bị nghiện rồi , và nói đúng hơn , cô chính là liều thuốc gây nghiện.

Cô thờ dốt , quay sang trừng mắt nhìn anh "Anh muốn em tắt thờ sao ?" Thật là , kĩ thuật hôn của anh rất tốt , nhưng mà...không cần thiết phải cuồng nhiệt đến nỗi khiến cô không thể thờ được như thế chứ ? Đường Lãnh Phong mỉm cười "Haha...chẳng phải em vẫn còn thờ đó sao ?"

"Hừ..."

"Được rồi , ngoan một chút . Ăn cơm thôi !"

"Anh đó chỉ biết anh hiếp em thôi !" - Dư Vũ Lam cầm lấy hộp bento mở ra , quệt mồm ai oán nói.

"Đó là thú vui của anh !" - Đường Lãnh Phong bình thản trả lời . Cô trừng mắt nhìn anh , chỉ thấy trên khuôn mặt tuấn tú nở nụ cười tươi....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Phúc Hắc: Không Nên Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16

Là một buổi sáng như thường ngày , nhưng lại khác lạ với Dư Vũ Lam. Cô cảm giác cơ thể mình có gì đó rất khó chịu , như đang bị ai đó ôm chặt , phía dưới lại có cảm giác gì đó mềm mại nhưng lại khiến cô đau đến hô hấp không đều. Vật gì đó vừa xâm nhập vào cơ thể cô. Dư Vũ Lam đành phải mở mắt , qua làn nước trong veo ở mí mắt cô thấy khuôn mặt Đường Lãnh Phong đang sát mặt mình. Thấy cô tỉnh dậy , anh liền nở nụ cười vui vẻ nói "Chào

buổi sáng , bà xã !"

"Anh....anh...." - Dư Vũ Lam khỏ sở cất tiếng. Động tác của anh quá nhanh cơ hồ khiến cô không thể bắt kịp lại càng không còn sức chống đối.

"Nếu buồn ngủ thì em cứ ngủ."

"Anh nghĩ....em có thể....ngủ được sao?...Tha cho em....em rất mệt...." - Cô cố gắng van xin nhưng hầu như những lời van xin ấy đều bị anh để ngoài tai. Lại tiếp tục đùa giỡn "Em cứ việc ngủ , anh làm việc của anh !"

"Ừm.....Nhưng anh đang ở trên người em..lại còn...A...." - Bàn tay siết chặt lấy ga giường , chịu không nổi sự giãy vò ngọt ngào này mà thờ dốc , đến nỗi khóe mắt đã đọng nước. Đường Lành Phong hôn lên trán trắng nõn liên tục gọi tên cô một cách trìu mến "Lam Lam...Lam Lam..."

Dư Vũ Lam có thể cảm nhận được nhịp tim cùng hơi thở chậm rãi của anh , mồ hôi rơi từng giọt chạm vào thân thể trần trụi , sự ra vào của anh ngày càng nhanh như đã mất kiểm soát , Đường Lành Phong một tay nâng chân cô lần đặt lên vai mình một tay ôm lấy thắt lưng cô , cứ chỉ lại tăng thêm , như muốn đâm sâu vào cơ thể cô hòa nhập thành một !

"Phong....A.... ..... ~" - Cao trào qua đi , Dư Vũ Lam mệt mỏi thờ dốc , miệng cô khô khốc không thốt lên nổi , Đường Lành Phong rút phần thân dưới ra , cô nhú mảy lại thờ hỗn hển . Mãn chào đón của anh khiến cô như vừa từ thiên đàng rớt xuống địa ngục vậy. "N....uớc...." - Cô cố gắng ngồi dậy nhưng cả người lại không còn sức . Đường Lành Phong bước xuống giường , đưa tay mở tủ lạnh mini ra lấy chai nước rót ra ly , dịu dàng nâng cô dậy cẩn thận giúp cô uống nước. Vừa uống xong Dư Vũ Lam đã gục vào lòng anh mà thiếp đi . Đường Lành Phong hôn lên môi cô một cái rồi bật cười "Thật không ngờ sinh lý em lại yếu đến thế ! Bà xã à !"

Dư Vũ Lam nhú mảy mở mắt , cả người cô rất ê ẩm ! Đường Lành Phong , anh thật là một tên khốn khiếp ! Rửa thắm anh một câu , cô cố gắng ngồi dậy , đau chết mất !....

*Cách....- Đường Lành Phong mở cửa đi vào . Cô vội lấy chăn che lại , anh đặt khay thức ăn lên bàn , từ tốn nói "Cơ thể của em đã bị anh thấy hết rồi cần gì phải che !?"

"Anh là người không có liêm sỉ sao ?"

"Liêm sỉ thì tất nhiên anh cũng có...chỉ có điều là là không nhiều thôi." - Đường Lành Phong híp mắt nhìn cô , vẻ mặt vô cùng gian xảo. Dư Vũ Lam nhú mảy "Sao cái gì anh cũng trả lời được hết vậy ?"

"Đó là bản năng của anh !"

"Anh..."

Đường Lành Phong đến bên tủ đồ lấy một chiếc áo somi trắng của mình đưa cho cô . Đồ đạc của cô vẫn chưa chuyển hết sang phòng anh nên đành đưa cô mặc tạm cái này . Dư Vũ Lam cầm lấy mặc vào dù sao cũng đỡ hơn là không một mảnh vải che thân. Anh dang tay bế cô lên đặt lên ghế sofa "Bữa sáng do anh làm ! Em mau ăn đi."

"Vâng !" - Cô ngoan ngoãn nghe lời , cầm lấy đĩa gấp thức ăn . Quả thật tài nấu nướng của anh rất tuyệt , còn ngon hơn cả đầu bếp năm sao nữa . Thấy anh nhìn cô chăm chăm , Dư Vũ Lam đỏ mặt hỏi "Anh...sao vậy ?"

"Lam Lam..." - Đường Lành Phong nỉ non gọi tên cô , giọng nói vô cùng ngọt ngào lại trìu mến khiến lòng cô như vừa ăn phải đường mật vậy lấp bắp trả lời "S...Sao ?"

"Anh có nên sang phòng lấy bra giúp em không ? Để như vậy....khiến dục vọng của anh lại trỗi lên rồi !" - Mặt không đỏ , lại không lúng túng , từ đôi môi mông khiêu gọi phun ra câu nói như đâm một nhát dao vào mộng tưởng của Dư Vũ Lam , chiếc đĩa trên tay cô nhanh chóng rơi xuống bàn , cô như chết lặng , anh....quả thật là một tên xấu xa vậy mà cô cứ tưởng anh sẽ nói câu gì đó rất ngọt ngào với cô...thật không ngờ....chết tiệt ! Dư Vũ Lam tức giận cất tiếng "Đường Lành Phong , anh không thể nghiêm túc quá một phút hay sao ?"

"Chắc là không thể !"

"Đường Lành Phongggggg !" - Con tức giận lên đến đỉnh điểm , cô hét toáng lên . Đập mạnh bàn đứng lên . Đường Lành Phong vẫn điềm đạm gọi tên cô "Lam Lam !"

"Em ở trước mặt anh , có gì thì nói đi , tại sao cứ gọi hoài vậy ?"

"Lam Lam!"

"Anh có ý..."

"Gã cho anh đi !" - Chặn ngang lời nói cùng con tức giận của cô bằng một câu nói rất nhẹ nhàng và chất đầy yêu thương . Dư Vũ Lam không tin nổi , đứng trừng mắt nhìn anh. Đường Lành Phong kéo cô vào lòng mình "Lam Lam....gã cho anh đi ! Cả đời này anh chỉ yêu mỗi em !" Anh cầm lấy tay cô , đeo chiếc nhẫn bạch kim vào ngón áp út , lặp lại câu nói vừa này "Đồng ý gã cho anh !" Tuy có chút khác lạ khi anh cầu hôn cô trong hoàn cảnh như thế

này nhưng cũng khiến cô cảm động đến rơi nước mắt. "Em đồng ý !"

Đường Lãnh Phong điểm nhẹ lên môi cô , ôm cô vào lòng cưng chiều nói "Chiếc nhẫn này là vật đính ước của anh và em . Cả đời này em không được phép tháo ra !"

"Vâng !" - Dư Vũ Lam mỉm cười , hai bên gò má thoáng xuất hiện dòng nước trong veo . Ngay lúc này cô cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất thế gian....

Dư Vũ Lam đứng ngoài vườn , cô đưa tay về những đường nét đầy màu sắc trên tờ giấy trắng . Ngày cuối hè vừa qua , công việc thường ngày của cô chỉ là về vui lúc anh đi làm . Thường đến công ty cùng anh . Mọi nhân viên trong công ty đều ngỡ ngàng còn nhân viên nữ thì buồn rầu vô cùng có lẽ là vì Nam thần của họ đã có chủ...Kể từ ngày anh cầu hôn cô cũng đã được một tháng . Anh nói đợi khi giải quyết hết công việc sẽ tổ chức đám cưới. Dư Vũ Lam chột cười , cô rất mong đợi đến lễ cưới của hai người.... Cô cũng nghe nói hình như Hoàng Phủ Lâm đang cố gắng để theo đuổi Tiểu Đào....

Đạo gần đây hình như sức khỏe cô không tốt , rất mệt mỏi . Cô nghĩ không lẽ lại có thai , lúc trước khi mang thai đứa bé kia cô cũng thấy mệt trong người nhưng lần này cô còn khó chịu hơn lần trước . Chắc không phải đâu...Dư Vũ Lam thở dài... *Cạch...* - Đột nhiên tay cô không còn sức , chiếc cốc bị rơi xuống đất . Cúi người xuống nhặt , nhưng không ngờ vừa cúi xuống , người cô liền mất hết sức ngồi phịch xuống đất . , đầu óc choáng váng , cô đưa tay xoa xoa mi tâm , thở hổn hển.

"Tiểu thư , cô không sao chứ ?" - Tiểu Đào đột nhiên xuất hiện . Đỡ lấy cô. Dư Vũ Lam gượng cười "Ta không sao !"

Dù cô ngồi xuống chiếc ghế gần đó , Tiểu Đào lo lắng hỏi "Thật sự cô thấy ổn sao ?"

"Ừ ! Đừng nói cho ai biết nhé."

"Vâng !"

"Phải rồi , sao em lại sang đây đột ngột như vậy ?",

"Em sang thăm tiểu thư."

"Vào nhà nói chuyện thôi."

Hai người nói chuyện khá lâu , gần trưa Tiểu Đào mới về . Dư Vũ Lam ngồi xem tivi trên ghế sofa dưới sảnh. Cô mệt mỏi nằm xuống . Chợt ngoài cửa có giọng nói "Sao lại nằm ở đây ?"

Dư Vũ Lam theo phản xạ đưa mắt nhìn , bóng dáng cáo lớn che mất ánh sáng , cô vui vẻ ngồi dậy tươi cười cất tiếng "Anh về rồi à !?"

"Phải !" - Đường Lãnh Phong nhếch miệng cười , ngồi xuống ôm lấy cô .

"Hôm nay anh về ăn cơm trưa sao ?"

"Ừ , việc ở công ty cũng giải quyết gần hết rồi." - Anh nhìn cô , chột nhiu mày "Sắc mặt em không tốt , bệnh sao ?"

"Không có , chắc do em buồn ngủ thôi." - Dư Vũ Lam xua tay lắc đầu . Cô không muốn để anh biết , việc ở công ty đã rất nhiều rồi , cô không muốn anh lại lo nghĩ chuyện này.

"Thật sao ? Nếu không khỏe phải nói cho anh biết , anh thấy dạo này em hay mệt mỏi !" - Anh áp tay vào mặt Dư Vũ Lam cưng chiều nói.

"Em không sao mà !" - Cô dựa đầu vào người anh , dù có mệt mỏi như thênào cô cũng không muốn làm gánh nặng cho Đường Lãnh Phong..

Buổi tối , anh đã cho đầu bếp về sớm . Để anh có thể nấu bữa tối cho cô . Ngày trước cô phải nấu cho anh ăn bây giờ thì anh sẽ làm ngược lại. Dư Vũ Lam ngồi chờ ở bàn ăn , chăm chú nhìn anh đứng bếp , cất lời chọc ghẹo "Anh nói đáng về anh đứng bếp rất phong độ...bây giờ em mới thấy đó nha."

"Thấy thế nào , có phải rất phong độ không ?" - Đường Lãnh Phong bật cười hỏi.

"Rất giống một bà nội trợ...haha..."

"Em vừa nói gì ??" - Anh khựng lại quay mặt nhìn Dư vũ Lam , chậm chậm tiến gần cô . Nhìn khuôn mặt xấu xa của anh , cô vội rút lại lời nói "Ách...em nói sai , rất giống một người chồng phong độ."

Đường Lãnh Phong cau mày , nhéo cái mũi của cô "Em càng ngày càng to gan."

"Hihih...để em giúp anh để thức ăn lên bàn." - Đưa tay xoa xoa mũi , Dư Vũ Lam híp mắt cười . Cô bắt đầu cầm lấy những đĩa thức ăn hấp dẫn , tay nghề của anh thật cao siêu chỉ cần nhìn thôi là đã thấy thèm rồi.

Bỗng chốc , thân hình bé nhỏ nghiêng người, ngã xuống phía sau lưng Đường Lãnh Phong.....*Xoảng...choang...g...* - Những đĩa thức ăn trên tay cô cũng đổ vỡ . Nghe thấy tiếng động mạnh . Anh giật mình quay lại . Chỉ thấy cô nằm bên đồng manh vỡ . Vội đỡ cô dậy , sắc mặt cô càng trở nên thảm hại , anh gầm lên "Mau gọi bác sĩ...người đâu ? Quản gia...mau gọi bác sĩ..."

... ..

"Thế nào ?" - Đường Lãnh Phong ngồi bên giường nhìn vị bác sĩ trung niên đang khám cho cô , lạnh nhạt cất tiếng.

"Phu nhân không sao ạ. Phụ nữ khi có thai thường hay mệt mỏi thôi !" - Vị bác sĩ cung kính trả lời! Cặp đồng tử đen láy phát sáng , anh hỏi lại "Ông..vừa nói gì ?"

"Thưa , phu nhân đã có thai hai tuần . Còn là một cặp song sinh ạ."

Đường Lãnh Phong vui mừng đến nỗi muốn nhảy cẫng lên . Cô có thai , là con của anh còn là sinh đôi. Vị bác sĩ kia lại ngập ngừng nói tiếp "Nhưng...do trước kia phu nhân từng bị thương nên có lẽ vẫn còn di chứng...mang thai khiến cơ thể người phụ nữ hay mệt mỏi....mà đây còn là thai đôi...nên cơ thể phu nhân càng bị suy nhược hơn..."

Câu nói của ông như một gáo nước lạnh tạt vào mặt Đường Lãnh Phong , dập tắt niềm hạnh phúc vừa mới có "Ông vừa nói gì ?? Vậy là sao ?"

"Ý...ý của tôi....là cơ thể phu nhân vốn không tốt....nay lại mang thai đôi...chỉ lo...cơ thể sẽ càng suy nhược...phải chăm sóc thật cẩn thận." - Ông run rẩy trả lời. Anh trầm mặc một hồi rồi lên tiếng "Ra ngoài..." Bác sĩ vội vã mở cửa chạy ra khỏi phòng.

"Quản gia...."

Lão quản gia già nua cúi đầu nhận lệnh "Vâng !"

"Nói bác sĩ nói rõ tình trạng của Lam Lam , cách chăm sóc tốt và tất cả thông tin về phụ nữ có thai đưa cho tôi." - Ánh mắt vẫn say nhìn Dư Vũ Lam , bàn tay vẫn một mực chung thủy nắm tay cô ra lệnh.

"Vâng ! Thuộc hạ sẽ làm ngay !" - Nói xong ông cũng lui ra ngoài.

"Lam Lam , em yên tâm anh sẽ bảo vệ mẹ con em , sẽ không để xảy ra chuyện gì bất trắc." - Anh hôn nhẹ lên trán cô một nụ hôn đầy yêu thương. Vì đây là bảo vật của anh và cô nên anh phải bảo vệ. Có lẽ Thượng Đế đã bù đắp cho cô đứa con ngày trước đã mất nên lần này là một cặp song sinh...

Dư Vũ Lam mơ màng tỉnh dậy , Đường Lãnh vội đỡ cô "Đề anh giúp em."

"Sao em lại ở đây ?"

"Vừa nãy em đột nhiên ngất đi , thật là chẳng phải anh đã nói nếu mệt phải nói cho anh biết rồi mà..." - Anh trách cô vài câu , quả thật lúc cô ngã xuống tìm anh như ngừng đập , lo sợ rất nhiều .

"Em xin lỗi , em chỉ sợ sẽ làm phiền anh thôi." - Dư Vũ Lam lí nhí trả lời. Anh thở dài , vuốt mặt cô , dịu dàng cất tiếng "Được rồi , sau này cẩn thận một chút. Em đã có thai rồi !"

"Hả ?" - Đôi mắt to tròn mở căng ra , bắt ngờ hỏi lại anh.

"Em đã có thai rồi là một cặp song sinh !" - Anh cung chiều đưa tay vuốt tóc cô , điều anh nói làm cô rất vui đến nỗi khóe mắt thấy cay cay ! Khóe môi khẽ giương lên ! Anh lại nói tiếp "Vì mang thai đôi nên cơ thể em rất yếu . Phải cẩn thận. Anh sẽ chăm sóc em !"

"Ừm...không sao , anh nói Tiểu Đào giúp em là được."

"Không cần , để anh chăm sóc em . Anh muốn tự tay chăm sóc cho mẹ con em ! Việc ở công ty có người khác lo rồi , nghe lời anh . Phải cẩn thận !"

"Vâng ! Em biết rồi."

Dang tay ôm lấy cô vào lòng , đặt nụ hôn đầy yêu thương lên mái tóc màu hạt dẻ của cô ! Bằng mọi giá anh sẽ không để cô xảy ra chuyện....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Phúc Hắc: Không Nên Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Từ khi có thai cơ thể Dư Vũ Lam càng ngày càng suy nhược , dù Đường Lãnh Phong có chăm sóc hay bồi bổ cô thế nào thì cũng không khá lên được . Bây giờ đã là cuối đông , bụng cô cũng đã to hơn trước . Dù việc ở công ty đã giao hết cho Hoàng Phủ Lâm nhưng cũng có một số giấy tờ cần anh xét duyệt , vào những ngày đó thì Tiểu Đào đều chăm sóc cô.

"Tiểu thư , cô uống chút canh tằm bổ đi ! Đầu bếp Thái nấu cho cô đây !" - Tiểu Đào đưa chén canh cho Dư Vũ Lam. Cô cầm lấy uống một chút rồi đặt xuống bàn. "Được rồi , ta đã nhắc em bao nhiêu lần rồi.

Đừng gọi ta là tiểu thư nữa mà !"

"Hi...em quen rồi !" "Phải rồi , chuyện của em và Phủ Lâm thế nào rồi ?" - Dư Vũ Lam mỉm cười , buông lời chọc ghẹo Tiểu Đào "Ta nghe nói , Phủ Lâm đang cố gắng theo đuổi em hả ?"

"Tiểu thư....à không chị..." - Cô cất tiếng nhưng khi nhìn thấy Dư Vũ Lam đang trừng mắt nhìn liền thay đổi cách xưng hô "Không có , chắc anh ta chỉ đùa cho vui thôi ! Chẳng phải anh ta rất đào hoa sao ?"

"Thật sự là em không có chút tình cảm nào với anh ấy ?" "Tất nhiên rồi , anh ta rất đào hoa . Lần trước đang ngồi ăn cơm đã có hết hai cô đến tìm rồi !" - Tiểu Đào nói đầy oán trách. Nhìn điệu bộ của cô , Dư Vũ Lam bật cười , nhìn xem , thái độ của cô ấy không phải là đang ghen sao ? "Mà thôi , đừng nhắc đến hán nữa , chị à . Còn chuyện của hai người thì sao ? Lê cưới phải hoãn lại à ?"

"Ừ , Lãnh Phong nói chờ sau khi ta sinh em bé sẽ tổ chức lễ cưới luôn ! Hai đứa bé cũng có mặt."

"Nhìn chị thật hạnh phúc !" - Tiểu Đào thâm ngưỡng mộ , hai người đã phải vượt qua bao nhiêu sóng gió mới đến được với nhau. Chắc bù cho Hoàng Phủ Lâm... Nghĩ đến đây cô chợt thở dài chán nản...

"Tiểu Đào...em thực sự không có cảm giác với Phủ Lâm."

"Em chắc chắn là không . Nếu yêu anh ta rồi em sẽ sớm chết thôi." "Tại sao ?" - Dư Vũ Lam sững người , ý cô là sao đây !??? Xem ra chuyện tình cảm Hoàng Phủ Lâm và Tiểu Đào không có tương lai rồi...

"Haiz.....Nếu đồng ý yêu anh ta thì ngày nào em cũng sẽ bị những người bạn gái cũ của anh ta chọc cho ghen mà chết !"

"Phụt...ha...hahahaha..... Em có tưởng tượng qua không vậy ?" - Dư Vũ Lam bật cười.

"Phải đó ! Em có nói quá không vậy. Sao lại đi nói xấu tôi như thế ?" - Giọng nói bất mãn của Hoàng Phủ Lâm vang lên ngoài cửa, Dư Vũ Lam đưa mắt nhìn , hí hóp cười tươi "Phong !"

"Anh về rồi !" - Đường Lãnh Phong ngồi xuống ôm lấy cô , cung chiều hôn lên vàng trán rộng. "Sao hôm nay về sớm vậy ?"

"Công việc vừa giải quyết xong nên anh về sớm."

"Chào anh , Phủ Lâm !" - Dư Vũ Lam nghiêng người chào Hoàng Phủ Lâm. Anh gật đầu vui vẻ nói "Chào em !"

"Đang uống canh sao !?" - Ánh mắt vừa nhìn chén canh để trên bàn , vừa hỏi cô.

"Vâng !"

"Nè , cậu đến đây rồi , gặp được người cậu muốn gặp rồi thì về đi ! Tại sao lại ngồi đây làm phiền vợ chồng chúng tôi ?" - Đường Lãnh Phong đưa mắt nhìn cậu , lạnh nhạt cất tiếng .

Hoàng Phủ Lâm nhú mày "Ý cậu là muốn đuổi chúng tôi !?"

"Phải !" "Này , cậu có phải là huynh đệ tốt của tôi nữa không vậy ?" "Tất nhiên là có !"

"Thôi được rồi , Chị à , em về nhé !" - Tiểu Đào đứng dậy cúi chào anh rồi đi ra về. Hoàng Phủ Lâm thấy vậy liền lên tiếng đuổi theo "Tiểu Đào , chờ tôi !" Dư Vũ Lam nhìn bọn họ chợt cười thầm "Ừm...công nhận Phủ Lâm có rất nhiều bạn gái nhưng chỉ thật lòng yêu Tiểu Đào thôi."

"Tất nhiên rồi , dù đàn ông có trắng hoa đến đâu nhưng chỉ cần là người họ yêu thì sẽ bỏ lại tất cả để theo đuổi cô ấy thôi."

"Ha....anh hiểu rõ quá nhỉ...ừm mà dù sao lúc trước anh còn trắng hoa hơn anh ấy mà."

"Em vừa nói gì ?" - Anh nhú mày quay sang nhìn cô , Dư Vũ Lam giật mình , vội rút lại lời nói "Không...không có ! Em nói chơi thôi !" Đưa tay捏 nhẹ cái mũi nhỏ xinh của Dư Vũ Lam , anh cúi người hôn lên môi cô.

Ăn cơm tối xong , Dư Vũ Lam ngồi dựa đầu vào vai anh , vòng tay to khỏe ôm lấy cô . Ngồi dưới sảnh. "Phong , anh đã nghĩ tên cho con chưa ?"

"Ừm....để xem....hay là đợi đến khi em sinh chúng ta cùng đặt tên cho hai đứa bé ! Được không ?" - Đường Lãnh Phong cung chiều nói.

".....Vâng !"

"Phải rồi , đám cưới xong cả nhà bốn người chúng ta cùng đi hưởng tuần trăng mật nhé ! Em muốn đi đâu ?" - Anh đưa quyển tạp chí về nơi du lịch và nghỉ mát cho cô xem . Dư vũ Lam lật vài trang , trầm mặc một lúc mới lên tiếng "Ừm..Osaka vào mùa Xuân sẽ có hoa sakura nở , nhưng ở Hawaii cũng rất tuyệt . Pháp nữa....em không biết nên đi đâu !"

"Hay đi cả ba !" "Không được , đi ba nơi sẽ tốn chi phí lắm . Với lại em chỉ muốn chọn một nơi thật sự phù hợp thôi !"

"Vậy em suy nghĩ đi ! Mọi việc đều do em quyết định ! Bà xã !" - Đường Lãnh Phong cười tươi , nheo cái má trắng nõn của Dư Vũ Lam , nhu tình như nước mà nói.

"Đề em xem....um...." - Chợt đầu cô nhói lên , mọi vật như đang xoay chuyển , cô khó chịu nhắm chặt mắt lại . Thấy sắc mặt cô trở nên xanh xao , anh lo lắng hỏi "Lam Lam , sao vậy ? Em không khỏe sao ?"

"....Vâng...em hơi mệt....chúng ta bàn sau nhé !" - Cô thều thào trả lời , dựa vào vai anh....cô bây giờ rất khó chịu....

Anh siết chặt vai cô , ước gì ngay lúc này anh có thể san sẻ bớt đau khổ và mệt mỏi giúp cô....

Cẩn thận đặt Dư Vũ Lam nằm trên giường , anh vuốt những sợi tóc vương trên khuôn mặt xanh xao , Dư Vũ Lam gượng cười trấn an Đường Lãnh Phong "Em không sao...anh đừng lo....xin lỗi....làm anh mất hứng chọn nơi đi du lịch..." Nhìn cô gắng gượng như vậy , lòng anh càng thêm đau , tự trách bản thân rất nhiều . "Là do anh không tốt....người phải xin lỗi là anh ! Biết em mệt như vậy lại còn hỏi em nhiều thứ !"

"Em không sao mà....chỉ cần ngủ một giấc là sẽ ổn thôi !" - Nụ cười nhợt nhạt khẽ xuất hiện trên khuôn mặt cô , đôi mắt từ từ nhắm lại , hơi thở cô trở nên có chút nặng nhọc . Anh vuốt tóc cô , tự nhủ , nếu như xảy ra chuyện gì phải lựa chọn giữa cô và đứa bé , dù cho cô có hận anh thêm một lần nữa , anh vẫn lựa chọn giữ lại cô.....và bỏ hai sinh linh vô tội kia.....

Cảm giác ấm áp lan ra toàn cơ thể Dư Vũ Lam , lười biếng mở mắt . Sau làn nước đọng là khuôn mặt tuấn tú , rất anh tuấn , trên môi lại xuất hiện ý cười , Đường Lãnh Phong mỉm cười vén tóc cô gọn qua một bên "Chào buổi sáng....bà xã...."

Dư Vũ Lam đắm đắm nhìn anh , cô nghĩ đây là một giấc mơ , vì vậy cô muốn nhắm mắt lại tiếp tục ngủ để giấc mơ này không biến mất . Khóe miệng chợt giương lên mấp máy vài chữ "Em yêu anh...." Đường Lãnh Phong bật cười từ khi nào cô trở thành con sâu ngủ vậy hả ???

"Phong à....phải rồi hôm nay là ngày giỗ của mẹ em . Em muốn đi viếng mẹ !" - Dư Vũ Lam ngồi trên ghế sofa kéo áo anh .

"Em định đi bây giờ sao ?" - Tuy đang chú tâm đọc báo nhưng anh cũng không quên chú ý đến người phụ nữ bên cạnh.

"Bây giờ vẫn còn sớm . Hay chúng ta cũng tranh thủ mua ít đồ cho hai tiểu bảo bối nha !" Anh đặt tờ báo xuống bàn , vui vẻ gật đầu "Ừ !" "

Dừng chân trước cổng một nghĩa trang lớn , Dư Vũ Lam cùng Đường Lãnh Phong đi vào trong , trước ngôi mộ màu trắng , cô đặt bó hoa vào lọ , ngạc nhiên khi nhìn thấy ngôi mộ rất sạch đẹp không bị cỏ dại bao quanh , rõ ràng là hơn một năm qua cô chưa quay lại đây thì làm sao có thể chăm sóc cho phần mộ của mẹ được . Thấy cô đứng ngẩn người , anh cất tiếng "Sao vậy ?"

"Phong à , lạ quá , một năm trước em chưa từng đến đây để dọn dẹp mộ của mẹ . Tại sao vẫn rất sạch sẽ ?"

"Lúc trước anh thường đến đây để thăm mộ của mẹ em !" "Sao ?" - Cô bất ngờ , cô chưa từng nói cho anh biết ngày mẹ cô mất mà.....sao anh có thể !? "Anh biết em đang nghĩ gì , tất cả những điều về em anh biết rất rõ !" - Đưa tay xoa đầu cô , anh ni non nói.

"Cảm ơn anh !" - Dư Vũ Lam mỉm cười . Đặt những thứ mang xuống đến , thắp một nén nhang cắm vào mộ , cô vui vẻ nói "Mẹ à , con đến thăm mẹ nè ! Anh ấy là Phong . Mẹ cũng biết mà phải không ?"

"Chào mẹ !" - Đường Lãnh Phong cúi người , vẻ mặt hiện rõ niềm hạnh phúc . Dư Vũ Lam chợt đỏ mặt "Nè , đó là mẹ em , không phải mẹ của anh nha !"

"Mẹ của em cũng là mẹ của anh thôi . Chẳng phải chúng ta là vợ chồng sao ?" "Em chưa lấy anh mà !"

"Chẳng phải em đã chấp nhận rồi sao ."

"Ừm...." - Cô cứng họng , không thể nói thêm câu gì . Thấy vậy Đường Lãnh Phong mới dỗ ngọt cô "Chúng ta đến để thăm mẹ em mà phải không ? Em có gì muốn nói với mẹ thì mau nói đi !"

"Hừ...." - Dư Vũ Lam hừ mạnh một tiếng , quay sang bức hình đặt trên mộ "Mẹ à , chúng con sắp có con rồi đó . Là một cặp song sinh . Anh ấy là chồng con , sau khi con hạ sinh hai đứa bé sẽ làm đám cưới đó...."

"Mẹ yên tâm con sống rất hạnh phúc , mẹ đừng lo !"

"Con sẽ chăm sóc cho cô ấy thật tốt !" - Đường Lãnh Phong ôm lấy cô , dịu dàng nói. "Mẹ yên tâm, cả đời này con sẽ thay mẹ chăm sóc cho Lam Lam luôn ở bên cô ấy." Dư Vũ Lam ôn nhu nhìn anh , khoe miệng giương lên càng rõ rệt. Một dòng nước trong chảy dài trên gò má xinh đẹp , Đường Lãnh Phong đưa tay lau đi những vệt nước , cung chiều nhìn cô "Sao lại khóc ?"

"Không biết , dạo gần đây rất thích khóc , chỉ cần anh tốt với em một chút là nước mắt lại tuôn ra !" - Dư Vũ Lam thút thít trả lời , như một đứa trẻ dụi dụi đôi mắt ướt nhẹp. "Khờ quá , anh tốt với em, em cũng khóc sao ? Ngoan , đừng khóc nữa !"

"Phong, em hứa với anh , em sẽ sinh hai bảo bối của chúng ta thật khỏe mạnh !" - Hai bàn tay nhỏ nhắn đặt lên bụng , đôi mắt to tròn trong veo hết có nước , hạnh phúc nói.

"Ừ...." - Đường Lãnh Phong cúi người hôn cô , một nụ hôn chất đầy yêu thương! Nhìn cô nở nụ cười hạnh phúc như thế khiến mọi bất an đều tan biến hết...

Gần đến ngày sinh , sức khỏe cô cũng ngày càng tệ nên phải nhập viện để theo dõi. Đường Lãnh Phong hầu như cũng ở lại bệnh viện cùng cô .

"Ăn thêm chút nữa!" - Anh đưa cô chén cháo còn dở , hối thúc cô ăn thêm. Dư Vũ Lam lắc đầu chán nản từ chối "Ừm....em no rồi ! Không thể ăn thêm nữa."

"Thật là đã no."

"Vâng !" "Em có muốn ăn trái cây không ? Anh lấy cho em " - Đường Lãnh Phong để gọn chén cháo sang một bên , vuốt tóc cô. Dư Vũ Lam gật đầu , anh gọt táo cũng rất thành thạo vừa nhanh lại vừa đẹp mắt. Anh lấy nĩa cắm vào miếng táo vừa gọt đưa cho Dư Vũ Lam. "Ừm....rất ngọt ! Anh cũng ăn đi !"

"Được !" - Bàn tay to rộng vươn ra nắm lấy tay cô kéo gần miệng , Đường Lãnh Phong há miệng cắn miếng táo cô đang ăn , ngược mắt nhìn cô , rất thỏa mãn "Ừm...quả thật rất ngọt."

"Anh....anh thật là...tại sao không tự lấy ăn !?" - Dư Vũ Lam đỏ mặt lúng túng nói. Chỉ nhận được nụ cười xấu xa của anh "Ăn như vậy mới ngon miệng !"

"Hừm...anh lúc nào cũng nói giỡn được."

"Hahah...." - Anh cười vui vẻ để lộ hàm răng trắng đều , nhìn vẻ mặt của anh khuôn mặt chột đỏ ửng...anh quả thật là người đàn ông yêu nghiệt mà...

*Keng..Cạ ch.....*Chợt bụng Dư Vũ Lam nhói lên , cơn đau quặn thắt phát ra , cô đau đón ôm bụng . Đường Lãnh Phong hoảng hồn vội kêu.

"Lam Lam , em sao vậy ?"

"Đau.....học.....cccc.....bụng em...hic...." - Bàn tay cô siết lấy áo anh , đau đến phát khóc. "Bác sĩ....mau đến đây....MAU LÊN...BÁC SĨ !"

"Bác sĩ , cô ấy đau dữ quá !" - Y tá vội lay bác sĩ , lo lắng nói.

"Vậy là sao ? Không phải một tuần nữa mới sinh sao ?" - Đường Lãnh Phong đứng ngồi không yên , tức giận gầm lên.

"Thưa tổng giám đốc , phu nhân mang thai sinh đôi thường là sẽ sinh non. Vấn đề bây giờ , một trong hai đứa là thai nghịch , tình hình có vẻ chuyển biến xấu....mong ngài hãy chuẩn bị tinh thần cho tình huống xấu nhất..." - Bác sĩ nữ trả lời , anh sững người khi nghe tin ấy , cả người như phát run , rít qua từng khe răng "Chết tiệt , không cần biết , bằng mọi giá các người phải bảo toàn cả hai nếu không....tôi sẽ giết các người."

"Thưa , việc này là không thể . Nếu trong tình huống thật sự phải lựa chọn thì ngài chỉ có thể chọn một thôi."

"Á....ừ....Phong..." - Dư Vũ Lam nằm trên bàn mổ đau đón gọi tên anh , đau quá.....tại sao lại đau đón như thế này ? - Trong lòng Dư Vũ Lam đang rất hoảng sợ , cô phải mạnh mẽ lên..

"A.... .."

"Lam Lam...em đừng sợ , có anh ở đây...." - Anh nắm chặt lấy tay cô nhìn cô đau đón như thế ngay cả bản thân cũng thấy đau , anh cảm thấy bản thân mình thật vô dụng trong lúc này lại không thể giúp cô người bố con đau thất.

"Chị à." - Đúng lúc Tiểu Đào cùng Hoàng Phủ Lâm vừa chạy đến , chỉ thấy tình trạng cô ngày càng xấu đi.

"Bác sĩ , huyết áp càng lúc càng tụt xuống , nếu như vậy thì..." - Y tá đứng bên thông báo.

"Tổng giám đốc , xin ngài hãy quyết định !" - Nữ bác sĩ lúng túng mở lời."Giữ lại mẹ hay giữ hai đứa bé ạ ?" Đường Lãng Phong chết lặng , không đủ can đảm để quyết định . Anh chưa từng như lúc này , hèn nhát lại vô dụng . Thấy anh không trả lời , Hoàng Phủ Lâm lay vai anh "Lãng Phong mau quyết định..." "

Tôi..."

Bỗng , một bàn tay nắm lấy áo anh , Dư Vũ Lam đau đến phát khóc , nước mắt cô liên tục tuôn ra "Phong...đừng lo cho em , mau cứu hai đứa bé...Nếu như....nếu như em xảy ra chuyện gì.....thì anh hãy thay em...chăm...sóc con.....Nếu như.....có kiếp sau.....anh hãy tìm kiếm em.....anh nhé !" "

"Không được...Lam Lam...chẳng phải em đã hứa sẽ không bao giờ rời xa anh rồi sao ? Em sẽ không sao đâu..." - Sóng mũi Đường Lãng Phong bắt chột cay cay , đôi mắt đỏ ngầu , nước mắt cũng rơi xuống chạm vào bàn tay đang nắm lấy anh "Dù cho em có hận anh thêm một lần nữa cũng được , anh không thể mất em , thả bỏ hai đứa trẻ còn hơn là anh...mất em..."

"A.....Phong..." - Dư Vũ Lam giật nảy người , con đau càng ngày càng tăng lên.

"Lam Lam....giữ lại người mẹ , mau lên !" - Đường Lãng Phong gầm lên . Bàn tay đang được anh nắm chột buông lỏng , không còn chút sức . Anh vội quay sang , bắt lực sợ hãi gọi tên cô "Lam Lam...mau tỉnh dậy.....cầu xin em....LAM LAM...." "

.
.
.
.
.

Trong vô thức , Dư Vũ Lam mơ màng thấy mình đứng giữa không gian màu trắng mờ ảo , bàn chân trần bước chậm rãi , sau màn sương xuất hiện một bóng người , Dư Vũ Lam đưa tay chạm vào , xa xăm nghe thấy giọng nói vô cùng dịu dàng giống như mẹ của cô "Tiểu Lam...cố lên.... " "

.
.
.
.
.

Bíp.... . *Bíp...*

"Oe...Oe...." - Tiếng khóc hai sinh linh nhỏ bé vang lên khắp căn phòng , đôi mắt to tròn dần dần mở ra...giọng nói cô thều thào "Lãng....Ph....ong...." Đường Lãng Phong giật mình ngược nhìn cô....nỗi lo toan , sự đau khổ đều biến mất . Anh vui mừng siết lấy bàn tay nhỏ bé "Lam Lam...em giỏi lắm..." "

"Đây là hai đứa bé của ngài." - Y tá bế trên tay hai đứa trẻ xinh xắn trắng trẻo. Anh đưa tay ôm lấy , đặt lên giường cho cô .

Dư Vũ Lam bật khóc khi nhìn thấy hình hài bé nhỏ kia. "Em giỏi lắm. Bà xã của anh..Cảm ơn em..cảm ơn em vì vẫn còn bên anh." - Anh hôn lên vầng trán trắng rộng , cung chiều ôm lấy cô cùng hai đứa trẻ . Dư Vũ Lam không biết nói gì ngoài việc khóc....

Tiểu Đào cũng bật khóc , siết lấy Hoàng Phủ Lâm...thật là may quá....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Phúc Hắc: Không Nên Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

"Hai đứa bé kìa thật đáng yêu. Là một trai một gái nữa nè." - Tiểu Đào ôm đứa bé trai trên tay , da vẻ nó hồng hào trắng mịn , cặp mắt đen láy khẽ mở ra , bàn tay nhỏ xinh đưa lên , khi thấy cô đưa tay chạm vào mặt mình liền nắm lại , híp mắt cười. Chắc sau này lớn lên nó sẽ là một cậu bé rất anh tuấn , hệt như cha nó vậy.

"Cả bé gái cũng rất đáng yêu " - Hoàng Phủ Lâm vui vẻ nói , nhìn xem đứa trẻ này rất giống mẹ nó , đôi mắt to tròn , lông mi dài cong vút , cái miệng thì nhỏ xinh , vừa nẩy môi thức bây giờ đã nằm ngủ rồi. "Mà nè , cậu đã đặt tên chưa ?"

"Đợi chút nữa Lam Lam tỉnh dậy tôi sẽ bàn với cô ấy !" - Đường Lãng Phong ngồi bên giường điềm đạm trả lời.

"Ừ !" - Hoàng Phủ Lâm gật đầu , rồi quay sang nhìn đứa bé nhỏ nhắn trong tay.

Dư Vũ Lam nhúu mày mở mắt , mùi thuốc khử trùng khắp nơi , đây là bệnh viện.....Phải rồi , lúc vừa hạ sinh đứa bé xong cô quá mệt nên đã ngất đi...
Đưa tay tìm kiếm hai sinh linh nhỏ bé ấy , cô mới phát hiện ra không có bên cạnh . Dư Vũ Lam cố gượng dậy....

Cách..... Tiếng mở cửa phát ra , Đường Lãnh Phong vội chạy đến đặt hai bảo vật trong tay lên giường "Em còn mệt sao lại ngồi dậy...."

"Đứa bé...."

"Nó ở đây !" - Anh đưa cô xem cặp song sinh đáng yêu. Dư Vũ Lam đưa tay bé một đứa lên , ôm vào lòng , hình hài nhỏ bé kia vừa ấm áp lại rất mạnh mẽ ! Nước mắt cô lại chực rơi , niềm hạnh phúc khi có một gia đình lần đầu tiên cô có thể cảm nhận được. Đường Lãnh Phong khẽ cười , lau đi những dòng nước mắt đang lăn dài "Anh có đặt tên cho con rồi em nghe xem có được không ?"

"Vâng !" "Con trai là Khả Minh nghĩa là thông minh , lành lợi ! Con gái là Đường Khả Du nghĩa là tự do , khoáng lạc"

"Đẹp lắm ! Rất có ý nghĩa !" - Dư Vũ Lam híp mắt cười . Anh cúi người hôn lên môi cô..... "Đợi khi nào em hết mệt , chúng ta sẽ về nhà !"

"Vâng !"

"Lam Lam..." - Đường Lãnh Phong vuốt tóc cô , dịu dàng nhìn khuôn mặt trắng nõn xen chút xanh xao , giọng nói trầm thấp khẽ vang lên "Cảm ơn em !"

"Vi chuyện gì ?" - Cô ngạc nhiên hỏi . "Vi em đã sinh cho anh hai bảo bối khỏe mạnh và đặc biệt hơn...em vẫn bên anh !" Dư Vũ Lam mỉm cười dựa vào lồng ngực rắn chắc của anh , đối với cô mà nói lúc này thật sự tràn ngập hạnh phúc.

Một năm sau , tại nhà thờ ở trung tâm Đài Loan diễn ra một lễ cưới nho nhỏ , cô dâu là Dư Vũ Lam và chú rể là Đường Lãnh Phong. Cô chỉ muốn tổ chức một lễ cưới nhỏ , mời bạn bè thân thiết đến dự chứ không cần phải linh đình . Hôm nay đặc biệt có sự góp mặt của hai bảo bối xinh xắn là Khả Minh và Khả Du , cả hai vừa tròn một tuổi....

Cô dâu xinh đẹp khoác trên mình chiếc váy cưới cúp màu trắng nhìn cô vừa xinh đẹp lại thuần khiết , mái tóc màu hạt dẻ được uốn cong xõa bên vai , đôi mắt to tròn , đôi môi luôn nở nụ cười hạnh phúc , bên trên tay bé gái xinh xắn đứng bên cạnh là Đường Lãnh Phong , anh mặc bộ lễ phục màu trắng , tóc chải gọn sang một bên để lộ cặp chân mày anh tuấn , hôm nay đặc biệt rất ôn nhu lại dịu dàng không hề mang vẻ mặt lạnh lùng sắc bén như xưa. Bé trên tay cậu con trai kháu khỉnh , tinh nghịch quơ tay lung tung . Hào quang hạnh phúc vây xung quanh gia đình nhỏ bé của anh.

"Chị à , chúc mừng chị nhé !" - Tiểu Đào vui vẻ nói , không giống như mọi khi , hôm nay đặc biệt cô mặc cái đầm màu xanh nhạt có dây buộc ở cổ , tóc uốn cong buộc gọn bên vai .

"Cảm ơn em !" - Dư Vũ Lam híp mắt nói , cô bé trên tay cũng cười thích thú. "Đễ thương quá đi , bé Du à , sau này con chắc chắn sẽ xinh đẹp như mẹ của con thôi."

"Này , em đi nhanh như vậy để làm gì ?" - giọng nói của Hoàng Phủ Lâm vang lên phía sau , cô cũng chẳng thèm để ý quay lại. Dư Vũ Lam thì gật đầu chào.

"Cho tôi bế chút đi !" - Anh đưa tay vỗ vai Đường Lãnh Phong , ánh mắt ham muốn bế đứa bé trên tay anh , nài nỉ.

"Được rồi !" - Đường Lãnh Phong giao đứa bé cho Hoàng Phủ Lâm bế. "Cậu thích trẻ con như vậy. Sao không mau kết hôn đi."

"Haiz.....tôi cũng muốn lắm chứ nhưng Tiểu Đào không đồng ý , khó khăn lắm cô ấy mới chịu yêu tôi đấy !"

"Không ngờ , một kẻ miệng lưỡi ong bướm như cậu lại không thể chinh phục cô ấy." - Anh cười châm chọc .

"Nếu như có thể dễ dàng như cậu thì tôi đâu phải khổ sở thế này." - Hoàng Phủ Lâm thở dài đầy chán nản , đưa mắt nhìn Tiểu Đào đang vui vẻ đứng nói chuyện với Dư Vũ Lam. "Vậy là em đã đồng ý làm bạn gái của Phủ Lâm." - Cô ồ lên , cười tươi nói. "Vâng !"

"Tại sao em không đồng ý lấy anh ấy !? Chị thấy anh ấy rất tốt với em mà."

"Hừm....chưa biết được. Dù rằng anh ấy không lãng mạn nhưng biết đâu những cô bạn cũ của anh ấy đến tìm nữa thì sao ?"

"Em đa nghi thật đó ! Đàn ông tốt rất ít , nếu em cũng yêu Phủ Lâm thì đồng ý lấy anh ấy đi."

"Haiz...." - Tiểu Đào không trả lời , chỉ thở dài. Thật ra cô cũng rất muốn nhưng cứ nghĩ đến chuyện sau này anh sẽ thấy mới bỏ cũ thì không phải cô sẽ rất đau khổ sao ??

"Lam Lam , lại đây !" - Đường Lãnh Phong cất tiếng , đưa tay ra ý tứ như muốn cô tiến lại đứng gần anh. Dư Vũ Lam bước đến híp mắt cười.

"Xin chào !" - Chợt một giọng nói thân quen vang lên , cô quay lại , bất ngờ khi người vừa lên tiếng chính là Vương Trấn . "Vương Trấn !?"

"Haha...sao lại ngạc nhiên như thế ?" "Sao anh biết mà đến !? Em không thể liên lạc với anh mà !?"

"Là Lãnh Phong gửi thiệp cho anh ! Đám cưới của em sao anh có thể vắng mặt được !" - Vương Trấn cười tươi trả lời. Lúc này cô mới để ý người phụ nữ đứng bên cạnh anh , cô gái đó có làn da trắng mịn , cặp đồng tử màu xanh xinh đẹp cùng với cái mũi cao , chắc hẳn là người Mỹ. "Đây là bạn gái anh , cô ấy là Jenny !"

"Xin chào !" - Dư Vũ Lam mỉm cười cúi chào. Người con gái kia cũng lịch sự cúi đầu "Oh...Xin chào !"

"Chào , đứa bé thật đáng yêu !" - Jenny đưa tay chạm nhẹ vào cái má phúng phính của cô bé Đường Khả Du. "Tôi có thể biết tên đứa bé không ?"

"Là Đường Khả Du. Cô có muốn bế thử không ?" "Được sao ?" "Tất nhiên !" Cô giao đứa bé cho Jenny , khi gặp cô , Đường Khả Du híp mắt cười , đưa bàn tay nhỏ nhắn chạm vào mặt Jenny.

"Là song sinh sao ?" - Vương Trấn nhìn cậu bé trên tay Đường Lãnh Phong liền cất tiếng. "Phải !" - Anh điềm đạm trả lời. "Cho tôi bế một chút !"

"Tại sao ?" - Đường Lãnh Phong hỏi hột trả lời , bảo bối của anh , sao có thể tùy tiện cho ai chạm vào là chạm chứ. Vương Trấn nhú mày "Này , tôi chỉ bế một chút thôi mà , chứ đâu phải là giữ luôn. Sao cậu nhỏ mọn như thế ?"

"Tôi không thích."

"Phong , anh đưa bé Minh cho Vương Trấn bế đi . Chỉ một chút thôi mà ." - Thấy hai người đàn ông đang chuẩn bị cãi nhau , Dư Vũ Lam vội quay sang giải hòa. Đường Lãnh Phong nghe cô nói mới chịu đưa con cho Vương Trấn. Hoàng Phủ Lâm đứng bên cạnh bật cười "Quả thật là chỉ có Vũ Lam mới khiến cậu nghe lời !"

"Cậu vừa nói gì ?"

"Ừm...chị à , sắp tới giờ rồi , khách cũng đã đến đông đủ , mau đi thôi." Tiểu Đào cất tiếng nhắc nhở Dư Vũ Lam. Cô gật đầu rồi khoác tay anh đi vào trong. Hàng chục người trong nhà thờ đều im lặng nghe thời khắc thiêng liêng nhất của cặp vợ chồng kia. "Đường Lãnh Phong , con có đồng ý lấy Dư Vũ Lam làm vợ ? Cho dù ốm đau , bệnh tật , giàu sang hay nghèo đói ,.....cũng không chia lìa ?"

"Con đồng ý !" - Không một chút do dự hay suy nghĩ , Đường Lãnh Phong liền cất tiếng.

"Dư Vũ Lam con có đồng ý lấy Đường Lãnh Phong làm chồng ? Cho dù ốm đau , bệnh tật , giàu sang hay nghèo đói ,.....cũng không chia lìa ?"

"Con đồng ý !" "Kể từ lúc này , ta tuyên bố hai con là vợ chồng , con có thể hôn cô dâu." Hai người quay mặt nhìn nhau , ánh mắt nhu tình như nước . Đường Lãnh Phong cúi người đặt môi mình lên cặp môi đỏ mọng của Dư Vũ Lam ! Bao nhiêu khó khăn , hờn giận , trách móc từ lúc này sẽ chính thức biến mất . Thay vào đó sẽ là niềm hạnh phúc của đôi vợ chồng son ! Tiếng vỗ tay vang lên , Dư Vũ Lam đỏ mặt nhìn anh , anh mỉm cười , điểm nhẹ lên trán cô "Bà xã....anh yêu em !"...

*2 năm sau.... ..

Sau lễ cưới của cô và Đường Lãnh Phong thì lại đến lễ cưới của Tiểu Đào và Hoàng Phủ Lâm. Trước đó Tiểu Đào cũng đã mang thai được một tuần . Hiện tại cả bốn người đang đi du lịch ở Osaka...và hôm nay là ngày cuối cùng họ ở lại... "Bé Du , cẩn thận coi chừng ngã !" - Dư Vũ Lam chạy vội theo sau , cô bé Đường Khả Du . Vừa dứt lời thì nó đã phịch xuống thảm cỏ. Đau nhức mà khóc toáng lên "Oa...oa....aaaaaaa..." - Cô vội chạy lại đỡ lấy , cưng chiều dỗ dành "Ngoan đừng khóc , mà mi thương !"

"Sao vậy ? Tại sao bé Du lại khóc ?" - Giọng nói trầm ấm vang lên phía sau . Dư Vũ Lam thờ dãi "Ngã rồi !"

"bé Du , ngoan đừng khóc ! Phải nghe lời , Cho bé Du kẹo nè !" - Cậu bé tên Hoàng Văn Trác chìa tay ra đưa mấy viên kẹo nhỏ cho Đường Khả Du. Thấy thế , cô bé liền nín ngay , cầm lấy những viên kẹo híp mắt cười "Cảm ơn Tiểu Văn !"

"Hà !? Sao em đồ thì không nín , tiểu Văn đồ thì nín ngay...hừm..." - Dư Vũ Lam xụ mặt , kì lạ con bé Đường Khả Du này , mỗi lần khóc lóc hay giận dỗi thì chỉ cần Tiểu Văn lên tiếng thì sẽ nín ngay.

"Haha...có lẽ bé Du có cảm tình với Tiểu Văn rồi." - Đường Lãnh Phong bật cười ôm cô đứng lên. "Mami...mami đừng buồn . Còn có Daddy và Tiểu Minh yêu mami nhất !" - Đường Khả Minh ngồi trên tay anh nhướn người hôn lên má cô một cái , tươi cười lên tiếng. Dư Vũ Lam bật cười "Phải rồi , có Tiểu Minh yêu mami mà !"

"Ứ....không chịu đâu ! Du Du cũng thương mami mà !" - Đường Khả Du phụng phịu , kéo váy cô , nhăn mặt nói. Dư Vũ Lam đưa tay bế cô bé lên "Mami cũng thương bé Du."

"Tiểu Văn , lại đây nào." - Hoàng Phủ Lâm đưa tay ngoắc Hoàng Văn Trác lại. Cậu bé ngoan ngoãn chạy đến xà vào lòng anh. Tiểu Đào nhoen miệng cười "Chuẩn bị xong hết rồi , đi thôi."

"Được !" - Đường Lãnh Phong nắm tay cô đi ra chiếc xe đậu ở ngoài cửa. Dư Vũ Lam quay lại nhìn căn nhà , dù sao cô đã ở đây hai tháng , đi cũng có chút không nề. Đường Lãnh Phong vuốt tóc cô , ôn nhu cất tiếng "Bà xã , đi thôi."

"Dư Vũ Lam mỉm cười, "Vâng !"

"Khoan đã." "Có chuyện gì sao ?" - Dư Vũ Lam ngăn người, anh vốn định cúi người hôn cô nhưng Dư Vũ Lam vội ngăn lại "Ừm...có con nít ở đây !"

"Có sao đâu, lấy tay che mắt chúng là được chứ gì !" - Anh tình bơ nói, bàn tay to rộng che cặp mắt đang nhắm nhìn anh còn cô thì che đôi mắt trong trẻo của cô bé, đáp nhận nụ hôn nồng nhiệt của anh. Rất dịu dàng mà quyến luyến, đây đưa rất lâu với anh. Hai đứa bé bị ép chặt chính giữa khó chịu lên "Mami, chật quá !" Dư Vũ Lam gạt mình buông anh ra, lúng túng cất tiếng "A....xin lỗi bé Du !"

"Bé Du hư quá, Daddy đang hôn Mami đó ! Sao lại phá hoại không gian như thế !?" - Đường Khả Minh đưa tay làm ám hiệu *suyt*, Đường Khả Du nghe thấy liền gạt đầu đưa tay bịt miệng lại. Nghe thấy câu nói của con trai khuôn mặt Dư Vũ Lam đỏ ửng, không biết nói làm sao. Đường Lãnh Phong bật cười xoa đầu cậu "Giỏi lắm, Tiểu Minh."

"Anh đó, toàn dạy con những điều linh tinh!" - Cô vờ trách hôn anh, đi vào xe. Anh cười tươi "Anh chỉ dạy những điều cần thiết thôi !"

"Hừm..." Chiếc xe BMW nhanh chóng rời khỏi căn biệt thự đi đến sân bay, máy bay dành riêng cho gia đình anh và Hoàng Phủ Lâm đã được chuẩn bị sẵn. Bước cẩn thận lên, Dư Vũ Lam ngồi kế Đường Lãnh Phong, ôm lấy cặp song sinh kháu khỉnh đầy tình nghịch, đằng trước là vợ chồng Hoàng Phủ Lâm cùng cậu con trai thông minh. Máy bay cũng cất cánh đưa họ rời khỏi Osaka về với Đài Loan. Dư Vũ Lam dựa đầu vào vai anh, khi cô ngủ khoe miệng khẽ đóng khẽ mở "Em yêu anh....ông xã....sau...này chúng ta....lại đến đây nhé..." Đường Lãnh Phong mỉm cười, hôn lên môi cô. Cặp mắt to tròn của Đường Khả Du mở ra, liền thấy ám hiệu 'im lặng' của anh trai, khẽ gạt đầu rồi híp mắt cười.....vì không muốn quấy phá Daddy và Mami nên hai nhóc chỉ giả vờ ngủ ! Cứ ngoan ngoãn nằm trong tay daddy và mami trở về Đài Loan..

End.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Phúc Hắc: Không Nên Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.